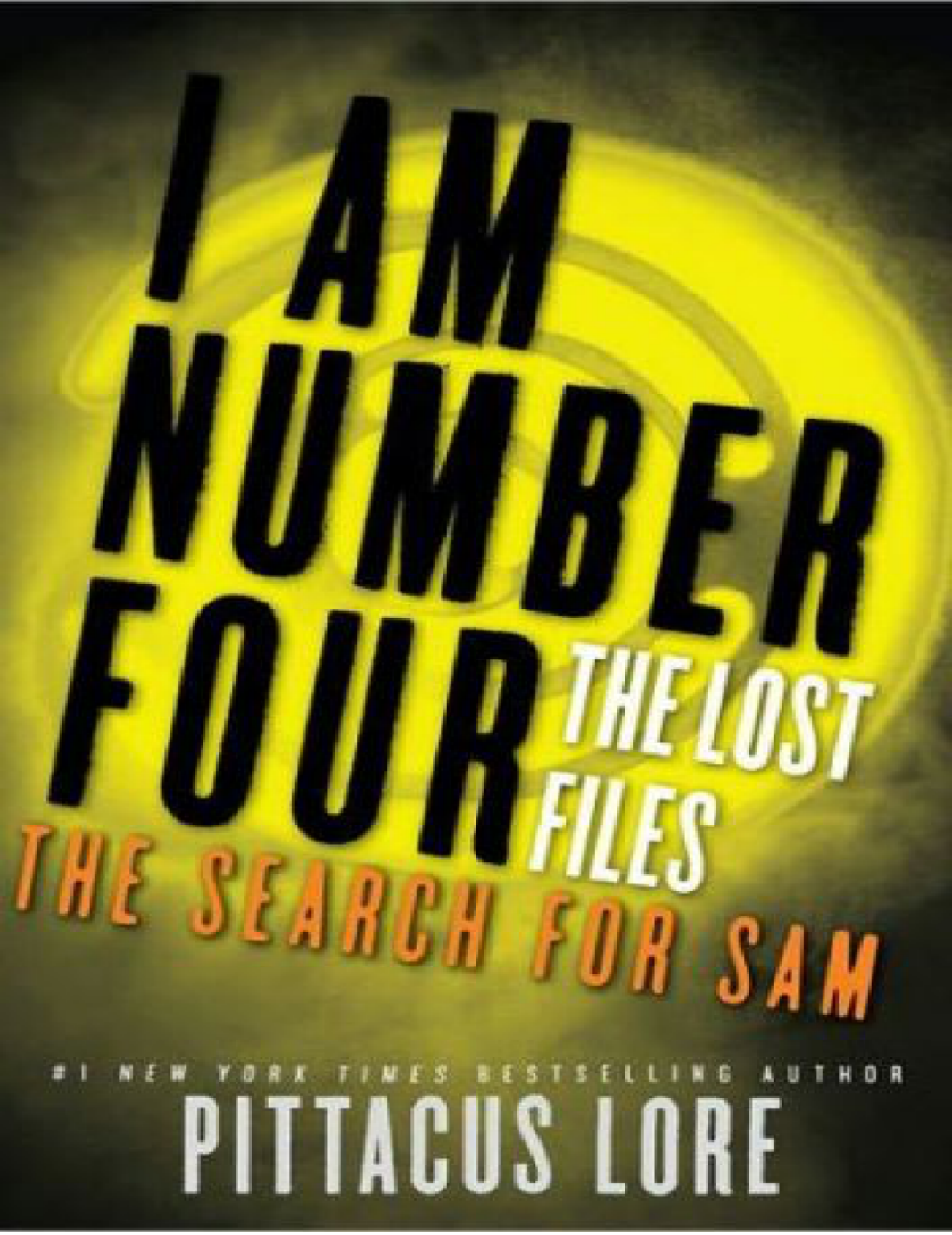
I AM NUMBER FOUR
THE LOST FILES
THE SEARCH FOR SAM
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PITTACUS LORE

Hành Trình Tìm Kiếm Sam

IV of *Hồ Sơ Thất Lạc*

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com (2017)

Mục lục

Lời Giới Thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

*Những điều cơ bản cần biết:

+ Ngoại trừ bản dịch không chính thống này ra thì không gì thuộc về mình cả. Quyển này cùng bất cứ quyển nào khác mà mình dịch của bộ Lorien Legacies đều thuộc về Pittacus Lore.

+ Trình độ dịch của mình có hạn nên có gì sai sót hay đọc ngang ngang mọi người bỏ qua dùm.

+ Mình dịch cho vui nên có thể sẽ không đăng đều được, mọi người tiếp tục thông cảm dùm ^^

*Bộ Hồ sơ thất lạc gồm 15 cuốnđược coi như nhánh phụ của mạch truyện chính (Tôi là Số Bốn, Sức mạnh của Sáu ...) cho chúng ta cái nhìn tổng quát về những gì đã/đang xảy ra theo mạch truyện chính. Nó có thể là những câu truyện quá khứ hay xảy ra song song với các sự kiện trong mạch truyện chính từ góc nhìn của một trong các Garde, một tên Mog hay là một con người nào đó. Có tất cả 15 cuốn được gộp vào và chia ra 5 quyển phần với nội dung khác nhau:

1. Di sản

#1 - Di sản của Số Sáu

#2 - Di sản của Số Chín

#3 - Những di sản đã mất

2. Những bí mật lịch sử

#4 - Hành trình tìm kiếm Sam

#5 - Những ngày cuối của Lories

#6 - Những kẻ bị lãng quên

3. Kẻ thù giấu mặt

#7 - Di sản của Số Năm

#8 - Trở lại Paradise

#9 - Sự phản bội của Số Năm

4. Đồng minh phe nổi loạn

#10 - Kẻ chạy trốn

#11 - Người điều hướng

#12 - Người bảo vệ

5. Giờ G

#13 - Các biệt năng tái sinh

#14 - Chốt chặn cuối cùng

#15 - Cuộc săn lùng các Garde

*Không nói nhiều nữa, sau đây sẽ là nội dung của cuốn sách.

Hi vọng mọi người thích nó!

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi không biết là mình có thể làm được không.

Tôi quá yếu để nói, vậy nên tôi không nói thành tiếng. Tôi chỉ nghĩ về nó. Nhưng Một có thể nghe thấy tôi. Cô ấy luôn có thể nghe thấy tôi.

"Cậu phải làm vậy", cô ấy nói. "Cậu phải tỉnh dậy. Cậu phải cố gắng".

Tôi đang ở phía cuối dòng suối, đôi chân bị vặn ngược lại bên dưới tôi, một hòn đá cuội ép một cách khó chịu vào giữa hai bả vai tôi. Dòng nước thì cứ chảy ngang qua đùi tôi. Tôi không thể nhìn thấy gì bởi đôi mắt tôi đã nhắm chặt, và tôi không thể mở nó ra vì tôi không có đủ sức lực.

Nhưng thực lòng mà nói, tôi không muốn mở mắt ra. Tôi muốn bỏ cuộc, muốn buông xuôi.

Mở mắt ra đồng nghĩa với đối diện với sự thật.

Nó có nghĩa là tôi đã bị trôi dạt vào một đoạn bờ sông khô ráo. Rằng sự ẩm ướt tôi cảm thấy ở trên chân mình không phải là nước suối. Nó là máu, chảy ra từ một đoạn xương gãy ở chân phải tôi, đầu xương nhô ra khỏi đầu gối tôi.

Nó có nghĩa là tôi đã bị bỏ mặc cho chết bởi chính cha của mình, cách nhà khoảng bảy ngàn dặm. Thứ gần gũi nhất với tôi như một người anh em, Ivanick, chính là kẻ gần như đã giết chết tôi, đẩy tôi một cách thô bạo khỏi mép bờ dốc đứng của con suối.

Nó có nghĩa là đối diện với sự thật rằng tôi là một người Mogadorian, một thành viên của một giống loài ngoài hành tinh có mục đích tiêu diệt hoàn toàn những người Loric và cuối cùng là thống trị Trái đất.

Tôi nhắm chặt mắt mình lại, cố gắng trong tuyệt vọng lẩn trốn khỏi sự thật.

Với đôi mắt vẫn còn đang khép chặt, tôi có thể thấy mình đang ở một nơi ngọt ngào hơn: một bãi biển ở Califonia, đôi chân đang cắm sâu xuống nền cát. Một ngồi bên cạnh tôi, nhìn tôi và cười. Đây là kí ức của Một về Califonia, một nới tôi chưa từng đến. Nhưng chúng tôi đã cùng nhau chia sẻ kí ức quá lâu trong khoảng thời gian ba năm tệ hại kia khiến nó dường như cũng là của tôi như là đối với cô ấy.

"Mình có thể ngồi đây cả ngày thế này", tôi nói, ánh nắng ấm áp chiếu lên làn da của tôi.

Cố ấy nhìn tôi với một nụ cười âu yếm, như thể cô ấy không thể đồng tình hơn được. Nhưng khi cố ấy mở miệng ra nói, những lời nói của cô ấy chả giống gì so với biểu cảm cô ấy đang có: chúng gay gắt, nghiêm khắc, ra lệnh

"Cậu không thể ở đây", cô ấy nói. "Cậu phải tỉnh dậy. Ngay bây giờ".

Tôi mở mắt ra. Tôi đang nằm trên giường trong khu vực ngủ nghỉ của đội hỗ trợ tình nguyện cắm trại. Một đứng ở phía cuối giường.

Như ở trong giấc mơ của tôi, cố ấy đang cười, nhưng giờ nó không phải là một nụ cười ngọt ngào nữa. Đó là một cái nhếch mép trêu chọc.

"Lạy Chúa", cô ấy nói, trợn mắt ra vẻ khó chịu. "Cậu ngủ nhiều thế".

Tôi cười, ngồi dậy trên giường. Tôi thực sự ngủ khá nhiều dạo gần đây. Đã bảy tuần trôi qua kể từ khi tôi lết ra khỏi con suối và ngoại trừ một chút cảm giác vẫn hơi yếu ở chân phải, tôi đã hồi phục hoàn toàn. Nhưng lịch trình ngủ của tôi vẫn chưa thay đổi: tôi vẫn ngủ liên tục mười tiếng mỗi đêm.

Tôi nhìn quanh căn lều và thấy những giường khác đều trống không. Những người bạn viện trợ nhân đạo khác của tôi đã dậy thực

hiện các công việc buổi sáng. Tôi đứng dậy, hơi run rẩy thoáng qua ở chân phải. Một lại mỉm cười trước sự vụng về của tôi.

Kệ cô ấy, tôi đi dép, mặc áo và ra khỏi lều.

Bền ngoài, ánh mặt trời và sự ẩm ướt đập thẳng vào tôi như là một bức tường. Vẫn ngái ngủ và vô cùng muốn đi tắm, nhưng Marco và những người khác đã đang bận rộn với những công việc buổi sáng của mình. Tôi bỏ lỡ cơ hội đó rồi.

Giờ đầu tiên của ngày mới là làm việc nhà quanh trại: nấu bữa sáng, giặt giũ, rửa bát. Sau đó, một chiếc xe jeep sẽ tới đón vài người chúng tôi và đưa vào sâu trong làng. Chúng tôi hiện đang làm một dự án về nước sạch ở đó, hiện đại hóa cái giếng cũ trong làng. Những người khác sẽ ở lại trong phòng học gần trại, dạy học cho bọn trẻ trong làng. Tôi đã cố gắng học tiếng Swahili, nhưng còn lâu lắm tôi mới có thể dạy học được.

Tôi làm việc cật lực ở trại. Nó cho tôi sự vui sướng to lớn khi giúp những người dân làng. Nhưng phần lớn thì tôi làm vậy vì lòng biết ơn.

Sau khi lết cái thân hình tàn tạ của tôi ra khỏi con suối và qua một phần tư dặm xuyên qua rừng, tôi cuối cùng cũng được phát hiện bởi một già làng. Bà ấy tưởng tôi là một người hỗ trợ nhân đạo, vỏ bọc của tôi khi lần theo Hannu, Số Ba. Bà ấy tới khu trại và quay lại một giờ sau với Marco và một bác sĩ. Tôi được mang về khu trại trên một cái cáng làm tạm; vị bác sĩ tái định hình chân tôi, khâu nó lại, và đặt tôi lại vào vai diễn mà tôi vừa mới vứt bỏ.

Marco cho tôi một chỗ ở đây, đầu tiên là để phục hồi và giờ là để làm việc tình nguyện mà không hỏi một câu nào. Tất cả những gì chú ấy trông chờ được đáp lại là tôi làm công việc của mình và hoàn thành cùng mức độ công việc như những người khác.

Tôi chả biết chú ấy đã nghĩ ra câu chuyện nào trong đầu mình về tình trạng của tôi. Tôi chỉ có thể đoán rằng Marco hẳn đã đoán đúng về việc Ivan chính là kẻ đã làm thế này với tôi, dựa trên sự thật là Ivan đã biến mất vào cùng ngày tôi gặp nạn mà không nói lời nào với bất cứ ai ở khu trại. Có lẽ sự rộng lượng của Marco là bởi sự thương

hại. Có lẽ chú ấy chả biết chính xác điều gì đã xảy ra, nhưng chú ấy biết tôi đã bị bỏ rơi bởi chính gia đình mình. Và dù Marco đúng ít hay nhiều, tôi chả bận tâm với việc chú đang thương hại tôi.

Vả lại, điều buồn cười về việc bị bỏ rơi bởi chính gia đình mình, bởi chính giống loài của mình?

Tôi chưa bao giờ thấy hạnh phúc hơn thế này.

Nâng cấp cái giếng trong làng là một công việc nặng nhọc, nhàm chán, nhưng tôi có lợi thế mà những người khác không có. Tôi có Một. Tôi nói chuyện với cô ấy suốt thời gian làm việc, và dù các cơ căng cứng và cái lưng mỏi rã rời, thời gian cứ trôi như bay.

Phần lớn thời gian cô ấy tạo động lực bằng cách châm chọc tôi. "Cậu đang làm sai cách đó". "Cậu gọi đó là trát vữa?" "Nếu tớ mà có một cơ thể, giờ tớ đã hoàn thành việc đó rồi đấy". Cô ấy chế giễu sự cố gắng của tôi, ngả ngốn như một quý cô đang nghỉ ngơi tắm nắng ở ngoài rìa công trường.

Cậu muốn thử làm chứ? Tôi hét lại trong tâm trí mình.

"Không thể làm được", cô ấy nói. "Không muốn bị gãy móng tay đâu".

Dĩ nhiên là tôi phải cẩn trọng để không thực sự nói với cô ấy khi đang làm việc, không phải là trước mặt những người khác. Tôi đã có chút tiếng tăm là một kẻ dị hợm khi nói chuyện với chính mình ở vài tuần đầu tiên ở đây. Rồi tôi học cách nói trong im lặng với Một, chỉ nghĩ với cô ấy thôi, thay vì là nói thành tiếng. Ơn trời là sự nổi tiếng đó rồi cũng qua đi, và những người khác giờ không còn nhìn tôi như thể là một kẻ hoàn toàn mất trí nữa.

Đêm đó tôi có trách nhiệm làm bếp cùng với Elswit, thành viên mới nhất của khu trại. Chúng tôi nấu món githeri, một món đơn giản với đậu và ngô. Elswit tách hạt ngô trong khi tôi ngâm và rửa đậu.

Tôi thích Elswit. Cậu ta hỏi khá nhiều câu hỏi về việc tôi từ đâu đến và điều gì mang tôi tới đây, những câu hỏi mà tôi thừa biết là nên nói gì đó khác ngoài sự thật. May mắn là cậu ta có vẻ không để

tâm lắm tới việc các câu trả lời của tôi có là mơ hồ hay chỉ là im lặng đi nữa. Cậu ta nói nhiều, luôn hỏi câu khác mà không để ý đến sự im lặng của tôi, thay vào đó luôn thêm vào những mẩu chuyện về chính cuộc sống hay sự giáo dục mà mình có. Từ những gì tôi nghe được, cậu ta là con trai một ông chủ ngân hàng vô cùng giàu có ở Mĩ, một gã chả ủng hộ gì việc Elswit thích đi giúp đỡ những người khác.

Sống với những tiêu chuẩn đặt ra của cha mình đã đủ khó khi tôi còn bé, nhưng sau những trải nghiệm trong tâm trí của Một, nó đã trở thành bất khả thi. Tôi đã trở nên mềm yếu, bắt đầu có nhưng cảm thông và suy nghĩ khác mà tôi biết cha tôi sẽ không thể nào hiểu được chứ đừng nói là cho phép. Elswit và tôi có một chút tương đồng với nhau ở điểm đó. Chúng tôi đều là nỗi thất vọng với cha của mình.

Nhưng rồi tôi nhanh chóng nhận ra sự tương đồng giữa chúng tôi không nhiều đến vậy. Mặc dù Elswit nói là mình "bất hòa" với gia đình mình, cậu ta vẫn giữ liên lạc với những phụ huynh giàu có của mình, và vẫn có quyền truy cập không giới hạn vào khối tài sản của gia đình. Rõ ràng là cha cậu ta đã sắp xếp một cái máy bay tư nhân tới đón Elswit ở Nairobi vài tuần nữa chỉ để Elswit có thể về nhà ăn sinh nhật. Trong lúc đó thì cha tôi nghĩ tôi đã chết và tôi chỉ có thể nghĩ rằng ông ấy thấy vui về điều đó.

Sau bữa tối tôi có một trận tắm xúng đáng với công sức bỏ ra rồi lên giường. Một cuộn trong một cái ghế mây ở góc phòng. "Đi ngủ à? Sớm vậy sao?" cô ấy châm chọc.

Tôi nhìn quanh phòng một lượt. Không có ai cả, tức là an toàn để có thể lên tiếng, ít nhất là khi tôi nói bé. Nói chuyện hẳn hoi cảm thấy thoải mái hơn là giao tiếp âm thầm kiểu kia.

"Tớ muốn dậy cùng lúc với những người khác kể từ bây giờ".

Một ném cho tôi một ánh nhìn.

"Sao nào? Vai diễn của tớ thì cũng đã mất, cái chân cũng sắp lành hẳn ... Tớ đã hồi phục rồi. Đã đến lúc tớ làm việc tương đương với những người khác ở đây".

Một nhíu mày và mân mê vạt áo. Dĩ nhiên là tôi biết điều gì đang làm cô ấy buồn phiền.

Những người cùng tộc của cô ấy đang ở ngoài kia, được xác định sẽ bị tuyệt diệt bởi dân tộc tôi. Còn cô ấy thì đang ở đây, mắc kẹt tại Kenya. Hơn nữa, cô ấy lại còn mắc kẹt với tâm trí tôi, hồn lìa khỏi xác, không có quyền tự quyết nào cả. Nếu cô ấy có thể, tôi biết cô ấy sẽ đang ở một nơi nào đó khác - bất cứ đâu cũng được - và chiến đấu.

"Chúng ta định ở đây bao lâu vậy?" cô ấy hỏi, ủ rũ.

Tôi giả bộ ngớ ngẩn, không biết cô ấy đang cảm thấy như thế nào, nhún vai và kéo chăn trùm đầu. "Tớ chả còn chỗ nào khác để đi cả".

Tôi đang mơ.

Đó là cái đêm mà tôi cố cứu Hannu. Tôi chạy khỏi trại cứu trợ vào khu rừng, về phía lán của Hannu, cố gắng tuyệt vọng để tới đó trước Ivan và cha tôi. Tôi biết thừa kết cục của chuyện này sẽ như thế nào - Hannu bị giết, tôi thì bị bỏ lại cho chết - nhưng trong giấc mơ này tất cả những cảm giác hối thúc đêm đó vẫn ùa về, hối thúc tôi băng qua những cành cây và bụi rậm, những cái bóng và những tiếng động vật xung quanh.

Thiết bị liên lạc tôi lấy được từ khu trại phát tiếng kêu trên hông tôi, một điềm xấu. Tôi biết những người Mogadorian khác đang tiến lại gần.

Tôi phải đến đó trước. Tôi phải làm thế.

Tôi đến được khoảng trống trong khu rừng. Cái lán Hannu và Cêpan của cậu ta sống ở ngay đó đúng như những gì tôi nhớ. Mắt tôi cố gắng điều chỉnh cho quen nhìn trong bóng tối.

Và rồi tôi thấy sự khác biệt.

Cái lán và khoảng đất trống hoàn toàn bị che phủ bởi đám dây leo và lá cây. Một nửa cái lán đã bị thổi tung, cái mái nghiêng xuống muốn đổ sập ở phía tường bị mất. Những vật dụng ở rìa khoảng

trống mà Hannu hẳn đã dùng chúng để luyện tập bị che phủ tới mức tôi hầu như còn chả nhận ra chúng là gì nữa.

"Tớ xin lỗi", một giọng nói vọng ra từ khu rừng.

Tôi quay ngoắt lại. "Ai đó?"

Một tiến ra từ những bóng cây.

"Cậu xin lỗi vì cái gì chứ?" tôi thấy khó hiểu, thở không ra hơi. Và chân tôi cùng đau bởi chạy một quãng dài như vậy.

Và đó là lúc tôi nhận ra. "Mình không phải là đang mơ", tôi nói.

Một lắc đầu. "Không".

"Cậu chiếm quyền điều khiển tớ". Những từ đó bật ra trước khi tôi kịp hiểu tôi đang nói gì. Nhưng từ vẻ mặt của cô ấy, tôi có thể nói mình đã đúng: cô ấy chiếm quyền điều khiển cơ thể tôi khi tôi đang ngủ, dẫn tôi ra đây nơi Hannu chết. Cô ấy chưa từng làm thế bao giờ trước đây cả. Tôi còn chả biết cô ấy còn có thể làm thế. Nhưng với việc cô ấy gắn liền với tôi lâu như thế này, tôi không nên cảm thấy bất ngờ mới phải. "Cậu làm mà không có sự cho phép của tớ".

"Tớ xin lỗi, Adam", cô ấy nói. "Nhưng tớ cần cậu tới đây để nhắc cậu nhớ lại ..."

"Vậy thì, nó không hiệu quả đâu!" Tôi thấy bối rối, tức giận bởi sự thao túng ý chí mình của Một.

Nhưng ngay khi tôi nói thế, tôi biết mình đã nói dối. Nó đã có hiệu quả.

Tim tôi đập nhanh, lượng adreanaline tăng cao, và tôi cảm thấy nó: tầm quan trọng của việc tôi đã thử làm và thất bại để làm thế nhiều tháng trước. Mối hiểm họa từ những người của dân tộc tôi cho các Garde và cho cả thế giới.

Họ cần phải bị chặn đứng lại.

Tôi quay đi để Một không thể thấy sự ngờ vực trên mặt tôi.

Nhưng chúng tôi cùng chia sẻ một tâm trí. Chả có cách nào để lẩn trốn khỏi cô ấy cả.

"Tớ biết cậu cũng cảm thấy thế", cô ấy nói.

Cô ấy đã đúng, nhưng tôi gạt nó đi, cái cảm giác khó chịu rằng tôi đang lờ đi một lời kêu gọi ngoài kia tại chính Kenya này. Mọi thứ chỉ vừa mới trở nên tốt đẹp trở lại. Tôi thích cuộc sống của mình tại Kenya, tôi thích việc mình đang tạo ra sự khác biệt ở đây, và cho tới khi Một kéo tôi ra đây để nhìn khung cảnh nơi Hannu bị sát hại, nó đã trở nên khá dễ cho tôi để quên đi về cuộc chiến sắp tới.

Tôi lắc đầu. "Tớ đang làm việc tốt Một à. Tớ đang giúp những người khác".

"Ờ", cô ấy nói. "làm tuyệt vời hơn thế thì sao nhỉ? Cậu có thể giúp các Garde cứu hành tinh này! Vả lại, cậu nghĩ người Mogadorian sẽ tha cho cái chốn này khi cái kế hoạch cuối cùng của họ hình thành? Cậu không nhận ra là mọi thứ cậu làm ở đây chỉ như xây lâu đài cát thôi à trừ khi cậu tham dự vào cuộc chiến để ngăn chặn người của dân tộc cậu?"

Nhận thấy cô ấy đang dần khiến tôi thay đổi, cô ấy được đà tiến tới. "Adam, cậu có thể trở thành hơn thế này mà".

"Tớ chả phải là anh hùng!" tôi bật khóc, giọng tôi như nghẹn lại ở cổ. "Tớ là một kẻ yếu đuối. Một kẻ đào ngũ!"

"Adam", cô ấy van nài, giọng cũng như nghẹn lại. Cậu biết tớ thích trêu chọc cậu, và tớ thực sự ghét nếu cậu trở nên kiêu ngạo, ngu ngốc hay tương tự. Nhưng cậu là người triệu người có một. Cả mười triệu người mới có một. Cậu là người Mogadorian duy nhất dám thách thức uy quyền của đế chế Mogadorian. Cậu chả biết cậu đặc biệt như thế nào, hay sự hữu dụng của cậu cho nghiệp lớn này như thế nào đâu!"

Tôi đã luôn muốn Một nhìn tôi như là một kẻ đặc biệt, một anh hùng. Tôi ước mình có thể tin cô ấy bây giờ. Nhưng tôi biết cô ấy đã nhầm.

"Không. Thứ duy nhất khiến mình đặc biệt là cậu. Nếu Tiến sĩ Anu không nối não mình với cậu, nếu mình không dành ba năm sống trong các kí ức của cậu ... Tớ sẽ chính là kẻ đã giết Hannu. Và có lẽ tớ còn cảm thấy tự hào về điều đó".

Tôi thấy Một rùng mình.

Tốt đấy, tôi nghĩ. Tôi đang khiến cô ấy nghĩ lại.

"Cậu là một thành viên của các Garde. Cậu có các sức mạnh", tôi nói. "Còn tớ chỉ là một thằng nhóc gầy gò, một gã Mogadorian bị ruồng bỏ bất lực. Thứ tớ có thể làm tốt nhất chỉ là sống sót. Tớ xin lỗi".

Tôi quay người và bắt đầu chuyến đi bộ dài lê thê về lại khu trại.

Một không đi theo tôi.

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 2

Mặc dù mệt rã người sau vụ chạy tới căn chòi của Hannu vào giữa đêm, tôi vẫn có thể tỉnh dậy cùng lúc với những người khác vào sáng hôm sau.

"Nhìn cậu kìa, dậy sớm cơ đấy", Elswit đùa. "Cậu chắc là muốn giảm thời gian ngủ kiểu người đẹp của mình chứ?"

Tôi gần như trả đũa lại bằng cách trêu chọc Elswit, gọi cậu ta là hoàng tử như những người khác thi thoảng vẫn gọi thế. Cậu ta có cái biệt danh đó khi tới đây với một đống thứ không cần thiết đắt tiền, và không có gì kì cục hơn là hai bộ đồ ngủ bằng lụa sáng bóng. Dù sao thì cũng không có ai nhạo báng thế trước mặt cậu ta; cậu ta cũng mang theo một chiếc máy tính xách tay hạng nhất với bộ phát không dây toàn cầu cao cấp, một thiết bị mà cậu ta để chúng tôi ai dùng cũng được và không ai muốn bị tước mất quyền truy cập nó cả.

Khi tôi mặc đồ, tôi chả nhìn thấy Một ở đâu cả. Cô ấy thường dậy trước tôi, lượn lờ xung quanh. Tôi đoán là cô ấy đang dỗi sau vụ tranh cãi tối qua của chúng tôi.

Thế, hoặc là cô ấy cứ thế biến mất một thời gian. Cô ấy thi thoảng cũng làm thế. Một lần tôi hỏi cô ấy về điều đó. "Cậu đi đâu khi cậu không ở đây?" Cô ấy cho tôi một ánh nhìn bí hiểm. "Không đâu cả" là tất cả những gì cô ấy nói.

Chúng tôi bước ra ngoài để bắt đầu công việc riêng của mình, chỉ để thấy rằng trời bắt đầu mưa nhỏ. Việc này là điều tốt cho ngôi làng, nhưng nó có nghĩa là dự án nước sẽ bị đình trệ một ngày: mặt đất quá khó để làm việc trên đó khi trời mưa. Vậy sau khi làm xong việc riêng, tôi, Marco, và Elswit được tự do đi vơ vẩn xung quanh, để đọc hay viết những lá thư.

Tôi hỏi Elswit rằng tôi có thể mượn máy tính của cậu ta một tiếng được không. Cậu ta nhanh chóng đồng ý. Elswit có lẽ là một tên công tử bột, nhưng cậu ta là một công tử hào phóng.

Tôi mang cái máy tính vào lều và bắt đầu lang thang trên các trang tin tức. Khi tôi có thời gian dùng máy tính của Elswit, tôi luôn tìm kiếm hoạt động có thể là của người Loric hay Mogadorian. Tôi có lẽ đã tự rời khỏi cuộc chiến, nhưng tôi vẫn tò mò về số phận các Garde.

Hôm nay là một ngày chả có gì nhiều diễn ra. Tôi kiểm tra lại chỉ để chắc là tôi ở một mình, rồi mở một chương trình tôi đã tạo và cài đặt trên máy tính của Elswit. Tôi đã xâm nhập vào tín hiệu không dây từ Ashwood Estates, nhà cũ của tôi, và tạo một thư mục ảo lưu trữ các tin nhắn nhanh hoặc thư điện tử của Ashwood.

Tôi ước mình có thể nhận là mình làm thế vì mục đích cao cả. Nhưng sự thật thì động cơ của tôi thật thảm hại khiến tôi thà chết chứ không nói nó với Một: tôi muốn tìm hiểu xem liệu gia đình mình có nhớ tôi không.

Gia đình tôi. Họ nghĩ tôi đã chết. Sự thật là, họ có lẽ vui sướng vì điều đó.

Tôi dành phần lớn cuộc đời mình trên Trái đất trong một cộng đồng tách biệt ở Virginia được gọi là Ashwood Estates, nơi mà các Trueborn Mogadorian sống trong những ngôi nhà ngoại ô bình thường, mặc những bộ đồ Mĩ bình thường, sống dưới chính quyền Mĩ, lẩn trốn ngay giữa thanh thiên bạch nhật. Nhưng dưới trần nhà bằng granit, tủ âm tường và sàn nhà đá cẩm thạch kia, không thấy bởi những người phàm trên Trái đất, là hệ thống mạng lưới trải dài các phòng thí nghiệm và xưởng huấn luyện nơi mà các Trueborn và Vatborn Mog làm việc và cùng nhau lên kế hoạch hủy diệt và nô dịch cả vũ trụ.

Là con trai chiến binh Mogadorian huyền thoại Andrakkus Sutekh, tôi được kì vọng trở thành một người lính trung thành trong cuộc chiến từ bóng tối này. Tôi được tuyển là một vật chủ trong một thí nghiệm tách kí ức của người Loric ngã gục đầu tiên, người con gái được biết tới là Một. Kế hoạch là dùng thông tin từ những kí ức đó chống lại những người đồng tộc của cô ấy, để giúp chúng tôi lần ra và xử tử những người còn lại.

Thí nghiệm chuyển kí ức làm việc quá tốt: tôi mất ba năm hôn

mê, bị khóa chặt trong kí ức một người Loric đã chết, sống lại từng khoảnh khắc hạnh phúc nhất cũng như đau đớn nhất của cô ấy cũng như nó là của mình vậy.

Cuối cùng thì tôi cũng tỉnh lại được từ trạng thái hôn mê. Nhưng tôi quay lại cuộc sống Mogadorian của mình một cách hoàn toàn khác, với một sự chán ghét dành cho việc gây đổ máu, một thứ nôn nao nhưng âm ỉ cảm tình cho những người Loric bị săn lùng, và với bóng ma Một làm người bạn đồng hành thường xuyên bên cạnh.

Trong hành động phản bội đầu tiên của mình, tôi nói dối người dân tộc mình, khẳng định thí nghiệm kia đã thất bại và rằng tôi chả có chút kí ức nào với việc chạm trán kí ức của Một. Tôi cố gắng thay đổi lại, để lại một kẻ bình thường, khát máu Mogadorian. Nhưng với việc Một luôn ở bên cạnh tôi, dù chỉ là một giọng nói trong đầu hay một ảo ảnh bên cạnh tôi, nó khiến việc hỗ trợ người tộc tôi tấn công những người Loric khác trở nên bất khả thi.

Và như thể bị tác động bởi một lực không thể lay chuyển, tôi trở thành một kẻ phản bội, làm việc chống lại nỗ lực của người tộc tôi. Tôi cố cứu mạng người Loric thứ ba đã được đánh dấu tử.

Người Loric này dù sao cũng bị giết, bị sát hại trong vui sướng bởi cha tôi ngay trước mắt tôi. Mặc dù có sự cố gắng thảm hại của tôi, tôi vẫn thất bại trong việc cứu cậu ta. Bị lộ là một kẻ phản bội, tôi bị đẩy xuống một con suối bởi Ivanick, và bị bỏ mặc cho chết.

Trong mọi lần rình mò, tôi vẫn chưa thể xác định bất cứ liên lạc nào từ gia đình mình. Có lẽ đó là một điều tốt. Có gì đó mách bảo rằng nó có thể làm tôi bị tổn thương.

Rõ ràng mọi liên lạc chính thống từ những công xưởng Mogadorian bên dưới được bảo mật tốt hơn khả năng xâm nhập của tôi, nhưng tín hiệu của Ashwood Estates thì không quá khó để xâm nhập. Một kẽ hở trên bộ giáp Mogadorian đó là họ trông chờ sự tuân lệnh tuyệt đối. Nhưng vì từng là một đứa trẻ Mog vùng ngoại ô tôi biết những thiếu niên Mogadorian thường coi thường luật lệ bố mẹ chúng đặt ra và sử dụng mạng không dây trên mặt đất để nói về những thứ mà lẽ ra về cơ bản là chúng không nên nói.

Mà cũng chả hẳn chúng là những đứa biết nhiều thế. Thư mục của tôi đã tạo hầu như chỉ chứ những thư điện tử và cuộc nói chuyện buồn chán mà chẳng có tí liên quan nào tới bất cứ bí mật Mogadorian nào cả. Nhưng lần trước tôi xem, tôi đã giải mã một tin nhắn nhanh của một tên lắm mồm Trueborn Mog, Arsis. Có vẻ là, thằng nhóc Arsis vừa bị giáng chức từ huấn luyện chiến đấu sang một công việc khác là phụ tá kĩ thuật trong phòng thí nghiệm. Arsis thì luôn thích thú các thông tin về các chiến dịch chiến đấu đến độ hắn chỉ biết rền rĩ và chém gió cho mấy đứa bạn ở đơn vị cũ về mọi thứ nó thấy và làm ở phòng thí nghiệm, tất cả với hi vọng bạn nó sẽ nói gì đó lại.

Tới giờ thì bạn hắn vẫn im lặng, nhưng tôi đã biết được một manh mối tốt về thứ đang xảy ra ở dưới Ashwood.

Arsis: Nó thật buồn teeeeeeeeẻ. Lại nghuyên một ngày canh cửa phòng thí nghiệm cho Tiến sĩ Zakos. Có vẻ họ có con người trong hó được gắn vào các máy móc. Tao chả biết chúng có bị tra tấn hay không, bửi tao còn chả được cho phép vào trong ...

Bất cứ sự đồng cảm nào tôi thấy cho Arsis đều bị xóa sạch bởi cái kiểu phát âm và ngữ pháp của nó. Nó còn tệ hơn cả Ivan. Tôi không thể ngờ những việc như thế lại là điều có thể.

Sau vài đoạn tin nhắn nữa, tôi phát hiện ra một chi tiết khác.

Arsis: ... giờ chỉ còn một đứa, và tao đoán là hắn còn chả tỉnh táo, chỉ cứ cắm vào mấy cái máy mà bị nạo vét bộ não lấy thông tin. Tiến sĩ Zakos nghĩ công nghệ sẽ được cải tiến trong vài năm tới và họ sẽ có những thông tin đáng giá từ bộ não của chúng. Sao cũng được. Đã nghuyên một tuần và mọi thứ tao làm chỉ là dọn rửa các thiết bị thí nghiệm.

Tôi chưa bao giờ nghe tới Tiến sĩ Zakos. Tôi tự hỏi nếu ông ta là người kế nhiệm Tiến sĩ Anu hay không. Tôi tự hỏi có sự liên kết nào không giữa việc "nạo vét" họ đang làm với những con người bị bắt và công nghệ họ từng dùng để nối tôi với kí ức của Một. Tôi tự hỏi --

"Cậu đang làm gì thế?"

Giật mình, tôi nhận thấy Một đang cuộn tròn lại cạnh tôi trên giường, cười nhe răng ra với tôi. Tỏ vẻ thờ ơ nhất có thể, tôi tắt chương trình của mình và đóng máy tính lại.

Nụ cười của cô ấy biến thành một cái nhíu mày. "Giờ thì chúng ta lại giữ bí mật riêng à?"

"Chúng ta cùng chia sẻ một bộ não", tôi nói. "Cứ làm như thể tớ có thể giấu giếm bất cứ gì khỏi cậu ấy, ngay cả khi tớ muốn thế".

Cô ấy im lặng một chút, không nghi ngờ gì cả là đang phân tích mọi thứ tôi vừa biết từ việc rình mò kia.

"Trả lời tớ câu này", cô ấy nói.

Tôi giơ tay lên. Hỏi đi.

"Nếu cậu quyết tâm không muốn dính dáng gì đến vậy, tại sao còn mất công dò xét như thế?"

Đó là một câu hỏi hay, nhưng tôi chống chế.

"Chỉ vì tớ tò mò không có nghĩa là tớ có thể làm được gì". Tôi cầm cái máy tính lên và ra khỏi giường. "Tớ phải mang cái này trả lại cho Elswit.

Tôi dừng lại ở ngưỡng cửa. Một có cái ánh nhìn trầm ngâm, không thể hiểu được trên mặt cô ấy. Điều duy nhất tôi biết là sự thất vọng chồng chất của cô ấy ở tôi.

"Xin lỗi, Một", tôi nói, quay người bước đi. "Câu trả lời của tớ vẫn là không".

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mưa cuối cùng cũng ngừng rơi vào giữa đêm, vậy nên sáng tiếp theo sau khi làm việc riêng, Marco, Elswit và tôi hướng vào làng trên xe jeep và tiếp tục công việc với chiếc giếng. Nó bùn lầy, khiến chúng tôi chậm lại và làm phức tạp hơn công việc của chúng tôi. Kết quả là, tôi quá tập trung vào việc của mình mà còn chẳng để ý gì đến sự vắng mặt của Một cho tới khi tôi xong một nửa những gì cần làm trong ngày.

Tôi không có những câu châm chọc như thường lệ của cô ấy để giúp thời gian còn lại trôi nhanh hơn, nhưng tôi lại thấy khá là nhẹ nhõm khi không có cô ấy ở quanh. Tôi vẫn bị ám ảnh bởi ánh nhìn thất vọng trên mặt cô ấy hôm qua, và tôi có thể tận dụng chút thời gian mà không bị cô ấy phán xét.

Sau buổi làm, tôi và Elswit làm món khoai lang nghiền cho bữa tối, và rồi tham gia cùng vài người khác chơi bài ở lều giải trí. Khoảng mười giờ, tôi quay về lều. Marco đã trùm chăn ngủ mất. Tôi cởi quần áo nhẹ nhàng và trườn vào giường, hình ảnh Một vẫn tiếp tục vắng mặt. Thật không giống cô ấy khi biến mất một thời gian dài như vậy.

Tôi nhìn quanh phòng một lượt, tìm kiếm xem cô ấy có đang núp ở một góc nào đó không, nhưng không thể thấy cô ấy ở đâu cả.

"Một?" Tôi thì thầm, nhỏ nhất có thể. "Cậu có đó không?"

Không có trả lời.

"Thôi nào, Một". Lần này to hơn một chút.

"Này anh bạn". Đó là Marco. "Tôi đang cố ngủ đấy".

Nghe Marco nói anh bạn với cái chất giọng Italian buồn cười của mình thường là khoảnh khắc sáng giá của tôi ở trại này. Nhưng bị bắt gặp nói chuyện với người bạn vô hình của mình, tôi thấy xấu hổ.

"Xin lỗi nhé, anh bạn", tôi nói, đỏ mặt, khó chịu với Một vì khiến tôi phải lên giọng.

Tôi vẫn kì vọng thấy cô ấy ló ra từ ngưỡng cửa hay tủ quần áo bất cứ lúc nào, cười vào mặt tôi vì bị bắt gặp nói chuyện với "chính mình".

Nhưng vẫn không thấy cô ấy ở đâu cả.

Tôi cố đi ngủ, trằn trọc trong lúc mọi người trở về, từng người một. Nhưng giấc ngủ vẫn không tới.

Trong mọi lần Một đến rồi đi tôi chưa bao giờ trải qua cả một ngày mà không thấy cô ấy - chưa từng kể từ hồi ba năm trời tôi được nối với kí ức của cô ấy. Cô ấy chỉ đơn giản là luôn ở đó.

Cuối cùng thì tôi cũng từ bỏ việc cố gắng đi ngủ. Tôi mặc quần áo nửa vời, đi dép, và đi ra sân sau khu trại. Trời lạnh một cách bất ngờ và tôi áp tay vào ngực cho ấm. Ngoài này khá tối, chỉ được chiếu sáng yếu ớt bởi ánh trăng và ánh đèn leo lét cạnh nhà vệ sinh, và tôi mất cả phút mới khiến mắt mình điều chỉnh lại cho quen.

Đó là khi tôi thấy cô ấy, một đường kẻ mờ mờ ngồi xổm cạnh cái cây baobab giữa sân.

Tôi tiến lại chậm rãi. "Một?"

Cô ấy ngước lên nhìn tôi. Tôi không thể biết đây là trò đùa của ánh trăng hay không, nhưng có gì đó khác lạ về cái cách cô ấy nhìn; nó như thể cô ấy vừa tỏa sáng vừa quá mờ để thấy.

Cô ấy vẫn giữ im lặng. Tôi dừng bước.

"Thôi nào. Thế này không vui đâu".

"Ồ", cô ấy nói, cười chua chát. "Tớ đồng ý. Thế này chả vui tẹo nào". Tôi nhận ra từ giọng cô ấy là cô ấy đang khóc. "Tớ không muốn cậu thấy tớ như thế này", cô ấy nói.

Giờ tôi thấy hoảng sợ rồi đó. "Thấy cậu như thế nào cơ?"

Nhưng khi ở gần tôi hiểu ý cô ấy là gì. Làn da của cô ấy, toàn bộ

cơ thể cô ấy, trắng như sữa một cách kì lạ, gần như là trong suốt. Tôi có thể nhìn xuyên qua cô ấy.

"Tớ cứ liên tục biến mất", cô ấy nói. "Gần đây tớ phải dùng toàn bộ sức lực để có thể giữ mình hiện hình".

Tôi im lặng, sợ hãi không biết nói gì. Nhưng tôi cũng sợ hãi không biết phải nói gì, sợ hãi những gì cô ấy có thể nói tiếp theo.

Cô ấy quay sang tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi. "Nhớ khi tớ nói với cậu tớ tới 'không đâu cả' khi tớ rời khỏi cậu không?"

"Ừ", tôi nói. "Tớ cứ tưởng cậu chỉ tỏ ra bí hiểm ..."

Cô ấy lắc đầu, nước mắt tràn đầy khóe mắt. "Thực ra ý tớ lúc đó là nghĩa đen đó. Tớ thực sự chả đi đâu cả. Tớ biến mất hoàn toàn". Giờ cô ấy bật khóc không kiềm chế được. "Mỗi lần, tớ có thể thấy mình yếu hơn. Ít thật hơn. Nó cứ tiếp tục xảy ra. Tớ có thể chống lại nó, nhưng việc đó ngày càng khó hơn. Nó cảm giác như là tớ lại đang chết dần một lần nữa".

Cô ấy nhắm mắt lại. Khi cô ấy làm vậy, cô ấy trở nên thoắt ẩn thoắt hiện. Tôi có thể thấy vỏ cây phía sau cô ấy cũng ẩn hiện theo.

"Được rồi", cô ấy nói, mở mắt ra một lần nữa. "Tiến sĩ Anu chả bao giờ hứa là việc này sẽ kéo dài mãi cả".

"Một", tôi mở lời. "Cậu đang nói gì thế?" Tôi hỏi câu hỏi đó dù một phần trong tôi - phần Một trong tôi - đã biết câu trả lời là gì rồi.

"Sự tồn tại của tớ ... chúng ta .. việc này ..." Cô ấy ra hiệu về khoảng không giữa chúng tôi. "Cậu đang quên dần tớ đi".

"Chuyện đó là không thể, Một. Tớ sẽ không bao giờ quên cậu".

Cô ấy cười buồn. Tớ biết cậu sẽ luôn nhớ tớ. Mà đó không phải là thứ tớ đang nói tới. Nhớ tới việc tớ tồn tại là một chuyện, giữ tớ còn sống trong cậu lại là một chuyện khác".

Tôi lắc đầu và quay đi, không muốn nghĩ tiếp, không muốn nghe gì nữa.

"Đã một thời gian kể từ khi chúng ta được gắn với nhau trong phòng thí nghiệm của Anu. Quá lâu rồi, tớ đoán vậy. Tớ đang biến mất dần. Giờ chúng ta thế này, cái cách mà chúng ta nói chuyện với nhau, cái cách mà cậu có thể thấy tớ, cái cách mà tớ thấy mình sống dù tớ đã chết nhiều năm trước rồi. Có lẽ quên là cách nói không đúng. Nhưng bất kể cậu muốn gọi nó là gì, việc này không được làm tồn tại mãi. Nó đang vỡ vụn dần".

Thấy tôi đang buồn cỡ nào, cô ấy nhún vai, cố gắng tỏ ra bình thường. "Chúng ta đều sẽ phải chấp nhận nó thôi. Thời gian của tớ sắp hết rồi".

"Không", tôi nói, từ chối tin vào điều đó.

Nhưng khi tôi quay lại nhìn cô ấy, cô ấy đã biến mất rồi.

Sau một đêm không nghỉ, tìm kiếm Một và cuối cùng là quay lại lều một mình, tôi lê bước khỏi giường. Tôi đánh răng, mặc quần áo, hoàn thành việc riêng hàng sáng. Tôi làm việc trong làng dưới ánh mặt trời thiêu đốt.

Tôi có lựa chọn nào nữa? Nó không hẳn là tôi có thể hỏi xin Marco thời gian nghỉ ngơi. "Này Marco, vài tháng trước tôi tỉnh dậy sau ba năm hôn mê, trong thời gian đó tôi sống trong kí ức một cô gái ngoài hành tinh đã chết, và cô ấy đã luôn làm bạn với tôi từ đó. Nhưng giờ cô ấy đang chết đần, lần này là thật ... Có khi nào anh có thể làm việc hộ em ở giếng hôm nay?" Nghe không khả thi lắm. Vậy nên tôi nghiến răng làm việc tiếp.

Một trông không mờ ảo như hôm qua.Tôi thoáng thấy cô ấy khi tỉnh dậy nhưng cô ấy ở phía xa, và cô ấy lấp ló ở rìa khu trại khi tôi trở về từ ngôi làng, ngồi dựa vào cùng cái cây hôm qua.

"Đừng", cô ấy nói, khi tôi bước lại gần. "Đừng có dùng cái ánh mắt buồn rầu đó, đi mà".

"Một ... ", tôi mở lời.

"Tớ ổn", cô ấy nói, cắt ngang lời tôi. "Hôm qua chỉ là một ngày tệ hại thôi. Tớ chắc là mình vẫn còn vài tuần nữa".

Tôi câm lặng, đau buồn.

"Cậu còn phải đi nấu bữa tối đó".

Tôi ngần ngại. Bữa tối á? Ai quan tâm tới bữa tối chứ khi tôi còn quá ít thời gian bên cô ấy?

"Cậu phải đi đi. Elswit đang nhìn cậu buồn cười vì nói chuyện với một cái cây kìa". Cô ấy nói, vẫy tay xua tôi đi. "Đi đi".

Tôi hướng vào bếp. Khi chúng tôi nấu ăn, Elswit kể cho tôi nghe những trắc trở của mình khi còn là một đứa trẻ giàu có, trước khi cậu ta quyết tâm và dâng hiến đời mình để phục vụ. Thường thì tôi thấy mấy câu chuyện của Elswit khá là thú vị, nhưng tâm trí tôi cứ liên tục nghĩ về Một, đang ngồi dưới gốc cây.

Cái trại này, ngôi làng ... đây đã là thánh địa của tôi vài tháng qua, và nó đã khá dễ cho tôi để hình dung một tương lai hạnh phúc của tôi ở đây. Nhưng khi tôi nhìn ra chỗ Một, tôi hình dung cô ấy cảm thấy thế nào về chỗ này.

Trong khi những người tộc cô ấy ở ngoài kia, chiến đấu để sống sót, cô ấy mắc kẹt ở đây trong những giờ khắc cuối cùng, đơn giản chỉ là vì tôi tìm được một nơi mà tôi cảm thấy an toàn.

Tôi nhận ra nơi này không phải là nhà đối với cô ấy. Nó là một phần mộ.

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi dựa lưng vào ghế ngồi trên máy bay của mình, nhìn chằm chằm xuống cái hộ chiếu trong tay khi chiếc máy bay phản lực đang ở đâu đó trên biển Atlantic: ADAM SUTTON. Trong bức ảnh, tôi đang cười tươi như hoa, cái răng tôi bị mất trong trận chiến với Ivan là một khoảng trống màu đen nhỏ trong nụ cười của tôi. Nhìn vào cái bộ mặt đang cười của Adam Sutton không ai có thể biết là tôi đang sợ hãi như thế nào, rằng tôi đang liều mạng như thế nào.

Elswit ngồi cạnh tôi, đầu đeo tai nghe, xem một bộ phim bom tấn nào đó mới ra mắt trên cái máy tính bảng của mình khi rung chân. Việc rung chân khá là khó chịu, nhưng tôi không ở vị thế có thể phàn nàn được: Elswit đã giúp tôi một việc lớn.

Tôi còn chả phải nói một lời nói dối kinh khủng nào đó. Tôi chỉ cần nói với cậu ta là tôi có một sự khủng hoảng gia đình và cần trở lại Mĩ. Cậu ta nói đó là tất cả những gì cậu ta cần biết: cậu ta đưa tôi tới đại sứ quán Mĩ ở Narobi, trả tiền cho cái hộ chiếu mới của tôi, và thu xếp cho tôi đi cùng cậu ta trên cái phản lực riêng của cha cậu ta, vốn đã được lên lịch để đưa cậu ta trở về nhà ở Bắc California cho sinh nhật cậu ta.

Nếu tôi vốn không có một nhân dạng Mĩ còn hoạt động, chả có gì trong chuyện này có thể thành công. May mắn thay là cha tôi, "Adrew Sutton", chả buồn báo cáo là tôi bị mất tích. Tôi tự hỏi rằng báo động nào có thể xảy ra nếu hộ chiếu thay thế của tôi được phát hiện tại trụ sở Mogadorian, nhưng tôi đoán là nó cũng chả tạo nên khác biệt nào cả. Khi tôi xuất hiện tại Ashwood Estates, hoặc là họ sẽ giết tôi hoặc là không. Biết trước tôi đang đến cũng chả có gì khác biệt cả.

Chúng tôi đã hạ cánh xuống London để tiếp nhiên liệu, điểm dừng tiếp nhiên liệu thứ hai của chúng tôi. Giờ chúng tôi lại trở lại bầu trời, điểm dừng tiếp theo sẽ là Virginia, nơi tôi sẽ chia tay Elswit. Tại thời điểm đó, chả có gì khác ngoài một chuyến taxi tới Ashwood sẽ cản trở tôi với việc đối mặt với gia đình mình cả.

Tôi ỉu xìu hơn xuống ghế ngồi của mình, sợ hãi khi phải đến đó.

"Hẳn là sợ lắm nhỉ". Tôi quay lại và thấy Một, ngồi ghế bên cạnh tôi. Cô ấy đã biến mất trong hầu hết thời gian của chuyến đi trong hai tư giờ qua, biến mất vào chốn luyện tội riêng tư của mình. "Tớ còn chả thể hình dung được nó".

Ừ, tôi nói. Tôi không còn cần phải nói thành tiếng nữa: Một biết tôi đang nghĩ gì.

Tôi chuẩn bị gặp lại gia đình mình lần đầu tiên trong nhiều tháng. Tôi trông chờ vào việc mình được tiếp đón như một kẻ phản bội. Có lẽ tôi sẽ bị xử tử vì phản bội: giết ngay tại chỗ, hoặc cũng có thể làm thức ăn cho một con Piken. Người Mogadorian không có lịch sử cụ thể hay giao thức nào cho việc xử lý kẻ phản bội; bất đồng quan điểm không phải là vấn đề họ có nhiều, đó là nếu có ai đó từng trải nghiệm qua.

Tôi biết hi vọng duy nhất của mình là thuyết phục Tướng quân rằng tôi có giá trị cho ông khi còn sống hơn là chết.

"Cậu không cần phải làm thế này mà", cô ấy nói, một biểu cảm tội lỗi, lo lắng xuất hiện trên mặt cô ấy. "Nó nguy hiểm lắm. Khi tớ nói về việc tiếp tục lí tưởng, tớ không có ý thế này ..."

Đây là việc chúng ta phải làm, tôi nói. Tôi nói nghe có vẻ chắc chắn hơn là tôi cảm thấy thế. Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác cả: tôi không thể để mất cô ấy.

"Một khi chúng ta hạ cánh, chúng ta không cần phải tới Ashwood. Chúng ta có thể đi bất cứ đâu, cố gắng tìm những người Loric khác ..."

Kệ xác những người khác, tôi nói. Dù kế hoạch của tôi không rõ ràng, tôi biết là hi vọng duy nhất của tôi để cứu Một, để giữ cô ấy bên tôi, nằm đâu đó ở phòng thí nghiệm bên dưới Ashwood Estates. Tớ không làm thế này vì họ.

"Tớ biết", cô ấy nói. "Cậu đang làm thế này để cố gắng cứu mình, để tìm cách nào đó giữ mình sống sót. Cậu nghĩ nếu cậu quay trở lại,

cậu có thể may ra tìm được cách nào đó vào phòng thí nghiệm. Và may ra cơ thể mình vẫn còn đó, may ra cậu có thể tái khởi động quá trình chuyển kí ức, khôi phục lại tớ, kéo dài thêm cho tớ vài năm nữa". Cô ấy cắn môi, lo lắng về rủi ro mà tôi đang có. "Có vẻ là khá nhiều may ra để cậu liều mạng đến thế".

Cô ấy đúng. Nhưng tôi không có lựa chọn nào cả: không có Một, tôi không là gì cả. Ngay cả chỉ có 1 phần trăm thành công cũng đáng để thử.

Trong xe taxi trên đường tới Ashwood Estates, nỗi sợ hãi của tôi như vón cục lại trong người tôi, và muốn chui ra. Chúng tôi đang đến gần đích rồi, có lẽ chỉ độ mười phút nữa thôi.

Chín phút nữa. Tám phút nữa.

Tôi thấy nôn nao. Tôi nói với người lái xe tấp vào lề đường và tôi lao ra chỗ cỏ cao ở rìa đường cao tốc và ọe ra chút đồ ăn mà tôi có kể từ khi rời Kenya.

Tôi dừng lại một thoáng. Để thở, để nhìn qua bãi cỏ cao ra phía cánh đồng mở rộng phía xa. Tôi biết đây chính là nó: cơ hội cuối cùng của tôi để chạy trốn.

Và rồi tôi chùi mép và quay lại xe, biết ơn vì Một không ở quanh và thấy tôi thế này.

"Ổn chứ, nhóc?", người lái xe hỏi.

Tôi gật đầu. "Vâng".

Người lái xe chỉ lắc đầu và đưa chúng tôi trở lại đường đi.

Sáu phút nữa. Năm phút nữa.

Chúng tôi tiến vào vùng ngoại ô bao quanh Ashwood Estates. Những cửa hàng đồ ăn nhanh đan xen nhau nhường chỗ cho những thị trấn trung lưu, và rồi những khu cộng đồng giàu có không thể lẫn vào đâu được của khu Ashwood. Một nơi ẩn giấu hoàn hảo.

Từ phía trên cao chúng tôi cũng chỉ là một khu ngoại ô: chả ai có

thể tưởng tượng cái văn hóa kì lạ bên trong những ngôi nhà giàu có tao nhã kia, hay những kế hoạch phá hủy thế giới đang được ấp ủ bên dưới. Trong tất cả những năm tháng của tôi sống ở Ashwood chúng tôi chưa bao giờ bị nghi ngờ dù chỉ một khoảnh khắc từ chính phủ hay cảnh sát khu vực.

Khi những cánh cổng oai nghiêm của Ashwood xuất hiện trong tầm mắt phía trước, tôi thấy mình có một sự thích thú u ám bởi sự trớ trêu rằng một pháo đài kiên cố như vậy lại vô cùng hiệu quả để đánh bật mọi nghi ngờ trong khu ngoại ô Mĩ này.

Tôi nói với người lái xe thả tôi xuống phía bên kia đường, đưa cho anh ta những đồng tiền cuối cùng mà Elswit đã tử tế tới mức cho tôi để về nhà.

Tôi tiến tới hệ thống liên lạc ở cổng trước, cảm thấy may mắn là đã nôn trên đường cao tốc rồi: nếu tôi chưa làm thế, giờ sẽ là lúc tôi bị vậy.

Chả có lí do gì để mà ra vẻ nhút nhát. Tôi tiến tới ngay phía trước máy quay an ninh và ấn chuông cửa nhà tôi và nhìn thẳng vào máy quay. Mỗi ngôi nhà có một đường dẫn riêng cho nó. Tôi sẽ bị nhận ra ngay lập tức.

"Adamus?" Đó là mẹ tôi. Giọng bà vỡ òa ở âm tiết thứ hai, và với tiếng nói đó chân tôi gần như khuỵu xuống.

Tôi biết bà là một con quái vật. Bà chả muốn gì hơn ngoài việc tận diệt của toàn bộ giống loài Loric và thống trị toàn bộ hành tinh này. Nhưng giọng của bà giáng tôi một cú mạnh: tôi đã nhớ bà. Nhiều hơn là tôi nghĩ.

"Mẹ", tôi nói, cố gắng giữ giọng mình khỏi vỡ òa.

Nhưng đường dẫn liên lạc đã bị tắt.

Bà có lẽ đã bấm báo động. Thông báo cho Tướng quân. Chỉ trong vài phút thôi tôi sẽ bị buộc trên một cái giá, hoặc là bị quẳng vào một cái máng ăn của Piken ...

"Adamus?!"

Lại là giọng của bà. Nó không phát ra từ hệ thống liên lạc.

Tôi đi vòng qua bảng điều khiển và thấy mẹ mình ở phía xa sau cánh cổng. Bà chạy khỏi nhà trên đỉnh đồi. Bà đang mặc mộ cái váy mà bà chỉ mặc khi nướng bánh, chạy xuống đồi trên đôi chân trần. Chạy về phía tôi.

Trong sự giận dữ? Trong sự hoài nghi? Tôi chuẩn bị tình thần cho sự tiến tới của bà.

"Adam!" bà hét lên, ngày càng lại gần hơn, đôi chân trần của bà dẫm lên mặt đường nhựa. Trước khi tôi kịp định thần bà mở tung cánh cửa ở lối đi cho người đi bộ và kéo tôi vào vòng tay của bà, ôm lấy tôi, khóc ròng.

"Đứa con trai đáng yêu của mẹ, liệt sĩ của mẹ ... con còn sống".

Tôi choáng váng. Bà không chào đón tôi với sự giận dữ. Bà chào đón tôi bằng tình yêu.

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tôi ngồi trên ghế so-fa trong phòng khách, nhấp môi cốc nước chanh mẹ tôi mang tới. Bà nói nhanh như một cơn bão, và tôi cẩn thận để không cắt ngang: tôi cần phải thật cẩn thận, để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra ở đây trước khi tôi kể ra một câu chuyện nào đó.

"Mẹ không có tin họ", bà nói, ngồi cạnh tôi và đặt một tay lên đầu gối tôi. "Mẹ không thể tin được họ".

Tôi uống thêm một hớp, cố câu giờ. Không tin họ về cái gì chứ?

"Họ kể cho mẹ mọi thứ và mẹ biết nó đã xảy ra, nhưng mẹ không tin nó ... Mẹ biết là con không thể thực sự đã chết được".

Ồ. Bà không thể tin được phần đó.

"Mẹ đã luôn biết chiến đấu vật lý không phải tài năng của con. Mẹ đã bảo cha con cả ngàn lần con sẽ phù hợp với vị trí chiến thuật hơn, nhưng ông cứ quyết tâm không muốn phá vỡ truyền thống, và nài nỉ bọn ta không phân biệt giữa chiến đấu và chiến lược nữa. Ai cũng phải chiến đấu trong cuộc chiến. Nhưng khi ông bảo ta con đã bị giết, rằng cái đứa Loric kinh tởm kia đã ném con khỏi một mép đá ... nó như thể nỗi sợ lớn nhất của ta đã thành sự thật".

Đầu óc tôi quay cuồng. Đó là thằng em nuôi của tôi Ivan đã ném tôi xuống con suối, dưới ánh nhìn đồng thuận của cha tôi. Tôi không bị giết bởi một người Loric: tôi đã gia nhập mục đích của người Loric.

"Họ nói đã tìm kiếm con ở khắp nơi ...."

Nói dối. Họ bỏ mặc tôi đến chết.

"... rằng họ cũng đau khổ như ta vậy ..."

Nhiều lời dối trá hơn.

"Nhưng họ không tìm thấy xác con, và điều đó cho ta chút hi vọng. Ta biết trong tim mình rằng bằng cách nào đó con đã sống sót".

Bà ôm tôi một lần nữa. Việc đó tốn toàn bộ nỗ lực của tôi để nhận cái ôm đấy mà không phản bội lại sự đấu tranh tinh thần bên trong tôi. Tôi chờ đợi việc trở về nhà và đứng trước một đội xử bắn Mogadorian, nhưng thay vào đó tôi trở lại như là một liệt sĩ.

"Không". Giọng của lão. Mẹ tôi và tôi quay lịa cùng một lúc và thấy cha tôi ở ngưỡng cửa, mồm há hốc kinh ngạc.

"Nó đã trở lại với chúng ta", mẹ tôi tuyên bố. "Con chúng ta còn sống!"

Chưa bao giờ trong cả cuộc đời tôi thấy Tướng quân không biết phải nói gì thế này, nhưng giờ lão ở đấy đó thôi, quá choáng váng để có thể nói được gì.

Ngay lập tức tôi hiểu mọi chuyện. Lão tôi đã nói dối mẹ tôi. Cha tôi đã nói dối toàn bộ những người Mogadorian khác. Dù là để bảo vệ cái tôi của lão khỏi nỗi ô nhục hay là để duy trì uy quyền như là một tướng quân, hoặc là cả hai, lão đã bịa ra một cái chết danh dự cho tôi. Không ai ở đây ngoài cha tôi - và Ivan - biết rằng tôi đã quay lưng lại với mục đích của người Mogadorian.

Tôi chỉ có một khoảnh khắc để hành động, để biến sự im lặng trong choáng váng của cha tôi thành lợi thế cho tôi.

Tôi bật dậy khỏi ghế và ôm lấy lão.

"Con còn sống, thưa Cha". Tôi cảm nhận được toàn bộ thân hình cao hơn hai mét của lão cứng lại trong kinh tởm, nhưng tôi che đậy nó bằng màn đánh lạc hướng của mình. "Con đã về nhà".

Tôi kể cho họ câu chuyện về cách tôi trở lại Ashwood. Bị đánh dạt lên bờ dưới hạ lưu con suối, được giải cứu bởi những người địa phương, hồi phục ở khu trại cứu trợ. Tôi điều chỉnh sự thật một chút, mô tả những người bạn con người của mình như những kẻ ngốc, khẳng định rằng tôi cố tình thao túng Elswit để buộc cậu ta hỗ trợ trong việc trở về đây, nói về bản thân như là một người

Mogadorian trung thành mà tôi đã không còn là như thế từ nữa - nhưng phiên bản này cũng gần đúng so với sự thật. Và tôi biết đó là những gì họ cần phải nghe.

"Con phải quay lại để gặp mọi người", tôi kết thúc cậu chuyện. "Để tiếp tục phụng sự đại nghiệp".

Tôi buộc bản thân mình nhìn thẳng vào mắt cha tôi. Tôi phải cố hết sức để không ngoảnh đi khỏi ánh nhìn của lão, cũng như tôi biết lão dùng toàn bộ ý trí của mình để không nhào tới qua bàn cà phê và bóp cổ tôi ngay tại chỗ.

Trong bếp, đồng hồ hẹn giờ lò nướng phát ra tiếng ding ding. Mẹ tôi, xuýt xoa trước sự anh dũng và màn trốn thoát liều lĩnh của tôi, xin phép rời phòng để kiểm tra thứ gì đó trong lò nướng.

"Vậy ..." Tôi nói với cha mình, chờ đợi phản ứng của lão.

Hắn chẳng nói gì mà nhảy bổ tới chỗ tôi, túm lấy áo tôi trong bàn tay lão và nhấc bổng tôi lên khỏi mặt đất. Tôi lơ lửng phía trên mặt đất độ chục phân, bị giữ chặt bởi bàn tay lão.

Mặt lão, đỏ dần hơn sau mỗi giây, giận dữ nói vào mặt tôi. "Nói cho tao biết tại sao tao không nên bẻ gãy cổ mày ngay thời khắc này".

"Nếu cha muốn sự thật bị lộ, muốn mọi người biết con đã làm cha thất vọng thế nào, cha đã chẳng phải bân tâm nói dối mọi người". Cái cổ áo bị xoắn chặt của tôi bắt đầu làm tôi ngạt thở. Tôi buộc bản thân phải tiếp tục nói. "Làm sao mà cha có thể thuyết phục Ivan giữ bí mật này cùng cha?"

Lão bỏ ngoài tai câu hỏi của tôi. "Nếu mày nghĩ cái đó sẽ giúp mày an toàn, mày đã nhầm to rồi đấy. Nếu tao giết mày ngay bây giờ, người duy nhất mà tao phải nói sự thật là mẹ mày". Lão lắc tôi một cái thô bạo. "Bà ta sẽ học được cách chấp nhận nó. Bà ta không có lựa chọn nào khác cả".

Tim tôi như ngừng đập: tôi biết là lão nghiêm túc về chuyện này. Lão có thể giết tôi. Lão muốn giết tôi.

Tôi nhanh chóng chuyển đổi kế hoạch, hi vọng là không quá

muộn cho việc đó.

"Con xin lỗi, Tướng quân". Huy động toàn bộ nỗi sợ hãi của mình, tôi sẽ tạo được những giọt nước mắt ăn năn, hối lỗi trong mắt mình. "Con vô cùng xin lỗi".

Lão nhìn tôi với sự khinh thường hoàn toàn mới: biểu hiện của con trai lão van nài được sống có lẽ cũng tác động mạnh tới lão như khi tôi quay lưng lại với đại cục. Tôi biết chiến thuật mới của tôi cũng đầy nguy hiểm như cái cũ: lão có thể dễ dàng giết tôi bởi khinh thường cũng như bởi tức giận.

Nhưng tôi cứ tiếp tục. Đây là canh bạc duy nhất mà tôi có.

"Con đã làm cha thất vọng và làm người dân tộc ta thất vọng. Con là một thằng hèn. Con không có dũng khí để giết chóc. Khi trên chiến trường con ... con không thể chịu được khi thấy cảnh đầu rơi máu chảy".

Cha tôi thả áo tôi ra và tôi rơi mạnh xuống sàn nhà.

"Con biết quay lại là nguy hiểm. Rằng con có thể bị xử tử vì phản bội. Nhưng con nghĩ cũng đáng để thử".

"Tại sao?"

"Bởi vì", tôi nói, dừng lại để diễn tạo chút hiệu ứng, lồm cồm đứng dậy. "Con hi vọng cha có thể cho con một cơ hội khác để sửa chữa những sai lầm của mình".

"Và mày định làm gì để làm thế?"

Tôi sửa sang lại áo và cho lão một ánh nhìn không chớp mắt tốt nhất tôi có thể làm. "Rõ ràng là, con không có tố chất để trở thành một chiến binh. Con không giống Ivan".

Ngay lúc đó, cha tôi khịt mũi chế nhạo. "Con à, mày còn chả xứng để làm một sự so sánh không tốt với Ivan".

"Nhưng con lại là một nhà chiến thuật tốt hơn. Ivan sẽ chẳng bao giờ có thể qua được những bài học buổi đầu nếu con không ở đó làm

việc của nó, mọi bước của cả quá trình".

Tướng quân còn chả thèm nhìn tôi nữa: lão đang nhìn về phía nhà bếp, chả nghi ngờ gì nữa là đang chuẩn bị cho một lời giải thích lão sẽ nói cho mẹ tôi sau khi giết tôi. Tôi có thể thấy tôi đang dần thua cuộc. Tuy vậy tôi vẫn cứ tiến tới, cố gắng để không lộ ra sự tuyệt vọng của mình.

"Con tìm thấy Số Hai trước. Khi ở London, lâu trước khi cả đội giám sát viên của cha có thể định vị vị trí con bé. Và khi ở Kenya con thấy Số Ba trước Ivan. Con không có dũng khí để tự mình giết chúng, nhưng con tìm thấy chúng trước. Con có thể là một trong những người lần dấu tốt nhất nếu cha cho con thêm một cơ hội -"

Cha tôi nhào tới tôi một lần nữa, lần này thì túm lấy cổ họng tôi. Tôi không thể thở được.

Chính là nó, tôi nghĩ. Thế là hết.

"Một tuần", lão nói. "Tao sẽ cho mày một tuần để cho tao thấy mày có thể làm gì".

Lão thả tôi ra.

"Và nếu mày thất bại để tạo ra một phép màu lần này ..." Lão ngừng lại. Tự ánh mắt lão tôi biết hắn đang chờ tôi hoàn thành nốt câu cho lão.

"Cha sẽ giết con".

Cái anh nhìn chằm chằm của lão khẳng định là tôi đã đoán đúng.

Tôi gật đầu, chấp nhận điều kiện của lão.

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tôi nằm trên cái giường cũ của mình, trong phong ngủ cũ của tôi, nhìn chằm chằm vào bức tường. Tôi ngạc nhiên khi thấy mọi thứ vẫn y nguyên như khi tôi rời đi, bởi tôi đã ngờ rằng nó sẽ bị dọn sạch sau cái "chết" lẽ ra đã xảy ra của tôi. Tôi đoán là mẹ tôi đã thắng trận chiến đó vơi Tướng quân.

Tôi cố gắng để cảm thấy thoải mái. Sau hàng tháng trời nằm trên mỗi tấm chiếu ở trại cứu trợ, cái gối đắt tiền và tấm nệm của tôi nên làm tôi cảm thấy mềm và êm một cách không thể tin được. Nhưng nó lại cảm thấy như nằm trên một cái giường toàn đinh.

Sau một bữa tối căng thẳng, khi cha tôi và tôi đều giả vờ hạnh phúc khi tôi trở về, khi ở một mình trong phòng tôi cuối cùng mới có thể bỏ nó đi cùng với nụ cười giả tạo của mình. Tôi kiệt sức và sợ hãi. Ngay cả khi nếu tôi bằng cách nào đó có thể tránh được việc bị hành quyết trong tuần thử nghiệm mà Tướng quân đã cho tôi, chả có gì đảm bảo tôi có thể lẻn vào phòng thí nghiệm được. Ngay cả khi tôi làm được, cũng chả có gì đảm bảo tôi tìm được một cách nào đó để thành công trong việc hồi phục Một, để tiếp tục giữ việc cô ấy biến mất ngừng lại một thời gian. Và ngay cả khi tôi có thể cứu cô ấy, tôi chả có kế hoạch gì để có thể cứu chính mình, để có thể trốn thoát nơi này khi tôi xong việc.

Tôi cần phải tìm được cách xoay xở, bởi vì ngay bây giờ cái chết còn chả có vẻ gì là tình huống xấu nhất nữa. Vượt qua bài kiểm tra của cha tôi và được "cho phép" ở lại đây, phải luôn giữ vẻ giả tạo là một người Mogadorian trung thành, có vẻ như là số phận u tối nhất.

"Việc đó thật khó mà nhìn đấy". Một xuất hiện, đứng ở ngưỡng cửa.

Tôi thở dài, biết ơn vì sự có mặt của cô ấy.

"Không biết là cậu có ở đó".

Cô ấy thong thả đi về phía tôi và ngồi ở phía đuôi giường. "Tớ do dự. Cố gắng không xuất hiện trước mặt cậu. Đoán được là cậu cần tập trung". Cô ấy nhìn tôi một cách trìu mến. "Màn trình diễn để đời, hả?"

"Đấy là cậu nói đó nhé".

Cô ấy trông có vẻ tội lỗi, lo lắng cho sự an toàn của tôi. "Cậu có chắc là tớ xứng đáng cho tất cả mọi thứ?"

Tôi cố gắng để tạo một nụ cười tự tin giả tạo. "Hoang toàn chắc chắn".

Của phòng ngủ tôi bật mở và em gái tôi Kelly bước vào.

Bất ngờm tôi nhảy khỏi giường.

"Vậy là anh đã trở lại", con bé nói thẳng thừng, nắn gân tôi.

"Ừ", tôi nói. Tôi không chắc là tôi có nên lao tới ôm con bé không.

Tôi quyết định chờ và xem con bé làm gì.

"Được rồi, tôi đoán cái đó tốt thôi". Con bé nghịch nghịch cái tay nắm cửa do dự.

"Em không có mặt ở bữa tối". Trong bữa tối cho tôi đã giải thích rằng Ivan đã được thăng chức tới một địa điểm mới đâu đó phía Tay Nam - tin tức làm tôi nhẹ cả người khiến tôi phải lấy tay che mồm để Tướng quân không thấy tôi vui đến nhường nào - nhưng tôi không được biết lí do vắng mặt của Kelly.

"Bị muộn giờ. Giờ tôi đang làm một dự án sau giờ học ở Nhà trẻ". Nhà trẻ là nơi vài người trong chúng tôi gọi nơi nuôi nhốt Piken phía dưới các tòa nhà. Piken được sinh ra từ những phòng thí nghiệm dưới đó và được huấn luyện chiến đấu. "Tôi nghĩ mình sẽ là một người huấn luyện ở đó khi tôi tốt nghiệp. Họ nói tôi có tố chất".

"Ồ", tôi đáp. "Tuyệt đấy".

Tôi không thể tin được tôi nói nghe ngớ ngẩn dường nào, nghe có vẻ thăm dò ra sao. Quay trở lại tổ ong ở Ashwood, và giờ tôi sợ

hãi chính em gái mình. Thật thảm hại.

"Sao cũng được", con bé nói. "Nghe này. Chúc mừng vì còn sống và đại loại thế, và còn quay trở lại đây. Nhưng, anh biết đó, biết anh chết đã đủ xấu hổ lắm rồi. Giờ thì tôi lại phải giải thích cho đám bạn mình rằng thằng anh thảm hại của mình đã trở lại. Anh coi như là đã phá hoại cuộc đời tôi rồi đó".

Tôi choáng váng bởi sự nhẫn tâm của con bé, nhưng tôi hiểu nó. Trong xã hội Mogadorian, chết trong chiến đấu chả được coi trọng gì như đối với văn hóa con người. Và thất bại trong chiến đấu và sống sót trở về cũng chả hơn gì là phản bội. Sự nhẹ lòng của mẹ tôi trước sự sống sót của tôi sẽ chẳng được chia sẻ bởi em gái tôi ... hay bất cứ ai khác ở Ashwood.

"Tôi chỉ nói với anh việc này để khi tôi lờ anh đi trước mặt những người khác, anh không phát hoảng lên, được chứ?"

"Công bằng đấy", tôi nói.

"Được rồi", con bé nói.

Nó rời đi, không một lời chúc ngủ ngon chứ đừng nói tới ôm ấp gì cả.

Tôi nhìn Một tuyệt vọng.

Cô ấy nhanh chóng thay đổi biểu cảm thương hại của cô ấy bằng một nụ cười châm chọc tốt nhất của cô ấy. "Chào mừng về nhà, Adamus", cô ấy nói.

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 7

Một thằng nhóc lớn tuổi hơn tôi một tẹo tên Serkova đến đón tôi vào buổi sáng. Theo như lời Tướng quân, hắn là một kiểm soát viên đầy hứa hẹn ở bộ phận Giám sát Truyền thông. Cha tôi giao nhiệm vụ cho hắn hướng dẫn đầy đủ cho tôi và giao việc cho tôi.

Chúng tôi đi cầu thang máy xuống khu liên hợp dưới lòng đất. Hắn liếc xéo nhìn tôi một cái. "Nghe nói mày thất bại ở Kenya".

"Ừ", tôi công nhận, giả vờ ngượng ngùng.

"Và giờ mày muốn công việc là một vị trí trong đội kiểm soát viên?"

"Đại khái là thế", tôi nói.

Hắn khịt mũi. Serkova có một khuôn mặt đặc trưng của Trueborn, nhưng có gì đó thô thiển và dị dị về cái mũi giống lợn của hắn và lại còn trở nên to hơn khi hắn khịt mũi.

"Tao không biết là chúng ta lại đang trao cơ hội thứ hai cho đám binh lính thất bại cơ đấy". Hắn quay sang nhìn tôi chằm chằm. "Đoán là đó là ngoại lệ khi là con trai Tướng quân".

Cửa thang máy mở ra và chúng tôi sải bước vào khu vực trung tâm trong khu liên hợp dưới lòng đất. Trần nhà hình vòm với ánh đèn huỳnh quang càng cho cảm giác cái sảnh này thật khổng lồ - và vô cùng xấu xí.

Trueborn và Vatborn sải bước theo các hướng khác nhau vào và ra hoàng loạt các đường hầm tỏa ra từ khu trung tâm. Tôi cảm thấy được chúng phản ứng lại với sự hiện diện của tôi: đám Trueborn lảng tránh ánh nhìn của tôi, trong khi đám Vatborn nhếch miệng cười khinh thường thẳng thừng. Tin tức hắn truyền đi thật nhanh chóng, ngay cả là ở dưới này.

Chúng tôi đi qua các cổng vào đường hầm phía Đông Nam và Đông Bắc trên đường tới đường hầm Tây Bắc. Ngoại trừ phòng họp của Tướng quân, tôi chưa bào giờ được phép đi qua bất kì đường hầm nào từ khu trung tâm trước đây. Nhưng nó gần như là kiến thức phổ thông khi hầu như ai cũng biết các đường hầm một phía dẫn ra các khu tập luyện chiến đấu và hướng còn lại là tới các kho vũ khí và hầm trú ấn cho đám Vatborn. Chúng tôi đang hướng xuống một đường hầm thứ ba, tới các phòng thí nghiệm Nghiên cứu và Phát triển và tổ hợp giám sát và truyền thông.

Tôi khó khăn lắm mới có thể giữ được tốc độ đi cùng với Sarkova. Rõ ràng là hắn không ưa tôi và bực tức khi phải gánh nhiệm vụ trông trẻ cho tôi.

"Mày có vấn đề gì với tao à?" Tôi thực sự muốn biết: cách nhìn thế giới của người Mogadorian đã trở nên xa lạ với tôi một cách thật nhanh chóng. "Ờ thì tao được cho cơ hội thứ hai đó. Tại sao mày lại quan tâm chứ?"

Serkova quay sang tôi, một nụ cười khinh bỉ trên môi hắn. "Mày nghĩ tao chưa có đủ thứ nhảm nhí từ đám Mog chiến đấu khi chỉ là một tên kiểm soát viên à? Bọn chúng đã vốn gọi bọn tao là lũ kĩ thuật viên yếu đuối. Giờ thì bọn tao bị buộc phải nhận một kẻ đã được chứng minh là kẻ thua cuộc trong chiến đấu. Vậy nên lần tới bọn chúng có nói bọn tao chỉ có thể là kĩ thuật viên vì bọn tao không đủ giỏi trong chiến đấu, bọn chúng sẽ đúng. Tất cả là nhờ mày đấy".

Tuyệt thật.

Tôi theo hắn vào khu Giám sát Truyền thông, một phòng rộng được thắp sáng chỉ bởi ánh đèn màn hình từ khoảng hai mươi cái màn hình máy tính trong phòng. Không ai ngẩng lên khi Serkova dẫn tôi tới chỗ của mình. Nhờ sự bộc phát vừa rồi của hắn, tôi chẳng phải tự hỏi tại sao nữa.

Hắn giải thích cho tôi công việc của bọn tôi là gì, sau đó ngồi xuống bàn điều khiển cạnh tôi. "Chúc may mắn, Adamus", hắn nói, với sự châm chọc rõ ràng, rồi quay vào làm việc.

Tôi quay lại màn hình của mình.

Một loạt các đường dẫn cuồn qua trước màn hình của tôi, được phân màu rõ ràng. Máy chủ của người Mogadorian lùng sục toàn bộ các vệ tinh và truyền hình cáp, tín hiệu radio truyền đi và mọi ngóc ngách trên mạng, 24/7. Một lượng đường dẫn nhất định tự động bị tiêu hủy trước khi chúng tới màn hình của chúng tôi: hầu hết những câu chuyện thú vị với con người được loại bỏ ngay từ đầu, khi phần lớn các bài viết hay phân đoạn tin tức hết lòng nói về nước Mĩ hay vấn đề chính trị quốc tế. Nhưng một phần lớn của những gì còn lại - dự báo thời tiết, thảm họa tự nhiên , tài liệu cảnh sát - đến với màn hình của chúng tôi dưới dạng những đường dẫn không ngừng xuất hiện.

Công việc của chúng tôi là sàng lọc đống đường dẫn đó trên màn hình của chúng tôi và phân loại chúng, chuyển những thứ rõ ràng là chả dính dáng gì đến mục đích của người Mogadorian tới thư mục "Hủy bỏ", trong khi chuyến những thứ có thể có liên quan tới chúng tôi tới thư mục "Điều tra", nơi nó sẽ được đánh giá trực tiếp từ trưởng bộ phận kiểm soát trước khi bị loại bỏ hoặc chuyển tiếp lên cấp trên tới Đầu não Chỉ huy. Chúng tôi cũng được phép hỗ trợ đánh dấu và đánh giá những thứ chúng tôi chuyển tới thư mục "Điều tra" tùy theo sự đánh giá của chúng tôi về sự liên quan của chúng: "PV" cho Possible Value (Có thể có Giá trị), "HP" cho High Priority (Ưu tiên Cao), và "EHP" cho Extremely High Priority (Ưu tiên Vô cùng Cao). Những thứ được chúng tôi gắn cờ với đánh giá "EHP" được chuyển ngay tới người đứng đầu bộ phận kiểm soát viên và một bộ phận nhỏ các nhà phân tích ở bộ phận chỉ huy tại Trụ sở chính để được xem lại ngay lập tức.

Cuối cùng, nếu Bộ chỉ huy Trung tâm bị thuyết phục đó là một dấu hiệu thực sự về hoạt động của các Garde, các nhóm trinh sát sẽ được cử đi.

Cả ba Garde đã bị tiêu diệt đều được định vị bởi sự giúp đỡ ít nhiều từ các kiểm soát viên. Nhưng mặc dù với sự quan trọng như vậy của chúng tôi, chúng tôi vẫn chỉ là những kẻ rà soát dữ liệu. Những thứ thú vị như trinh sát hay chiến đấu ở ngoài tầm với những kẻ kiểm soát viên như chúng tôi.

Mà nào đó cũng có phải việc dễ dàng gì. Chỉ trong vài phút vật

lộn trong đám dữ liệu trôi qua không ngừng, tôi lại thấy nhớ công việc nặng nhọc nhưng đơn giản và rõ ràng khi còn ở Kenya. Lượn lờ khắp nơi trên mạng - từ một câu chuyện về một vụ sinh năm ở Winnetka, Illinois cho đến một đoạn phim mờ ảo về cuộc nổi dậy tại Syria - mà không thực sự cảm thấy nhập tâm vào những gì tôi đang đọc hay nhìn là một thử thách lớn, và chỉ sau hai mươi phút căng mắt ra nhìn màn hình, tôi cảm thấy như mắt mình sắp bật máu ra đến nơi.

Và đó là khi mọi thứ trở nên tệ hơn.

Cuối giờ làm việc thứ nhất, một tiếng chuông điện tử vang lên và một cửa sổ làm việc bật mở ở góc trên bên trái màn hình của tôi. Tim tôi như rớt mất.

"Ồ yeah", Serkova nói, nhếch mép cười với tôi mà không thèm nhìn sang. "Tao quên không nói. Chúng ta được đánh giá xếp hạng sau mỗi giờ".

Kết quả của mỗi cá nhân chúng tôi được thống kê trong một bảng mỗi giờ trên tất cả các màn hình. Số lượng Hủy bỏ, số lượng Điều tra, cũng như điểm phần trăm chính xác được đánh giá bởi máy tính.

Và tôi ở đó, tuốt xuống phía dưới, ở vị trí cuối cùng: hai mươi bảy Hủy bỏ, sáu Điều tra với độ chính xác là 71 phần trăm. Tôi dò theo danh sách và thấy Serkova ở vị trí thứ hai, với thành quả tám mươi hai Hủy bỏ, mười ba Điều tra, độ chính xác là 91 phần trăm. Tôi sẽ phải làm nhanh hơn nhiều.

"Mày đã nói với cha mày thế nào nhỉ?" Serkova bật cười.

Tôi quá phân tâm đề mà có thể phản pháo. Tôi cần phải cải thiện điểm số của mình, và tôi thấy tức giận trước khả năng vừa có thể làm việc vừa chọc ngoáy tôi cùng lúc của Serkova.

"Cái gì đó về việc mày là một người lần dấu giỏi thế nào nhỉ, mày sẽ có ích nhiều ra sao nếu mày ở đội kiểm soát hơn chúng tao nhỉ?"

Ugh. Không chỉ Tướng quân cho tôi một nhiệm vụ không thể làm được, mà thất bại đồng nghĩa với cái chết của tôi, lão ta còn làm những người làm việc cùng tôi ghét tôi khi nói với chúng về khả năng lần dấu siêu hạng của mình.

Nhưng tôi không có thời gian để phản pháo: tôi không có thời gian.

Tôi quay lại làm việc, cố gắng để không trở nên mất tinh thần. Lí do duy nhất mà tôi thao túng Tướng quân cho tôi làm ở khu Giám sát và Truyền thông là bởi tôi nghĩ tôi có lẽ sẽ có đủ thời gian rảnh để dùng máy tính của mình xâm nhập vào hệ thống các phòng thí nghiệm ở gần đó, lục tìm các nghiên cứu của Tiến sĩ Zakos. Tôi biết hi vọng duy nhất cho Một nằm trong các tài liệu đó. Nhưng nếu tôi không cải thiện thứ hạng của mình sớm, cha tôi có thể có lí do chính đáng để hủy giao ước với tôi: tôi sẽ bị giết trước khi có cơ hội giúp Một.

Tôi cần cải thiện điểm số của mình.

Tôi tìm được cách làm nhanh hơn. Mẹo là, cái tôi học được, là không đọc hết tất cả những gì tôi thấy. Thay vào đó tôi chỉ đọc lướt qua tiêu đề, và rồi để con tim tôi đánh giá nó mà không nghĩ ngợi gì cả. Về cơ bản thì mẹo đó là chấp nhận tôi chỉ là một bánh răng trong bộ máy tìm kiếm thông tin này.

Cuối cùng thì, tôi cũng thấy mình quen dần với kiểu làm việc này. Ở lần xếp hạng theo giờ tiếp theo, tôi đã leo lên được hai bậc. Trong lần kế tiếp nữa, tôi đã ở vị trí thứ mười ba trên hai mươi.

"Ăn may thôi". Serkova khịt mũi khó chịu.

Tôi liếc nhìn hắn ta. Tôi biết là mình không ở đây để ganh đua với thằng khốn này, nhưng tôi không thể không làm thế được: ham muốn vượt mặt hắn thúc đẩy tôi tiến tới. Vào cuối trưa, tôi đã leo lên được vị trí thứ mười một.

Tôi đoán là mình đã thể hiện đủ để tự cho mình năm phút soi mói. Tôi nhanh chóng chuyển khỏi mớ đường dẫn kia và cố truy cập vào máy chủ trung tâm.

Nhưng táy máy thế với thời gian gấp gáp như vậy đã chứng tỏ là không tẹo nào. Tôi nhập vào những cụm từ khóa như "chuyển đổi ký ức", "Tiến sĩ Anu", và "Tiến sĩ Zakos", nhưng chúng đều đưa tôi tới những khu vực bị cấm trên máy chủ, và tôi thì không có thời gian để xâm nhập vào. Tôi cố thử chung chung hơn. Nhớ lại những gì Arsis nói về những con người trong phòng thí nghiệm, tôi thử tìm kiếm với "tù nhân con người". Thay vì hướng tôi tới bất cứ thứ gì liên quan tới vật chủ thí nghiệm của Anu hay Zakos, tôi được dẫn tới một khu vực phía trong, thuộc bộ nhớ bao phủ toàn hệ thống về một chính sách mới đối với tù nhân con người. "Bất cứ khi nào có thể, những con người bị nghi ngờ giúp đỡ hay tiếp tay cho đám Garde, tất cả phải được chuyển về giam giữ tại căn cứ chính phủ tại Dulce, New Mexico".

Một căn cứ chính phủ? Tại sao chính phủ Mỹ lại có dính líu tới người Mogadorian?

Tôi tạm thời gác nó sang một bên. Nó là một thông tin thú vị - và khó chịu nữa, nhưng nó sẽ chẳng giúp được gì tôi trong việc cứu lấy Một. Trước khi tôi có thể làm thêm một lần tìm kiếm nữa, năm phút của tôi đã hết.

Tôi quay trở lại làm việc. Như đã dự đoán, sự phân tâm ngắn ngủi kia đã khiến tôi trả giá, và thứ hạng của tôi lãnh hậu quả. Một cách tiếc nuối, tôi chấp nhận rằng tôi không thể dành thêm tí thời gian nào nữa làm "nghiên cứu độc lập" trong hôm nay.

Chúng tôi kết thúc lúc bảy giờ tối, được thay thế bằng ca làm đêm, những kẻ mà chúng tôi sẽ thay thế vào bảy giờ sáng mai. Cả người tôi đau nhức bởi tư thế gù lưng và ít vận động kia, và mắt tôi thì cứ như là vừa bị ném cát vào. Tôi kết thúc ngày với việc trở lại khu vực giữa, ở vị trí thứ mười một.

"Không tệ", Serkova thừa nhận, đứng dậy từ ghế của hắn. "Nhưng nó chả là gì so với những gì mày đã hứa với Tướng quân".

Hắn đã đúng. Kết thúc khi ở giữa một nhóm hai mươi người khó có thể để chứng minh tôi là một bậc thầy lần dấu. Tôi chỉ có thể hi vọng thứ hạng của mình thế là đủ để cho tôi sống sót thêm một ngày.

Tôi đi trong đường hầm một mình, hướng về khu trung tâm.

Tôi quá mệt mỏi để mà cân nhắc việc lẻn đi và sục xạo xung quanh các đường hầm khác: tôi hẳn sẽ tự làm lộ chính mình.

"Arsis, thằng ngu trời đánh kia!"

Arsis! Thằng ngốc phụ tá kĩ thuật trong các phòng thí nghiệm. Tiến tới thực hiện nhiệm vụ bí mật của tôi là thứ cuối cùng tôi có trong đầu cho tới khi tôi nghe thấy cái tên đó.

"Xin lỗi Tiến sĩ".

Tôi ngoặt theo hướng khác và thấy một cánh cửa để mở dẫn tới một trong các phòng thí nghiệm. Trong cái phòng màu trắng choi sáng kia, một tiến sĩ cao một cách kinh ngạc và mảnh khảnh đang khiến một tên bảo vệ trẻ đứng dán chặt vào tường, chọc chọc vào người tên bảo về bằng ngón trỏ một cách tức giận.

"Những mẫu vật đó lẽ ra phải được đông lạnh dưới không độ. Vậy mà mày đặt chúng trong một cái tủ lạnh thường".

"Xin lỗi ngài". Thằng nhóc trông có vẻ ngoan ngoãn, lễ phép, chả có gì giống với thằng nhóc buồn bực mà tôi đã hình dung từ những tin nhắn của nó.

Tên tiến sĩ kia ra lệnh cho nó một cách cộc cằn. "Phục chế những gì có thể từ những mẫu vật còn lại, và lần này thì làm cho đúng vào. Mày muốn được tin tưởng làm những việc quan trọng hơn; vậy giờ hãy thể hiện là mày có thể làm chúng ra hồn".

"Vâng, thưa Tiến sĩ". Arsis lảo đảo đi sửa lại lỗi lầm của nó.

Tôi đứng đó há mồm về phía Tiến sĩ Zakos, trước cái phòng thí nghiệm rộng lớn của hắn. Đây là gã có thể cứu được người bạn duy nhất của tôi.

Hắn bắt gặp tôi nhìn hắn.

Đệch.

Hắn liếc nhìn tôi. Tôi hoặc phải quay người bước đi, hoặc phải

nghĩ ra thứ gì đó thật nhanh.

"Tiến sĩ Zakos?" Tôi nói, quyết định đánh liều.

"Sao?" Hắn trông có vẻ soi xét.

Tôi bước tới vào bên trong phòng thí nghiệm.

"Cháu là Adamus Sutekh. Con trai của Tướng quân Sutekh".

Hắn nhìn tôi, sự nghi ngờ hiện rõ.

"Cháu đã muốn gặp ngài", tôi tiếp tục, "bởi vì cha cháu đã đánh giá cao công việc của ngài".

Sự lừa dối của tôi đã thành công: tôi thấy Tiến sĩ Zakos như tràn đầy tự hào, Ngay cả người Mogadorian cũng có danh dự của mình. Một điểm yếu có thể lợi dụng.

"Ta mừng là Tướng quân thấy thỏa mãn", tên tiến sĩ nói, hơi cúi người thi lễ một cách gượng gạo.

"Cháu thực ra từng là một vật chủ trong những cuộc thí nghiệm của người tiền nhiệm ngài", tôi tiếp tục. "Những gì ngài ấy làm với tên Garde bị hạ gục đầu tiên ... vụ chuyển giao ký ức ..."

"À, dĩ nhiên rồi". Hắn lắc đầu. "Công trình của Tiến sĩ Anu thật là một thất bại đáng tiếc. Ta khá chắc là công nghệ chuyển giao ký ức đã được cải thiện nhiều hơn kể từ hồi đó, đó là nếu ta được cho phép để thực sự dùng nó".

Tôi thấy khó hiểu. Zakos thì vẫn tiếp tục nói, nhìn tôi với ánh mắt thích thú hơn. Tôi cố gắng giữ vẻ mặt thản nhiên của mình. "Ý ngài là giờ quá trình đó có thể hoàn thành một cách thành công?"

Lão gật đầu. "Đó là giả thuyết của ta".

"Làm sao mà lại có thể thế được? Cháu tưởng là quá trình phải được làm ngay sau cái chết của vật chủ".

Lão nghiêng đầu tò mò và bỏ ngoài tai câu hỏi của tôi. "Cháu đã ở đâu kể từ thí nghiệm đó?"

"Ở Châu Phi", tôi nói với lão. Tôi không muốn nói quá chi tiết về những hoạt động của tôi kể từ lần cuối tôi ở cùng những người Mogadorian. Nhưng lão tiến sĩ có vẻ chấp nhận câu trả lời đó của tôi mà không thắc mắc gì.

"Và cháu có bị ảnh hưởng bất cứ ... phản ứng phụ nào do quá trình cháu trải qua kí không?"

Tôi định nói một cách châm biếm. Chỉ bị chút hôn mê thôi. Nhưng tôi kìm lại được. "Chả có gì khác ngoài những gì ngài đã biết".

Lão có vẻ nghĩ ngợi gì đó khi cứ nhìn tôi từ đầu đến chân.

"Nó cũng là một khả năng", lão lầm bầm, gần như là nói với chính mình. "Những đường dẫn thần kinh của đứa Garde đã không dùng quá lâu rồi để cố gắng chuyển đổi lần nữa với một vật chủ mới. Nhưng với vật chủ ban đầu, từ thí nghiệm ban đầu -"

Tôi không thể không chen ngang vào. "Ngài đang nói gì thế? Garde nào cơ? Ý ngài không phải là con bé đó chứ?"

Tiến sĩ Zakos chỉ cười và sải bước tới bức tường của phòng thí nghiệm, phía bao phủ bởi khoảng mười ô vuông màu trắng. Hắn đặt tay lên miếng thép điều khiển nhỏ cạnh tường và làm một loạt hành động trên bề mặt nó. Với một tiếng rít bất ngờ, một khối vuông trượt ra khỏi tường, mở ra như một ngăn kéo, phun khí lạnh ra.

Nó như là một thứ hay dùng trong nhà xác vậy.

Hắn nhìn chằm chằm đầy tự hào xuống thứ nằm trên đó.

"Lại mà xem", lão nói.

Tôi tiến sâu hơn vào phòng thí nghiệm, ngó nhìn qua mép ngăn.

"Được bảo quản một cách hoàn hảo".

Tôi không thể tin vào mắt mình được. Cô ấy còn chẳng có vẻ gì là đã chết: cô ấy trông như thể chỉ đang ngủ thôi.

Người bạn tốt nhất của tôi trên thế giới này.

Một.

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 8

Một làm tôi thức mất nửa đêm, hỏi tôi dồn dập các câu hỏi mà tôi không thể trả lời: về các thí nghiệm của Tiến sĩ Zakos, về ý của lão là gì khi lão nói lão có thể tải xuống thành công toàn bộ kí ức của Một, về làm sao mà cơ thể cô ấy lại có thể được bảo quản tốt đến vậy.

"Thì, cậu vẫn chết rồi đó thôi", tôi nói.

"Thì sao? Có chút nhạy cảm đi chứ", cô ấy nói rồi cười.

Tôi đang ở trên giường. Cô ấy ngồi trên sàn nhà trong góc phòng ngủ của tôi.

"Xin lỗi nhé", tôi nói. Tôi thấy mình đang thở hơi nhanh. Thấy thân hình cô ấy trước mặt như thế, một cái xác trên mặt thép lạnh, khiến tôi buồn hơn là những gì tôi thể hiện trước cô ấy. Cô ấy đã luôn là bạn với tôi hàng năm trời, nhưng hình ảnh thân xác cô ấy khiến tôi lại nhớ lại là sự tồn tại của cô ấy mỏng manh đến dường nào.

"Cậu có nhận thấy không?", Một hỏi, lại trở về trạng thái suy đoán đầy hào hứng. "Có ít nhất mười ô trên bức tường đó. Nhớ thằng nhóc Arsis đã nói gì trong mấy đoạn tin nhắn đó không? Về những con người bị bắt để nạo vét thông tin? Cậu có nghĩ họ cũng được bảo quản trong những ô đó luôn không?"

Tôi kinh ngạc trước trí óc của Một. Cô ấy còn không ở đó cho tới khi tôi đọc xong những tin nhắn nhanh của Arsis, và cô ấy đã hoàn toàn biến mất khi tôi ở trong phòng thí nghiệm của Zakos.

Cô ấy nghiêng đầu nhìn cái vẻ mặt kinh ngạc của tôi. "Sao nào?" cô ấy nói. "Cậu đã thừa biết tâm trí cậu như một quyển sách để mở với tớ rồi chứ. Chỉ vì tớ không có đó khi mọi thứ xảy ra không có nghĩa là tớ không thể thấy nó khi tớ trở lại".

Và không ngừng lại một giây nào, cô ấy trở lại trạng thái suy diễn. "Dù sao thì, nếu tớ đã có thể được bảo quản tốt đến vậy, điều đó có nghĩa là chúng ta lại có thể kết nối lại với nhau bằng cách nào đó và tái khởi động tâm trí tớ trong cậu. Ý tớ là, tớ biết tớ xinh rồi, nhưng tớ không nghĩ là lão Tiến sĩ Zakos kia bảo quản tớ chỉ vì vẻ đẹp của tớ. Hắn hẳn làm thế để bảo quản những thứ trong bộ não tớ, kiểu giữ cho tươi mới ý mà". Cô ấy gật đầu, hài lòng với sự suy diễn của mình. "Chúng ta cần trở lại phòng thí nghiệm đó".

Tôi quay đi khỏi cô ấy. "Một này, những gì tớ cần bây giờ là ngủ một chút". Đã là nửa đêm, và tôi cần phải có mặt làm việc trong bốn tiếng nữa.

Một in lặng.

"Nếu tớ phá hỏng công việc đó, tớ chết chắc luôn đó. Và nếu tớ chết, cậu cũng chết, và toàn bộ kế hoạch này đổ sông đổ bể cả. Được chứ?"

Tôi quay lại nhìn Một. Nhưng cô ấy đã biến mất.

Tôi chợt nhận ra rằng tôi sẽ chẳng bao giờ biết khi nào sẽ là lần biến mất cuối cùng của cô ấy. Một ngày nào đó cô ấy sẽ biến mất, như thế này, và tôi sẽ đợi cô ấy xuất hiện lại ... nhưng cô ấy sẽ chẳng thể làm thế được nữa.

Tất cả những gì tôi biết là tôi vừa mới thấy cô ấy lần cuối cùng.

Tôi cố úp mặt vào gối để chìm vào giấc ngủ.

Tôi đến chỗ làm việc của mình sáng hôm sau mơ màng và mắt đỏ ngầu, sợ hãi mười hai tiếng tiếp theo. Tôi ngồi xuống cạnh Serkova và cắm đầu vào mớ dữ liệu.

Mặc dù đầu óc tôi vẫn lơ mơ, tôi vẫn đạt được thứ hạng tương đối sau giờ đầu tiên. Nhưng sự mệt mỏi dần chiến thắng, tôi có thể cảm thấy năng suất của mình bắt đầu giảm dần. Ở thời điểm thông báo mười lăm phút của tiếng tiếp theo đã qua, tôi biết là mình sẽ lại tuột xuống cuối cả nhóm.

Vì thế tôi lại nghĩ ra một mánh mới.

Sau mỗi năm hay tương đương thế nguồn tin mà tôi thực sự đã xem, tôi tự động bỏ một cái khác vào thư mục Hủy Bỏ. Tôi biết là độ chính xác tạm thời của tôi sẽ dính đòn, nhưng từ những gì tôi được biết thì nó chỉ có rất ít giá trị khi xếp hạng tổng thể so với tổng số Hủy bỏ và Điều tra.

Dùng phương pháp này tôi đã leo lên được một khoảng cách lớn tới vị trí thứ sáu khi lần xếp hạng tiếp theo diễn ra, với bảy mươi ba lần Hủy bỏ và mười bảy lần Điều tra. Độ chính xác tạm thời của tôi là 73 phần trăm, thấp hơn giờ trước nhưng không quá tệ để đánh động bất kì sự cảnh báo nào.

Tôi có thể thấy Serkova cười đểu với mình. Tôi cũng chẳng buồn che giấu nụ cười đáp trả của mình.

Tôi vượt qua hôm nay như thế, chạy đua với Serkova. Từ bỏ thời gian tìm kiếm, tôi dùng công việc trước mắt để xao nhãng khỏi mọi thứ: từ tình trạng nguy hiểm của Một, khỏi công việc lạ lùng của Zakos trong phòng thí nghiệm, từ người cha thù hằn của mình, từ ý nghĩa của chính công việc tôi đang làm. Mục tiêu duy nhất của tôi là vượt mặt Serkova ít nhất một lần trong những lần xếp hạng.

Vị trí cuối cùng trong ngày của tôi là thứ hai. Ngay phía trước Serkova ở vị trí thứ ba.

"Mai may mắn hơn nhé, Serkova", tôi nói, nở một nụ cười tươi, thân thiện giả tạo.

Nó chửi thề với tôi và cắm đầu đi khỏi phòng.

Sau buổi làm, tôi hướng lên lầu về phòng mình để rửa ráy trước khi ăn tối. Mẹ tôi nói Kelly lại bỏ bữa tối lần nữa vì chương trình sau giờ học của nó ở Nhà trẻ. Ừ, đúng rồi. Tôi biết lí do thực sự của nó là gì: nó không muốn ngồi chung bàn với tôi.

Nhưng ngay cả thế cũng chả làm tôi phiền lòng: đánh bại Serkova, ngay cả khi chỉ một lần duy nhất, là một chiến thắng quá lơn với tôi. Tôi thấy mình lao như bay trên cầu thang, ba bậc một lúc.

Tôi mở cửa phòng mình, hi vọng nhìn thấy Một. Tôi không thể đợi thêm để kể cho cô ấy chiến thắng của tôi trước Serkova. Khi tôi bước vào, tôi thấy chân cô ấy ló ra từ phía sau góc giường.

"Một?"

Tôi tiến lại gần hơn.

Cô ấy nằm ngửa trên tấm thảm trải sàn. Mồm và mắt mở to. Cô ấy trông mờ ảo, và làn da của cô ấy thì đang nhấp nháy cái kiểu như khi ở dưới cây baobab. Chỉ có điều, lần này còn tệ hơn thế.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy trên sàn nhà. Cô ấy im lặng. "Một?"

Sau một thoáng im lặng. cô ấy nói. "Chả có gì cả". Môi cô ấy chỉ thoáng cử động và giọng cô ấy thì khàn khàn. "Chỉ là mỗi lần nó lại tối hơn lần trước. Và đau hơn nữa, nó chết chóc ... hơn". Mắt cô ấy đảo quanh, tìm kiếm tôi.

Ánh mắt cô ấy cuối cùng cũng tìm thấy ánh mắt tôi. "Nó như thể là, thứ đen hơn cả đen ý, cậu biết chứ?"

"Ừ", tôi nói.

Nhưng tôi không biết. Cô ấy đang trải qua thứ mà tôi chưa từng có tí trải nghiệm nào cả. Cô ấy đang dần đi tới cái Kết.

Tôi nghe thấy mẹ mình gọi xuống ăn tối.

Tôi quay lại phía Một. "Tớ sẽ ở lại với cậu".

Cô ấy lắc đầu, động tác gần như là không đáng kể.

"Không", cô ấy nói. "Cậu nên đi đi". Đôi mắt cô ấy lại hướng lên trần nhà trong lúc cô ấy vẫn nằm đó, ẩn hiện liên tục trước mắt tôi.

Tan nát con tim, tôi rời đi.

Cha tôi ăn cùng mẹ con tôi hôm nay. Lão hầu như chả nói gì, trừ khi muốn nói với mẹ tôi một chút - lão thật sự có sự phàm ăn của một chiến binh - cho chúng tôi thông tin cập nhật về Ivan. "Sĩ quan

cấp trên của nó nói Ivan đang làm việc rất tốt. Nói nó có tố chất của một tướng quân".

"Việc đó thật tuyệt vời", mẹ tôi nói, mỉm cười tán đồng. "Mà nó có biết tin tốt lành về Adamus chưa?"

Cha con tôi liếc nhanh nhìn nhau một ánh nhìn khó chịu.

Tướng quân lau mồm với một tờ giấy ăn. "Chưa".

"Tại sao chứ?" bà nói, nhìn qua lại giữa hai chúng tôi. "Tôi nghĩ nó sẽ vui lắm nếu nghe tin anh nó vẫn còn sống".

"Adamus không phải là anh trai Ivanick", cha tôi nói, khiến bà câm lặng.

Về cơ bản thì điều đó đúng - tôi là đứa con trai ruột của họ còn Ivanick thì được nhận nuôi, nuôi lớn bởi cha mẹ tôi - nhưng tôi hiểu ý nghĩa khác trong lời nói của Tướng quân. Nói rằng tôi không phải anh trai Ivanick là cách lão nói tôi không xứng được vinh danh theo cách đó, rằng tôi còn không xứng làm con họ hơn Ivan. Cha tôi bước vào bếp, bỏ lại tôi và mẹ trong sự im lặng ngượng ngùng.

Sự thật là, tôi quá lo lắng về sự mờ nhạt dần của Một để mà còn quan tầm tới cuộc sống như một vở kịch của gia đình tôi.

"Con hầu như chả động gì đến đĩa của mình kìa, Adamus". Mẹ tôi nhìn tôi lo lắng. "Có gì đó đang làm con buồn à?"

Câu hỏi thật lạ lùng trong cái hoàn cảnh như thế này, khiến tôi gần như bật cười. Tôi gần như nói "Đúng thế, Mẹ à. Mọi thứ đều khiến con buồn". Nhưng tôi chả nói gì.

Tôi nghe thấy giọng của Một tối hôm trước. "Chúng ta cần quay trở lại phòng thí nghiệm đó".

Cô ấy đúng. Cô ấy đang biến mất đi quá nhanh buộc tôi phải tìm cách thuyết phục Tiến sĩ Zakos thử làm thí nghiệm đó một lần nữa để hi vọng nó có thể giúp cô ấy sống sót. Nhưng làm thế nào mà tôi có thể thuyết phục cha tôi buông tha tôi, để cho tôi được phép rời vị trí của mình ở khu giám sát?

"Adamus?"

"Con chỉ sợ hãi thôi", tôi nói. Tôi chả biết mình đang hướng tới đâu với việc này, nhưng tôi thấy nó, chút ánh sáng mờ ảo của một kế hoạch mới.

"Sợ hãi á?", mẹ tôi hỏi. "Sợ hãi cái gì chứ?"

"Về Cha. Con sợ ông sẽ lại bắt con ..." Tôi hạ dần giọng đầy chất kịch sĩ. Tôi buộc mình trông run rẩy, trắng bệch vì sợ hãi nhiều nhất có thể.

"Con đang nói gì thế -"

Và rồi tôi nói hết ra. Tôi giải thích cho mẹ tôi về việc tôi gặp người thế chỗ Tiến sĩ Anu ở đường hầm Tây nam ngày hôm trước và hắn nói hắn có thể thực hiện lại quá trình chuyển tâm trí một lần nữa.

"Ông ta nói lần này nó sẽ hiệu quả. Chỉ là họ không thể làm thế với bất cứ ai khác ngoài con. Con sợ con sẽ chìm vào một cơn hôn mê khác hoặc - hoặc ... tệ hơn!" Tôi ứa nước mắt. "Ông ta nói ông ta có thể moi được những thông tin thực sự về đám Garde nếu họ làm thế, và con nghĩ Tướng quân sẽ bắt con .."

"Ồ, Adamus, ta nghi ngờ việc đó .-"

Tôi cắt ngang lời bà, lớn tiếng hơn trước. "Nhưng ông sẽ làm thế! Nếu Tướng quân mà biết, con chắc ông sẽ làm thế!"

Và rồi tôi nghe thấy giọng nói trầm trầm của lão, vang lên từ phía sau tôi.

"Chính xác thì nếu ta biết được cái gì?"

Đó là Tướng quân. Đã dính bẫy của tôi.

Chương 9

"Ngồi xuống và thư giãn đi". Tiến sĩ Zakos có một chiếc ghế cong lớn đặt giữa phòng và ra hiệu cho tôi tới đó. Tôi ngồi xuống một cách lo lắng.

"Ta rất vui khi nghe tin từ cha cậu tối qua", hắn nói, đi lại quanh phòng thí nghiệm, đặt những màn hình theo dõi vào vị trí, khởi động các cỗ máy ý tế trông đáng sợ. "Nhưng thông báo gấp như vậy, nó sẽ khiến ta mất một lúc để khởi động chỗ thiết bị này".

Tôi có thể nói là hắn ngây ngất trước việc có thể dùng đống thiết bị này trên tôi. Adamus, con chuột thí nghiệm của người Mogadorian.

Tôi ỉu xìu xuống trên ghế, cố gắng cảm thấy thoải mái khi Zakos sắp đặt mọi thứ. Tôi nên vui mới đúng: sự lừa dối của tôi đã có hiệu quả. Tôi cố tình để cha tôi nghe lỏm được tôi không muốn bị dùng trong thí nghiệm chuyển kí ức của Zakos, và lão cùng Zakos nói chuyện điện thoại ngay sau đó vài phút, cho phép hắn được quyền nối não tôi với Một.

Tướng quân vẫn ghét tôi, nhìn tôi chỉ như là một kẻ yếu ớt và sợ hãi, đúng như những gì tôi đã giả vờ tại bàn ăn tối, cho cái lương tâm ít ỏi của lão bất cứ cái cớ nào nó cần để đánh liều mạng tôi trong phòng thí nghiệm một lần nữa.

Tướng quân cứ thoải mái mà ghét tôi. Tôi cũng ghét lão. Và giờ khi tôi đã thành công trong việc lừa lão một lần nữa, sự ghét bỏ của tôi nâng lên một mức mới, một chiều không gian khác: khinh thường. Tôi đã lừa được lão.

Đám máy móc bắt đầu chạy.

Tôi sợ hãi những thứ sẽ xảy ra khi tôi đang làm thí nghiệm, nhưng tôi gạt chúng sang một bên. Hơn hết thảy những thứ khác, tôi nhẹ nhõm khi biết Một sẽ có một cơ hội để sống sót. Nếu công nghệ đã được cải tiến, có lẽ tôi có thể trải qua quá trình mà không sao cả,

và còn cứu được Một trong quá trình đó nữa.

"Máy chuyển tâm trí sẽ mất khoảng hai mươi phút để khởi động", Zakos tuyên bố.

Tôi gật đầu và nhìn tên tiến sĩ lại gần bảng điều khiển bằng thép bên cạnh ô chứa thi hài Một. Hắn ấn vài nút và cái hộp mở ra với cùng tiếng whoosh thủy lực như trước đây.

Từ chỗ tôi đang ngồi tôi có thể thấy thi hài Một. Zakos ấn vài nút trên rìa hộp của Một, và rồi ấn bảng điều khiển một lần nữa. Cái hộp lại đóng vào.

"Ngài không cần ..." tôi mở miệng, nhưng dừng lại ngay trước khi gọi tên Một. "Ngài không cần nối thân xác đó với cháu à?"

"Không", hắn nói, với một sự hãnh diện của kẻ chuyên nghiệp. "Toàn bộ những ống chứa đều được nối với bảng điều khiển này", hắn nói, chỉ vào màn hình theo dõi lớn nhất. "Mọi thứ ngoài việc điều khiển các chuyển động thủy lực của các ống đều được điều khiển thông qua đây: quét não, các bộ phận quan trọng, giao thức bảo quản ..."

"Ngài cũng có những thân xác khác trong đó à?" Tôi hỏi.

"Đúng thế", hắn nói. "Cũng có một số. Một số là những kẻ trần tục không liên quan ta dùng cho thí nghiệm. Số còn lại là những Kẻ chào đón".

Zakos, không biết thực tế tôi là một kẻ phản bội đối với mục đích của người Mogadorian, giải thích cho tôi rằng khi người Loric mới bắt đầu do thám tìm kiếm một hành tinh họ có thể lẩn trốn khỏi người Mogadorian, họ gặp gỡ một vài người trần rải rác khắp nơi. Những người Mogadorian bắt được những người đó gần mười năm trước và đưa họ vào quá trình tra khảo. Dù vậy, người Mogadorian gần như cũng chả biết thêm được tí gì về tâm lí học con người hay hành vi của họ khi đó, và thời điểm đó thì kĩ thuật tra khảo của chúng tôi khá là tàn bạo. Một vài "Người chào đón" dần quỵ ngã trước những màn tra khảo của người Mogadorian, và những thông tin họ đưa ra nhanh chóng được xác định - về vị trí những người

Loric, những gì họ nói với những Người chào đón khi liên lạc - thường là giả. Vì thế, người dân tộc tôi bắt đầu nỗ lực nghiên cứu phương pháp dùng công nghệ đánh dấu bộ não phức tạp để tìm ra một cách chính xác hơn để lấy thông tin. Nói theo cách khác, thay vì hỏi để lấy như thường, chúng tôi cố gắng tìm cách lấy chúng một cách trực tiếp.

"Và, như một thực tế, thí nghiệm của Anu với cậu là một phần của nghiên cứu đó. Dù không may là nó đã thất bại, nhưng nó khiến ta thấy thích thú. Quá trình cậu sắp trải qua là một sự sàng lọc lớn từ công việc của ông ta".

Tôi có thể nói là Zakos nghĩ bài học lịch sử nho nhỏ này đã kết thúc, nhưng tôi vẫn muốn biết nhiều hơn.

"Và ngài giữ đám Người chào đón đó còn sống suốt thời gian qua à?"

Zakos nở một nụ cười tươi. "Không hẳn. Chúng ta đã lục tìm bộ não chúng kĩ càng để lấy thông tin về đám Garde đến mức chỉ còn một tên là chưa chết thôi. Dĩ nhiên là chúng ta vẫn bảo quản số còn lại, phòng khi công nghệ của chúng ta tân tiến hơn tới độ - "

"Ai còn sống vậy?" Tôi hỏi, cắt ngang lời lão, cố chuyển hướng lão cho tôi biết thông tin tôi biết Một sẽ muốn, nếu chúng tôi có thể sống sót sau quá trình này.

Tiến sĩ Zakos nhìn tôi trầm lặng trong một thoáng. Trong một thoáng đó, tôi lo lắng rằng tôi đã làm dấy lên sự nghi ngờ của lão.

Thay vào đó, hắn chỉ nhướn một bên lông mày lên một cách khéo léo. "Muốn thấy không?"

Hắn tiến tới chỗ một bảng điều khiển cạnh một chỗ chứa khác và mở nó ra. Sau khi khói tan, tôi rướn cổ lên để có thể nhìn rõ hơn.

Tôi thấy một người đàn ông trung tuổi đẹp trai, rắn chắc. Làn da của ông ta trắng một cách đáng sợ do bị nhốt trong đó quá lâu: nó gần như là màu da của đám Vatborn vậy. Nhưng ngoài đó ra thì ông ta trông khá khỏe mạnh. Đôi mắt của ông ta nhắm nghiền.

"Đợi một chút", Zakos nói, ấn vài nút bên trong ống chứa. Rồi Zakos rướn người lên phía trên người đàn ông.

"Malcolm Goode?", hắn nói, gọi tên ông ta nhẹ nhàng, như thể một bác sĩ bình thường đang nói chuyện với bệnh nhân con người của mình. "Mọi thứ trong này thế nào?"

Malcolm Goode mở mắt ra.

Tôi cảm thấy hơi lạnh người đi, một chút dâng trào thương hại cho con người đáng thương này, bị nhốt trong một cái hòm lạnh hàng năm trời.

"Xin chào", ông ta nói, nhìn lên Tiến sĩ Zakos với biểu cảm vô cùng vô tư lự và tin tưởng. Nó như thể ông ta không hề biết đã bao lâu trôi qua, hay những gì đã xảy ra với mình. "Tôi có vẻ đã quên mất mình đang ở đâu", ông ta nói, mỉm cười trong sáng. "Ngài có thể cho tôi biết mình đang ở đâu không?"

Tiến sĩ Zakos chỉ mỉm cười thay cho câu trả lời. "Thấy đó", hắn nói với tôi. "Đó là đủ cho cậu hiểu rồi đấy".

Và kèm theo đó hắn với tới bảng điều khiển, ấn thêm vài nút nữa, và Malcolm lại chìm vào - bất kể bởi đám dây rợ quanh người hay là chất hóa học nào đó - giấc ngủ. Nhưng ông ta vẫn kịp nhìn tôi một ánh nhìn ám ảnh, thắc mắc.

Tôi bắt đầu làm thí nghiệm. Đầu tiên nó chỉ là một khoảng không vô định, một màn đen quá đen khiến tôi tự hỏi đây có phải là thứ Một trải qua khi cô ấy biến mất không. Và rồi một luồng sáng chiếu tới đầy nhiễu động, và tôi thấy mình lại bị kéo vào những kí ức của Một.

Tôi nhìn quanh, cố lấy nhìn hết cảnh quan. Tôi ở trong một cái lán bằng gỗ, trên giường, đầu ngả lo lửng một bên chiếu. Qua những khe hở trên sàn nhà, tôi thấy dòng nước chảy qua: một con sông.

Sông Rajang.

"Chúng đang tới".

Tôi quay lại và thấy Hilde, Cêpan của Một. Bà ấy đang nhìn chằm chằm qua một tấm ván cửa, sẵn sàng chiến đấu. Bà lao tới chỗ tôi, lay tôi dậy, kéo tôi ra khỏi giường.

Đó là khi tôi nhận ra tôi không chỉ còn là người quan sát trong kí ức cuối cùng của Một như phần lớn thời gian tôi ở đây trước kia. Tôi đã được kết nối thẳng vào với trải nghiệm của cô ấy. Bóng-ma-Một chả thấy ở đâu cả. Tôi được kết nối hoàn toàn với cô ấy: mọi ý nghĩ, mọi cảm xúc. Sự ẩm ướt bên trong lán. Những giọt mồ hôi chảy xuống trên lưng tôi. Tôi có thể cảm thấy ánh mắt của Hilde trên người mình, nhận định sự sẵn sàng cho chiến đấu của tôi.

Tôi chưa sẵn sàng, tôi nghĩ. Tôi chỉ sợ hãi thôi.

Nhóm tấn công Mogadorian đạp cửa xông vào và Hilde bắt đầu hành động. Bà né một con dao Mog, và khi tên Mog đó quay người lại lấy lại thăng bằng bà ấy đánh dập khí quản hắn chỉ với một cú đánh. Trong khi hắn đang gục xuống, bà quay lại phía một tên Mog khác, nhẹ nhàng bẻ gãy cổ hắn.

Tôi quá tê liệt bởi sợ hãi để có thể di chuyển. Tôi biết điều gì sẽ xảy ra. Hilde sắp bị giết.

Tim tôi như muốn hét lên. Tôi yêu quý người phụ nữ này với tất cả tình yêu của Một.

Một tên Mog nữa tấn công. Hilde vật hắn ngã ngửa.

Nhưng tên Mog này nhanh hơn những tên khác. Hắn rút súng ra và bắn vào ngay giữa ngực Hilde.

Mọi thứ giờ chuyển sang màu đỏ. Mọi sự phẫn nộ của Một, choáng váng, và giận dữ trước sự mất mát của Cêpan của cô ấy - Cêpan của tôi - tràn ngập cơ thể tôi. Không, bà không thể chết được, chúng không thể giết bà ấy được. Đó là lỗi của mình, mình đã thất bại, làm sao mình lại có thể thế chứ? Đó là những ý nghĩ của Một nhưng tôi cảm thấy chúng, nghe thấy chúng như thể chúng là của mình. Mình muốn bà ấy trở lại. Không không không! Phải trả giá, ai đó sẽ phải trả giá, chúng sẽ phải trả giá. Sự giận dữ của cả hai chúng tôi trỗi dậy. Chúng sẽ phải trả giá, đúng thế chúng sẽ trả giá, chúng

ta sẽ khiến chúng trả giá.

Và đó là khi tôi cảm thấy nó. Một thứ gì đó như mở tung ra bên trong tôi, một thứ gì đó hoàn toàn mới nhưng cũng lại quen thuộc một cách kì lạ một cách buồn cười là tại sao tôi không hề nhận ra nó trước đây, rằng phải đến cuộc khủng hoảng này tôi mới nhận ra nó. Sàn nhà bắt đầu rung chuyển, một chấn động lớn phát ra từ phía dưới chân tôi và cũng đồng thời phát ra từ bên trong tôi. Và trong lúc tim tôi như đang hát - đúng thế, chúng sẽ phải trả giá, chúng sẽ phải trả giá - mọi thứ tối sầm lại và -

Những cái bóng. Những bàn tay vẫy vẫy trước mặt tôi, ánh sáng chói lòa chiếu xuyên qua bóng tối.

Tôi đã trở lại phòng thí nghiệm của Zakos. Hắn đang chửi thề, giựt các đầu nối từ đầu tôi ra, điều chỉnh bảng điều khiển được nối với tôi.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Tôi hỏi.

Tôi vẫn còn choáng váng từ những gì mình vừa trải qua. Hỗn loạn đúng như những gì mà quá trình chuyển kí ức vẫn như thế, vẫn cảm thấy náo động như vậy, có một thứ gì đó cạnh ở ranh giới hiểu biết bên trong nó, một sự hứa hẹn của một thứ gì đó lớn lao.

Nhưng giờ khi tôi trở lại đây, nó đã biến mất.

"Dấu hiệu sống của cậu đã nhảy loạn xạ nhanh hơn những gì ta đã dự đoán. Nếu ta mà cứ tiếp tục làm ..." Hắn lại phun ra một trang chửi thề.

Tôi ngồi dậy trên ghế của mình.

Hắn nhìn tôi chằm chằm. "Cậu có thể nhớ được bất cứ thứ không? Cậu có bất cứ thông tin hữu dụng nào mà ta có thể gửi lên trên không?"

Tôi lắc đầu.

Dĩ nhiên là tôi nói dối. Ngoài những gì tôi vừa trải qua, tôi đã có sẵn một sự hiểu biết và kiến thức sâu rộng về tâm lý học của người

Loric, mối quan hệ giữa một Garde và Cêpan của họ. Tôi có toàn bộ kí ức của Một trong đầu mình. Tôi đã có chúng từ lần chuyển đầu tiên rồi.

Hắn nhìn tôi không chớp mắt. Hắn rõ ràng đang bực đỏ mặt, mái tóc hắn thì bết mồ hôi, nhưng điều đó chả làm giảm sự đáng sợ của lão đi tí nào.

"Ta biết nó ở trong đó".

Tôi cảm thấy lành lạnh bởi những từ hắn nói.

"Cậu có thể không nhớ nó một cách chủ đích, nhưng ta biết nó ở trong đó, trong đầu cậu. Và ta biết mình có thể lấy nó", hắn nói.

Cái cách hắn nói, nó như thể hắn đang nói với chính mình. "Sự hiểu biết của chúng ta về tâm lý học của người Mogadorian tốt hơn nhiều so với những gì chúng ta biết về đám Loric hay lũ người thường. Với kĩ thuật lập biểu đồ bộ não của ta, ta có thể làm điều mà Anu không thể. Chạy lại quá trình mạnh gấp ba lần, và lấy thẳng thông tin từ não cậu vào ổ cứng của ta".

Hắn nhìn tôi chằm chằm. Tôi cảm thấy sơ hở một cách kì lạ, bị ám chỉ, như là một tảng thịt trong quầy bán thịt vậy.

"Nhưng để làm thế", hắn nói, cười chua chát, "ta phải được sự cho phép của cha cậu để giết cậu".

Chương 10

Tôi được cho phép rời đi để tiếp tục làm việc tại khu giám sát cho tới hết buổi. Tôi giờ chả còn lại chút tinh thần chiến đấu nào trong tôi cả, và bảng xếp hạng của tôi cứ thế tuột dốc không phanh. Thứ mười sáu, thứ mười tám, thứ mười chín, thứ hai mươi. Đúng vị trí cuối cùng.

Tôi biết Tiến sĩ Zakos đã ngay lập tức báo cáo thí nghiệm đã thất bại cho cha tôi, nhưng tôi nghi ngờ hắn dám liều mạng nói ý tưởng của hắn về việc giải phẫu học tâm trí tôi với Tướng quân. Tôi vẫn còn hai ngày nữa ở đây trước khi cha tôi quyết định xem kết quả của tôi có xứng để tôi được sống không. Hoặc là lão sẽ xử tử tôi, hoặc là lão sẽ cho rằng tôi có ích với mục đích chung và cho phép tôi tiếp tục làm việc của một kiểm soát viên. Ồ vui phết nhỉ.

Sau buổi làm việc lại là một bữa tối khổ sở khác. Tướng quân đang bận dưới phòng họp của lão, vậy nên chỉ còn mẹ tôi và Kelly. Kelly thì còn chả them nhìn mặt tôi. Khi mẹ tôi đi vào bếp, tôi quay sang nó, cố gắng bắt chuyện. Chúng tôi chả gần gũi gì lắm với nhau từ sau vụ chuyển kí ức gần năm năm trước. Tôi tự hỏi liệu nó có còn nhớ thời gian đó, khi nó ghét Ivan vì trêu chọc và hành xử bạo lực với nó, khi nó vẫn có vẻ thích tôi, đứa anh trai tử tế hơn.

"Không thấy em trong đường hầm", tôi nói. "Mọi thứ ở Nhà trẻ ra sao rồi?"

Nó im lặng, từ từ ăn và cứ nhìn thẳng. Thật khó tin khi một đứa con gái mười bốn tuổi như nó lại có thể có đầy sự thù hận như vậy.

"Kelly, anh xin lỗi nếu làm em xấu hổ khi anh còn sống, khi em phải giải thích rằng thằng anh thảm hại của em đã trở lại -"

"Ivanick đã nói với tôi rồi", nó nói, rít lên với tôi một cách bất ngờ. "Anh ta đã nói cho tôi sự thật về anh. Tôi biết thứ mà Mẹ không biết. Anh là một kẻ phản bội".

Dạ dày tôi như bị trào ngược. Tôi cảm thấy mình có thể nôn hết ra cả bữa tối của mình.

"Vậy nên anh có thể ngừng cố gắng làm lành với tôi. Nó sẽ không xảy ra đâu". Nó đứng dậy khỏi bàn.

"Tôi ước là anh đã chết", nó nói, trước khi chạy lên phòng và đóng sầm cửa lại.

"Cũng chúc em buổi tối tốt lành nhé", tôi nói, mỉm cười đau khổ với chính mình.

Sau bữa tối tôi lên phòng mình. Một không ở đó. Tôi đã chả thấy cô ấy từ tối hôm qua.

Bằng cách nào đó, điều này không khiến tôi ngạc nhiên. Quá trình chuyển kí ức quá nhanh, và nó cũng nhanh chóng bị hủy khiến tôi nghi ngờ nó có hiệu quả trong việc kết nối lại cô ấy với tôi. Có lẽ đó là thứ tôi cảm thấy khi tôi ở bên ranh giới của sự hiểu biết - làm thế nào để giữ cô ấy sống bên trong tôi.

Thật là buồn cười khi nghĩ Zakos đã nghĩ là hắn đang tự cứu mạng mình với Tướng quân bằng cách bảo vệ mạng tôi. Nếu Zakos làm tôi chết, cha tôi có lẽ đã tặng lão một cái huy chương.

Tôi chả có gì để thức khuya cả. Vậy nên tôi đi ngủ sớm.

Trằn trọc trên giường, tôi cân nhắc sự thảm hại trớ trêu mà tôi đang vướng vào. Tôi trở lại đây để cứu người bạn đầu tiên và duy nhất của tôi trên thế giới này, và tôi vẫn thất bại trong việc cứu cô ấy, cũng như khi tôi thất bại trong việc cứu Hannu. Nếu cô ấy vẫn chưa biến mất, cô ấy sẽ sớm như vậy thôi. Và giờ tôi mắc kẹp ở đây, bị cầm tù.

Một mình.

Lại một ngày làm việc mệt mỏi. Tôi chỉ tiến lên được khoảng vị trí từ mười ba tới mười lăm. Thật thảm hại.

Tôi hạn chế dùng mánh "Hủy bỏ" của mình. Sao lại phải bận tâm gây ấn tượng với người khác bởi thứ hạng của mình chứ? Vậy nên

tôi thực sự xem mỗi liên kết hiện lên trên màn hình của tôi, dù nó gây ảnh hưởng tới năng suất của tôi. Ít nhất thì nó cũng thú vị hơn là tống các đường dẫn vào một trong hai thư mục một cách thụ động thế kia.

Tôi nhấn vào một đường dẫn.

Cái này dẫn tới một diễn đàn dành riêng cho những độc giả của một tờ báo nào đó được gọi là "Họ Đi Giữa Chúng Ta". Máy chủ của người Mogadorian đã tách riêng một bài đăng với tiêu đề "SỐ TIẾP THEO?" được đăng bởi một người dùng tên TWAUFAN182. Một cuộc hội thoại mở ra khi tôi nhấn vào nó.

Tôi đã đọc TWAU số thứ 3 rất nhiều lần. Làm ơn cho tôi biết khi nào số tiếp theo ra mắt? Cám ơn! ☺-TWAUFAN182

Xin lỗi TWSUFAN. Vẫn chưa có kế hoạch gì cho số #4 cả, nhưng cứ yên tâm là chúng tôi có khá nhiều thông tin cho một số khác. Cám ơn vì đã đọc. -admin

Cái gì? Thông tin nào? Các vị không thể bỏ mặc chúng tôi chờ đợi như thế! Tiếp tục đi! --TWAUFAN182

Thôi nào anh bạn, cho chúng tôi tí gợi ý gì đó đi!!! -TWAUFAN182

Đã hàng tuần trôi qua mà chẳng có chút cập nhật nào cả. Diễn đàn này chết rồi, RIP. LOL. -TWAUFAN182

Cuộc trao đổi đó đã xảy ra cả năm trước. Và rồi, sáng nay ...

Xin lỗi. Khá bận rộn. Chúng tôi đã gặp mặt, đó hoàn toàn là một sinh vật ngoài hành tinh. Một tên MOG thật sự đã bị bắt. -admin

Tôi gần như há hốc mồm vì kinh ngạc. Có những con người ngoài kia đã bắt giữ được một người Mogadorian? Hoặc ít nhất là họ nghĩ đó là một người Mogadorian?

Tôi biết ngay lập tức đó là liên kiết đầu tiên trên máy của tôi thực sự xứng đáng để ném vào thư mục được xếp hạng "EHP". Tôi nhấn vào đường dẫn và kéo nó về phía thư mục "Điều tra" ... nhưng

tôi lại dừng lại.

Tại sao tôi lại cảnh báo những người Mogadorian khác tới chỗ những con người kia? Những người mà người Mog sẽ không nghi ngờ gì sẽ bắt và giết họ? Tôi có thể sẽ gặp rắc rối nếu tôi hủy liên kết đó - chắc chắn là có những biện pháp an toàn được cài đặt trong thư mục Hủy bỏ để tránh sai lầm - nhưng tại sao tôi lại phải làm mọi thứ trở nên dễ dàng hơn cho những tên khốn Mogadorian kia? Bằng cách hủy bỏ đường dẫn này, tôi sẽ cứu được một mạng người ... hoặc ít nhất là cũng làm chậm cỗ máy săn lùng của người Mogadorian một vài phút.

Thế cũng đáng.

Tôi không quan tâm tôi sẽ sống hay chết nữa. Nếu Một đã biến mất và tôi thì mắc kẹt trong cái xa hội độc ác này, tại sao tôi lại phải chiến đấu để được sống? Sự hân hoan khi vượt mặt Serkova đã phai mờ; bên cạnh đó, với thứ hạng như hiện giờ của tôi, thuyền đã ra khơi mất rồi.

Tôi vứt nó vào Hủy bỏ.

Chúng sẽ tới bắt mày đấy.

Trong thâm tâm tôi, tôi biết tôi sẽ gánh chịu nhiều thứ khủng khiếp cho việc mình đã làm. Và tôi không quan tâm.

Kệ mịa lũ Mogadorian.

Tôi bắt đầu tống toàn bộ liên kết trên màn hình của mình vào thư mục Hủy bỏ nhanh nhất có thể. Chẳng có giới hạn cho số lượng các liên kết có thể được chuyển tới một màn hình - càng nhiều liên kết được xử lý, càng nhiều hơn được chuyển đến - vậy nên trước khi tôi nhận thức được điều đó tôi đã hủy được hơn ba trăm liên kết vào thư mục Hủy bỏ.

Tôi đang gây ra một mớ lộn xộn khủng khiếp cho hệ thống của chúng. Đồng hồ điểm thời khắc một giờ đã trôi qua. Đã có bao nhiêu liên kết không qua kiểm duyệt mà tôi có thể vứt vào thư mục Hủy bỏ trước khi chúng biết? Nhân tiện thì, bao lâu trước khi hành động

chôn vùi-bằng chứng phản loạn của tôi bị phát hiện?

Tôi cảm thấy hân hoan.

Bảng xếp hạng hàng giờ xuất hiện. Tôi đã hủy bỏ 611 liên kết. Điều tra 0. Độ chính xác tạm thời của tôi ở mức 11 phần trăm đáng buồn cười. Nhưng vẫn chưa hết, như thể là một sự nhạo báng cho toàn bộ thuật toán trong hệ thống xếp hạng, tôi đứng ở vị trí đầu tiên.

"Cái quái gì vậy, Adamus!", Serkova như sủa lên với tôi. Những kẻ khác cũng quay lại nhìn tôi, toàn bộ hoạt động trong khu kiểm soát bị đình trệ. Không ai biết phải làm gì trước màn xõa toàn tập này của tôi. "Mày bị điên đấy à?"

Tôi mỉm cười với Serkova, đang choáng váng trước hành động kì lạ của tôi. "Ừ, tao nghĩ tao bị thế đấy".

Và rồi một hồi chuông cảnh báo vang lên.

Tôi nghe thấy tiếng những bước chân nặng nề chạy xuống khu làm việc: những tên lính được cử đi từ Sở Chỉ huy.

"Mày xứng đáng nhận lấy những gì sắp xảy tới cho mày", Serkova nói, nhổ xuống trước mặt tôi.

Tôi bỏ chạy.

Tôi né vào khu đường hầm phía Tây Nam để nhìn đám lính đang tới, dẫn đầu bởi Tướng quân. Chúng trông có vẻ đang cáu.

Nếu tôi buộc phải chết, tôi sẽ biến nó thành một thứ đáng để nhớ tới. Tôi chạy thẳng tới đám lính đang tiến tới ... và rồi dừng ngay trước cửa phòng thí nghiệm của Zakos.

"Chào Cha", tôi nói, châm chọc Tướng quân. "Con làm gì sai à?"

"Mày biết mày đã làm gì rồi đó", lão gầm lên với tôi. Hắn ra hiệu cho đám lính bắt lấy tôi.

Tôi chống cự, vung tay loạn xạ, hét lên to nhất có thể. Lũ Mogadorian gần như không biết phải làm gì trước kiểu chống cự

không đàng hoàng cho lắm như vậy. Tôi có thể thấy được cha mình cứng người lại trong xấu hổ như thế nào.

Đám lính cuối cùng cũng tìm được cách khóa lấy tôi, nhưng sự huyên náo đã thu hút sự chú ý của Tiến sĩ Zakos. Hắn bước ra đường hầm, đúng lúc đám lính đang kéo tôi đi, có lẽ là để làm mồi cho một con Piken đang đói nào đó.

Trong một thoáng tôi đã lo rằng kế hoạch của mình đã thất bại, nhưng rồi tôi nghe thấy tiếng Zakos, vọng lên từ phía cuối đường hầm.

"Tướng quân! Đợi đã!".

Cha tôi dừng lại để nghe xem Zakos có gì để nói.

"Nếu tôi có thể mạo nguội ... tôi có thể dùng mạng con trai ngài đổi lấy thứ gì đó hữu ích".

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tôi quay trở lại chiếc ghế quen thuộc.

Zakos đã thuyết phục được cha tôi cho phép hắn thực hiện một lần chuyển kí ức nhanh giữa tôi và Một. Quá trình sẽ vô cùng khủng khiếp và khiến tôi chết, rán cháy não tôi theo nghĩa đen. Nhưng Zakos đã đảm bảo với Tướng quân hắn sẽ có thể tải xuống những kí ức của Một đã được chuyển qua vào bộ não của tôi sau khi tôi chết. "Nếu con trai ngài đã là một nỗi thất vọng lớn khi sống như vậy, ít nhất hãy cho phép nó được phụng sự khi đã chết".

Zakos trấn an Tướng quân rằng ngay cả khi thông tin hắn lấy được từ não tôi không có nhiều ích lợi lắm, thì kết quả của cuộc thí nghiệm này sẽ tạo nên một bước nhảy vọt trong công nghệ Mogadorian.

"Ông mất công nói thế làm gì, Zakos", tôi nói, vẫn bị ghìm chặt bởi mấy tên bảo vệ. Tôi quay sang cha mình, một nụ cười trơ trẽn xuất hiện trên môi tôi. "Không phải thế à, Cha? Hắn chả đã có cha cùng hội cùng thuyền trong việc 'Giết Adamus', phải không nào?"

Tướng quân còn chả thèm nhìn tôi. Lão gật đầu về phía mấy tên lính thả tôi ra, rồi quay sang phía tên tiến sĩ. "Cho bản kết quả trên bàn ta vào sáng mai", lão nói.

Và từ đó tôi ở trong phòng thí nghiệm.

Lính gác cảnh giới ngoài cửa, nhưng tôi không bị trói lại hay bị theo dõi bởi bất cứ ai khác ngoài Zakos. Giờ tôi có thể đi đâu được nữa chứ? Làm sao mà tôi có thể trốn thoát được? Tôi không thể đấu lại được cả toán lính Mogadorian.

Cả cha và em gái tôi đều không thấy hợp tình hợp lí để đến thăm tôi trong những giờ phút cuối cùng. Nhưng mẹ tôi thì đã mạo hiểm đi xuống đưa tôi bữa ăn cuối cùng. Bà đã vào phòng thí nghiệm vài tiếng trước, mang theo hai lát bánh mì mới ra lò bọc trong giấy ăn và

một hộp nhựa đựng súp. Bà do dự một chút, tìm kiếm một chỗ thích hợp để dặt chúng xuống. Và rồi, nhận ra là chả có chỗ nào phù hợp cả, bà đặt chúng lên một mặt bàn trong phòng thí nghiệm. Rồi bà quây lưng lại với tôi, tay chạm lên cửa.

"Điều đó có đúng không?" bà hỏi.

"Cái gì đúng chứ?" Tôi hỏi, có chút hằn học. Tôi muốn bà nói thẳng ra.

"Rằng con đã phản bội lại mục đích của người Mogadorian".

Tôi đoán là cha tôi cho rằng đã qua thời điểm ăn nói ngọt ngào và nói cho bà hết mọi thứ rồi.

"Đúng thế", tôi nói.

Không thêm một lời nào, bà rời đi.

Một lúc sau, khi cầm trong tay lát bánh mì còn ấm, tôi nhận ra rằng bữa ăn tự làm cuối cùng sẽ là điều tử tế và mang tình mẫu tử cuối cùng mà bà có thể làm cho tôi.

Tôi vứt hết chúng vào sọt rác.

Giờ Zakos đang chuẩn bị tôi cho quá trình. Hắn bơm đầy một ống tiêm với một loại thuốc mê nào đó, giải thích rằng lần này hắn sẽ khiến tôi bất tỉnh trước khi bắt đầu quá trình, thứ sẽ giúp hắn có được sự chính xác trong việc lấy thông tin hơn. Sớm thôi tôi sẽ trải qua quá trình lần nữa, và tôi sẽ lại cùng ở trong các kí ức của Một, và rồi tôi sẽ chết.

Zakos mở ngăn chứa Một ra, làm một vài thay đổi trước khi quá trình bắt đầu. Tôi nghĩ về Một và tất cả những Người chào đón trong ngăn của họ.

"Nó có đau không?" Tôi hỏi.

"Gì cơ?" Hắn hoàn toàn nhập tâm vào thứ hắn đang làm.

"Thứ ông làm với tất cả những Người chào đón ý, giữ họ còn sống, xếp hạng bộ não họ để lấy thông tin suốt những năm qua ý".

"Ồ, ta chưa bao giờ thực sự nghĩ về nó", hắn nói. "Mà chắc vậy, ta đoán nó cũng khá là tàn bạo".

Đúng lúc đó tôi nghe thấy giọng cô ấy. "Cậu không thực sự định cho hắn cứ thế mà không bị trừng phạt à, phải không?" Tôi quay lại nhìn Một, nhấp nháy bên cạnh ghế của tôi. Tôi đã tự hỏi tôi có thể thấy cô ấy một lần nữa trước khi trải qua quá trình không, nếu cô ấy vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Tớ không thực sự có lựa chọn, tôi nói. Tớ bị mắc kẹt ở đây rồi.

Cô ấy dựa vào một cái tủ. "Cậu luôn có sự lựa chọn. Cậu đã chọn phá hoại công việc ngày hôm nay, để lừa cha cậu xử cậu phải chết, và làm vậy trong phạm vi nghe của Zakos để cậu có thể ở đây ..."

Tớ đã sợ là cậu đã hoàn toàn biến mất. Tớ chả nghĩ được ra gì khác cả. Tớ hết hi vọng rồi, đoán là đằng nào tớ cung thua, và chúng ta cũng ít nhất có thể -

"Gặp nhau lần cuối cùng?" cô ấy nói, hoàn thành nốt ý nghĩ của tôi. Cô ấy ném cho tôi một nụ cười tán tỉnh méo mó.

"Ngọt ngào đấy", cô ấy nói. "Nhưng đó không phải là lí do cậu giở chứng hôm nay".

Cô ấy đúng. Đó không phải là lí do khởi nguồn của mọi thứ. Tại thời điểm này, tôi chỉ không thể đủ dũng khí đưa những người kia ra cho người dân tộc tôi. Đó là việc đầu tiên từ khi tôi làm kiểm soát viên có thể giúp người Mog và làm tổn thương những người khác, và tôi thì không thể làm thế. Trong khoảng một tuần qua tôi đã trải qua những tình huống điên rồ, liều mạng, nhưng đó là lần đầu tiên tôi hành động mà hoàn toàn không có kế hoạch nào, không dùng bất cứ lí lẽ thông thường nào để nghĩ về hậu quả sẽ tới.

Một, tôi nói. Tớ còn chả hiểu tại sao tớ lại làm như vậy nữa.

Cô ấy không trả lời tôi ngay lập tức, thay vào đó quay lại nhìn những ngăn trên tường, khoanh tay lại. Tôi có thể thấy một ý tưởng đang hình thành trong đầu cô ấy. Sau một thoáng, cô ấy quay lại và nhìn tôi chằm chằm đầy khó hiểu.

"Đừng lo lắng, Adam", cô ấy nói. "Cậu sẽ hiểu. Thấy là đằng nào cậu cũng sẽ chết", cô ấy nói, rướn người lại gần tai tôi. "Cậu có muốn chết có phong cách?"

Tôi nhìn cô ấy, khó hiểu.

"Một bước nhảy vọt cho công nghệ Mogadorian", cô ấy nói, liếc nhìn về phía những ngăn chứa thân xác những Người chào đón. "Đó có phải là thứ di sản cậu thực sự muốn để lại?"

Đã đến lúc.

Tôi ở trên ghế, được nối với bảng điều khiển của Zakos bằng một đống dây rợ và ống cáp. Cỗ máy sẽ nối tôi với trí nhớ của Một đã bắt đầu hoạt động. "Các thông số đều ổn", Zakos nói. "Chỉ mất một chút sau khi chúng ta dùng thuốc mê và nó sẽ bắt đầu hoạt động". Hắn ra hiệu về phía một ống nghiệm trên một cái khay dụng cụ bên cạnh tôi. Cái ống nghiệm đó chưa hề thoát khỏi sự chú ý của tôi.

Hắn lại gần, trông to lớn từ góc nhìn trên cái ghế ngả ra sau này. Trong khi hắn giữ tay trái tôi vào tay ghế và bắt đầu trói cổ tay tôi lại, tôi biết tôi chỉ có một giây để hành động.

Tôi giật tay mình ra khỏi tay Zakos và bật dậy, vớ lấy cái ống tiêm và đâm nó vào họng Zakos trước khi hắn có thể làm gì. Hắn đấm tôi một cách tuyệt vọng, nhằm vào mặt tôi, nhưng đã quá muộn: tôi đã làm cạn cái ống nghiệm.

Hắn lảo đảo lùi lại trong trạng thái mơ màng, thứ thuốc kia đã bắt đầu phát tác, và đổ gục xuống sàn nhà.

Tôi tháo dây trói ở tay trái mình ra và đứng dậy.

"Tại sao ..." hắn nói, nhìn khó hiểu trước việc tôi vừa làm. "Mày nghĩ mày có thể làm được gì ..."

Và rồi hắn bất tỉnh.

Tôi chạy tới chỗ cửa phòng thí nghiệm, và chốt nó lại từ bên trong nhẹ nhàng nhất có thể. Tôi khá may mắn khi Tiến sĩ Zakos không làm đổ bất cứ thứ gì khi hắn ngã xuống: bất cứ tiếng động nào

cũng sẽ thu hút sự chú ý của đám lính ngoài cửa. Nhưng tôi biết một khi tôi làm những gì sắp tới, chuông báo động sẽ kêu, và chúng cũng sẽ chú ý thôi. Chúng sẽ không mất nhiều thời gian để ghi đè mã khóa.

Nhưng cũng chả sao. Tôi chỉ cần ít thời gian thôi mà.

Tôi chạy tới bảng điều khiển bằng thép điều khiển những ngăn chứa kí. Chả có nút bấm nào cả, cũng chả có hướng dẫn. Tôi chả biết làm thế nào để bắt chước những cử động phức tạp kia của Tiến sĩ Zakos.

"Đê tớ làm cho", tôi nghe thấy giọng của Một.

Cô ấy chiếm lấy quyền điều khiển cử động của tôi, cũng hệt như khi cô ấy làm như vụ trong rừng. Tôi là một khán giả trong chính cơ thể mình, nhìn bàn tay mình như nhảy múa trên bề mặt tấm bảng.

Một hồi báo động vang lên. Tôi cảm thấy Một rời khỏi cơ thể mình, trả lại quyền điều khiển cho tôi.

Tôi quay lại ghế ngồi, gắn lại một vài điện cực và nắm chặt lấy tay ghế.

Tôi quay lại nhìn lần cuối bức tường phía sau mình, khi tất cả những ngăn chứa đều mở ra một cách ầm ĩ cùng một lúc, với tiếng động thủy lực hòa làm một, làm lộ ra những thân xác bị cầm tù phía trong. Tất cả ngoại trừ ngăn của Một, ngăn vẫn đang được nói với tôi thông qua máy tính chủ.

Bị tiếp xúc với không khí, những thân xác kia sẽ trở nên vô dụng cho những thí nghiệm tiếp theo của đám Mogadorian trong vòng chỉ vài phút.

Nó khó thể coi là một sự phá hoại khôn khéo. Nhưng nó sẽ làm đám người Mogadorian không thể có thêm được tí thông tin nào nữa từ những Người chào đón đã chết, và khiến cho nghiên cứu của Zakos bị thụt lùi đi vài năm.

Cỗ máy nối tôi với Một bắt đầu kêu to hơn. Tôi đã dùng toàn bộ chỗ thuốc an thần để đánh ngất Zakos, vậy nên tôi nghĩ lần này sẽ đau đấy. Nhưng tôi biết Một đã có một kế hoạch cho tôi, và nó sẽ

không dính dáng gì tới việc chết cả.

Đó là khi tôi nhìn thấy Malcolm Goode, bắt đầu tỉnh lại trong ngăn của mình.

"Một?" Tôi hỏi, lo lắng.

Trong thời khắc căng thẳng này, tôi đã không nghĩ gì đến chuyện sẽ xảy ra với Malcolm, người sống sót duy nhất trong những Người chào đón. Tôi nhìn ông ấy tự tháo những ống cáp nối với mình và bước xuống. Đôi chân của ông ấy, đã không dùng tới hàng năm trời, ngay lập tức khuỵu xuống.

Ông ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. Ông có lẽ gấp ba lần tuổi tôi, nhưng ánh nhìn lác lối và mông lung như một đứa trẻ.

Giọng của Một vang lên trong tai tôi: "Đừng lo về ông ấy. Ông ấy sẽ ổn thôi".

Đó cũng là lúc cơn đau ập tới.

Tôi bị kéo trở lại khoảnh khắc Hilde chết, cú bắn từ khẩu súng của tên Mogadorian tạo một lỗ sâu hoắm trên ngực bà ấy ngay trước mắt tôi. Hilde gục xuống tư thế quỳ ngay trước mắt tôi.

Đỏ, da cam, và màu tím bao phủ tầm nhìn của tôi. Mọi thứ trở nên nhanh hơn, ầm ĩ hơn trước đây, thình thịch và ù ù. Những ý nghĩ của Một như gào thét lên bên trong tôi một lần nữa: Không, bà ấy không thể, chúng không thể làm vậy. Đó là lỗi của mình, mình đã thất bại. Làm sao mình lại có thể như thế? Chúng sẽ trả giá, chúng ta sẽ khiến chúng trả giá. Tôi lại cảm thấy nó, cảm giác như xé toạc bên trong tôi. Ồ đúng thế, đúng đó, nó là như thế, thật đơn giản. Sàn nhà bắt đầu rung lắc, một chấn động mạnh phát ra từ dưới chân tôi nhưng nó cũng phát ra từ bên trong tôi và tim tôi như hát lên đúng thế, chúng sẽ trả giá, chúng SẼ trả giá, những bức tường của căn chòi bắt đầu rung lên và tôi giậm mạnh chân xuống. Một làn sóng năng lượng bắn xuyên qua sàn nhà. Đó là một sức mạnh lớn hơn tất cả những gì tôi từng có, và nó như cuộn trào trong chúng tôi và phóng ra bên ngoài.

Qua tầm nhìn mờ ảo của mình tôi thấy những bức tường của căn chòi nổ tung, tôi thấy bốn tên lính Mogadorian bị thổi tung khỏi tầm nhìn bởi một lực phát ra từ bên trong tôi.

Khi bụi mù đã lắng xuống, tôi nhìn xuống đôi tay mình, xuống đôi chân mình. Tôi chờ đợi việc thấy thân hình Một chính là nơi phát ra nguồn sức mạnh này.

Nhưng tôi không thấy thân hình Một ở đó. Tôi chỉ nhìn thấy thân hình của tôi.

"Được rồi đấy", tôi nghe thấy giọng của Một.

Tôi quay lại, ngạc nhiên khi thấy tôi đã không còn ở trong căn chòi tại Malaysia. Tôi lại đang ở trên bãi biển tuyệt đẹp ở California. Nơi của chúng tôi.

Một ngồi trên cát, đợi tôi. "Khá là hay đấy chứ, hả?"

Tôi gật đầu, kinh ngạc trước sức mạnh khủng khiếp từ Biệt năng của Một. Tôi thấy choáng váng từ việc sử dụng nó.

"Lại đây ngồi với tớ. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu".

Tôi như đổ sập xuống cạnh cô ấy, vẫn thở không ra hơi.

Nó thật là hoàn hảo: ánh nắng ấm áp chiếu lên da tôi, mặt cát mát lạnh dưới chân tôi. Và tuyệt vời nhất, Một ở đây, ngay bên cạnh tôi.

Phía xa trên biển, một cơn bão đang hình thành, những đám mây màu đen như mực. Nhưng chúng tôi vẫn đang ở trong ánh nắng.

Một chạm vào tôi.

Tại nơi đây, tôi có thể cảm thấy nó. Tôi với tay và cũng chạm vào cô ấy. Chúng tôi vai kề vai, nhìn ra phía cơn bão đang tiến tới.

"Chúng ta đã có thứ chúng ta đến vì nó", cô ấy nói. "Giờ là lúc cho mình ra đi".

Tôi quay sang cô ấy. Cô ấy đang nói gì thế?

Cô ấy cắn chặt mối, nhìn tôi đầy vẻ xin lỗi. "Cậu nhận ra là việc này chưa bao giờ là về việc cứu mạng mình chứ?"

Tim tôi như ngừng đập, nhưng tôi không biết tại sao.

"Dĩ nhiên là như vậy rồi", tôi nói. "Cậu nghĩ tớ quay trở lại đây và đối mặt với gia đình mình, trải qua toàn bộ chuyện này chả vì cái gì ư? Tớ đang cố cứu cậu mà".

"Chả có cách nào để cứu mình cả. Một phần trong cậu biết thế mà".

"Tớ không hiểu".

"Chúng ta cần phải giúp các Garde khác". Cô ấy quay đi khỏi tôi, như thể nó cũng khó cho cô ấy nói như thể nó cũng khó mà tôi nghe xuôi tai được. "Nhưng sau thất bại của cậu trước Ivan, cậu cảm thấy cậu chẳng có gì để đóng góp cho đại cuộc cả. Cậu đã nói cậu quá yếu, quá gầy, rằng cậu không phải là người anh hùng như tớ. Rằng cậu chả có sức mạnh nào cả. Nhưng giờ cậu đã có".

Biệt năng của cô ấy. Cô ấy ... trao nó cho tôi? Tôi có thể giữ nó?

"Tớ xin lỗi vì đã lừa dối cậu, Adam. Nhưng cậu phải tới được bước này. Nếu cậu không quay trở lại đây, một phần trong cậu vẫn sẽ hướng về gia đình cậu, người dân tộc cậu. Giờ cậu đã thấy họ coi thường cậu thế nào, thấy họ coi thường mọi thứ trừ chiến tranh và gây đổ máu. Giờ cậu đã sẵn sàng để đi theo các Garde, để thực sự chiến đấu chống lại người dân tộc cậu".

Không. Tôi lùi ra xa, đầu óc tôi quay cuồng.

"Làm ơn đi Adam. Hãy sử dụng Biệt năng của mình tốt".

Phía kia mặt biển, những hình bóng nhảy múa và lóe sáng và quay cuồng trong những đám mây. Ngoài đó tôi có thể thấy cô ấy đang chuyển động trong một trận chiến quay chậm. Những giây cuối cùng của cô ấy diễn ra ngay trước mặt chúng tôi.

"Một", tôi van nài. "Làm ơn dừng lại đi".

"Đây là điều nên như vậy. Sâu thẳm trong cậu đã biết thế từ đầu, Adam. Tớ không có thật. Tớ chưa bao giờ là thật cả". Cô ấy quay lại nhìn về phía cơn bão đang tới, về phía những hình ảnh đau thương về cái chết của cô ấy đang xảy ra trong những đám mây. Lưỡi kiếm của một tên Mogadorian vô danh nào đó xuyên qua ngực cô ấy, trồi lên từ bụng cô ấy. Cú đòn chí mạng.

"Sâu thẳm trong cậu đã biết vậy. Tớ đã chết trong toàn bộ thời gian qua".

Tôi nhìn Một. Co ấy là người bạn tốt nhất của tôi. Cô ấy là tất cả mọi thứ đối với tôi.

Cô ấy quay lại từ nơi cái chết của cô ấy đang diễn ra và nhìn về phía tôi. "Cậu tạo ra tớ, làm tớ hiện hữu từ những kí ức của tớ, để cậu không phải đi trên con đường này một mình".

"Điều đó là không thể. Cậu là tất cả những gì tớ có".

Cô ấy mỉm cười. "Không. Cậu có chính cậu. Sự dũng cảm để chống lại chính người dân tộc mình, sự dũng cảm để quay lại đây, để liều mạng tìm cách có sức mạnh cậu cần để bước đi trên con đường của người anh hùng ... việc đó đã luôn luôn là chính cậu".

Một chưa bao giờ đề cao tôi như thế. Tôi lẽ ra nên cảm thấy hãnh diện, nhưng tất cả những gì tôi cảm thấy lại là nỗi sợ hãi. Tôi sẽ mất cô ấy.

"Tớ không thể sống một mình". Tôi cảm thấy thật thảm hại, nói ra toàn bộ nỗi sợ hãi và yếu điểm của mình cho Một. Nhưng tôi đang tuyệt vọng. Tôi đã mất quá nhiều để giờ cũng mất luôn cô ấy.

"Adam, phần một mình giờ đã qua rồi. Tớ hứa với cậu đó".

"Một", tôi nói, mắt ngấn nước. "Tớ yêu cậu".

Cô ấy gật đầu, mỉm cười, rồi vươn tay ra chạm vào má tôi. Giờ cô ấy cũng khóc. "Nếu tớ vẫn sống, tớ nghĩ ..." cô ấy nói, "Tớ nghĩ cậu cũng sẽ thấy vậy thôi".

Cô ấy hôn tôi và nói tạm biệt.

Và rồi cô ấy biến mất mãi mãi.

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 12

Có một hình thù trong bóng tối, di chuyển vòng quanh tôi.

Tôi nhìn thấy bầu trời, với những ngôi sao trên đó.

Hình thù kia đang di chuyển các chi của tôi. Đặt đầu tôi lên một mô đất mềm. Đổ nước lên các vết thương của tôi. Cố làm tôi uống chút nước.

Làn da của hình thù kia trông cũng trắng như mặt trăng vậy.

"Malcolm", tôi nói.

"Đúng thế", chú trả lời. Chú ấy cười, quỳ một chân xuống cạnh tôi. "Chú là Malcolm. Giờ chú nhớ được ra điều đó rồi".

Tôi ngồi dậy, bán tính bán nghi rằng mình vẫn còn đang bị trói trong phòng thí nghiệm, dù rằng tôi đã thấy bầu trời. Dù đã thấy những ngôi sao kia. Và tôi thấy mình ở ngoài nơi hoang dã, trên một cánh đồng ở rìa một bìa rừng.

"Chú đã cõng cháu xa nhất có thể. Và giờ chú cần nghỉ". Chú thở dài, uống một hớp nước. "Nhưng chúng ta sẽ lại cần di chuyển sớm thôi".

Tôi ngạc nhiên tột độ, vô cùng thấy khó hiểu. Làm sao mà chúng tôi thoát được?

Chú Malcolm như nhận thấy sự khó hiểu của tôi. "Chú tỉnh dậy trong phòng thí nghiệm. Đám Mogadorian ở ngoài cửa, cố gắng để tiến vào. Gã tiến sĩ kia thì nằm trên sàn. Và cháu ... cháu đang co giật. Và rồi, ngay khi đám Mogadorian lao được qua cánh cửa, đã có ..."

Chú bỏ dở câu nói, bật cười với sự kinh ngạc. "Đã có một trận động đất".

Ngay khi tôi lại sức, chúng tôi bắt đầu di chuyển xuyên rừng, những cánh đồng cỏ và những nông trại bằng chính đôi chân mình, di chuyển chủ yếu khi đã tối để tránh bị phát hiện. Chúng tôi hướng về phía tây, cố gắng cách càng xa càng tốt những gì còn lại của Ashwood Estates nhiều nhất có thể.

Bên ngoài Ashwood, chỉ với duy nhất bầu trời làm thước đo thời gian, sáng và tối trôi qua mà không có gì đáng chú ý. Tôi mất ý niệm về giờ, ngày trong tuần, hay chúng tôi đã di chuyển bao lâu. Mười ngày? Mười hai ngày? Tôi đã ngừng tính thời gian bằng số, thay vào đó tính bằng những thay đổi về cảnh vật xung quanh.

Chú Malcolm dần dần cũng giải thích là trận động đất đã phá hủy nghiêm trọng những công xưởng dưới lòng đất. Chú ấy nói đó là một phép màu khi chú ấy có thể đưa cả hai chúng tôi ra khỏi khu công trình đang đổ sập xuống như thế mà không bị đè lên. Chú nói nó như thể cả nơi đó chỉ đổ sập xuống xung quanh chúng tôi, và không bao giờ đè lên chúng tôi - gần như là nó đang tạo một lối thoát cho chúng tôi với mỗi bước chú ấy đi. Chú ấy đoán là đám Mog còn bận rộn tái thiết, rằng có cơ hội lớn là chúng vẫn còn chưa biết chúng tôi sống sót vụ đó.

Nhưng chú ấy nghĩ chúng tôi vẫn nên tiếp tục di chuyển để đảm bảo an toàn.

Tôi đồng ý.

Chúng tôi nghỉ vào ban ngày tại một lán không sử dụng ngoài rìa một nông trại thuốc lá. Các chi tôi mỏi rã rời từ việc liên tục di chuyển, nhưng những vết rách và trầy xước của tôi đã bắt đầu lành lại.

Chú Malcolm nhìn tôi lau rửa vết thương nặng nhất còn lại của tôi. "Đó là một phép màu khi cháu không bị thương nặng hơn". Chú lắc đầu trầm trồ. "Đó là một phép màu khi chúng ta không bị chết. Và nó còn là một phép màu lớn hơn nữa khi cơn động đất đó lại xảy ra. Nếu không thì sẽ chẳng có lối thoát nào cả".

Giờ là thời điểm tốt như bao lúc khác để nói với chú ấy.

"Đó không phải phép màu đâu".

Chú dừng việc mình đang làm lại, nhìn tôi tò mò.

Tôi chưa dùng lại Biệt năng của Một kể từ khi dùng nó để phá hủy phòng thí nghiệm của đám Mogadorian kia. Nhưng tôi biết khả năng đó vẫn còn trong người tôi. Tôi có thể cảm thấy nó ở đó, ẩn hiện, thoi thóp, chờ đợi tôi lại dùng đến nó. Chơi cùng nó.

Tôi nhắm mắt lại và tập trung. Mặt đất phía dưới chúng tôi nâng lên và rạn nứt, những bức tường của cái lán rung lên bần bật. Một vài món dụng cụ rỉ sét, treo trên móc rung bần bật và rơi xuống đất.

Chả có gì nhiều, chỉ là một cơn chấn động: tôi chỉ muốn thử xem và cho chú Malcolm thấy món quà của mình.

Chú Malcolm choáng váng, mắt trợn lên. "Việc đó thật tuyệt vời".

"Đó là một Biệt năng. Một món quà từ người Loric".

Chú Malcolm nhìn tôi với một trong những biểu cảm ngớ ngẩn của mình.

"Chú có biết về những người Loric?" Tôi hỏi. Tôi vẫn chưa thực sự biết chú Malcolm nhớ được cái gì, hay chú ấy còn nhớ được bao nhiêu.

"Chú biết một chút", chú ấy nói. "Trí nhớ của chú, nó ... có những khoảng trống". Chú thở dài một cái thật mạnh, rõ ràng là bực bội. "Chú đã cố thẻ. Cố nhớ lại mọi thứ. Nhưng hầu hết chú chỉ nhớ được bóng tối".

"Bóng tối?" Tôi hỏi, nhưng ngay khi nói xong tôi đã nhận ra ý chú là gì. Bóng tối trong cái ngăn của chú. Tất cả những năm qua trong trạng thái hôn mê nhân tạo, nối với những cỗ máy, bộ não bị cào xới tìm thông tin. Tôi rùng mình.

"Khi chú cố nhớ lại một kí ức, nó như thể quay trở lại vào bóng tối để tìm nó. Chú phải nhớ lại hàng năm trời không kí ức chỉ để nhớ lại một thứ gì đó". Chú cười, với một chút chua xót tôi chưa bao giờ nghe thấy trong giọng chú ấy trước đây. "Nhưng vẫn còn vài thứ mà

chú không cần phải cố mới nhớ lại được. Những thứ quan trọng".

Chú Malcolm trở nên im lặng, chìm vào những suy nghĩ riêng. Trước khi tôi kịp hỏi thêm, chú chuyển đề tài.

"Cháu nói cháu được tặng sức mạnh của người Loric". Chú ấy ngả ra phía trước. "Vậy có nghĩa cháu không phải là một người Loric?"

Tôi cười toe. "Chú nghĩ cháu là người Loric á?"

Chú gật đầu. "Ừ. Thế hoặc là một con người có giá trị cao như chú".

"Không", tôi nói, có chút lo lắng. "Cháu không phải con người. Và cháu cũng không phải người Loric". Tôi đã vô cùng lo sợ để nói cho chú sự thật. Cách chú ấy phản ứng nếu chú biết tôi thuộc loài đã giam cầm và tra tấn chú suốt những năm qua? Nhưng tôi biết rồi sẽ đến lúc tôi phải thành thật. Và tôi đoán là giờ cũng là lúc tốt như bao lúc khác thôi.

"Cháu là một người Mogadorian".

Lại cái nhìn ngớ ngẩn kia. "Nếu chú mà biết thế", chú nói, "Chú có lẽ đã bỏ mặc cháu ở lại phòng thí nghiệm đó rồi".

Uh-oh.

Nhưng rồi chú ấy bắt đầu cười lớn.

Trước khi biết mình đang làm gì, tôi cũng bật cười, và bắt đầu kể cho chú nghe về câu chuyện của mình.

Chú Malcolm và tôi bắt đầu hình thành một thói quen, ngủ vào ban ngày và đi vào ban đêm. Chúng tôi đi men theo các nông trại, cánh rừng và những mép đường. Lấy đồ ăn từ những bãi rác. Chúng tôi băng đồi, thác và những con đường cao tốc. Chúng tôi đã dành hàng tuần - hàng tháng? - như thế này. Tôi đã bắt đầu mất dấu về thời gian.

Những khi chúng tôi ở một cánh đồng biệt lập, cách xa những

con đường và nhà cửa, chúng tôi lại luyện tập. Chú Malcolm chẳng có kinh nghiệm gì về các Biệt năng, và tôi thì cũng chẳng hơn gì chú ấy. Dùng kiểu bạo lực với sức mạnh mới có của tôi thì không khó: tôi đã gần như là phá hủy Ashwood Estates - hoàn toàn là theo nghĩa đen - trong giấc ngủ của mình. Nhưng độ chuẩn xác và sự điều khiển của tôi cần phải luyện tập thêm. Vì thế chúng tôi tập trung vào việc đó.

Trong buổi tập ngày hôm nay chú Malcolm đứng ở một chỗ phía đối diện tôi bên kia cánh đồng. Tôi đứng đó, chuẩn bị dùng sức mạnh của mình. Khi cả hai chúng tôi đã sẵn sàng, chúng tôi ra hiệu cho nhau bằng tay. Đã đến lúc luyện tập.

Tôi nhìn sang chú Malcolm phía bên kia cánh đồng, tính toán trong đầu khoảng cách giữa chúng tôi. Chú Malcolm đã đặt những hòn sỏi trên đỉnh mỗi cọc hàng rào chạy dọc giữa hai chúng tôi; mỗi hòn sỏi bị tôi làm rơi sẽ bị chú trừ đi vài điểm. Nó rất dễ để tôi tạo ra những làn sóng chấn động một cách vô hướng, đánh bật mọi thứ trên đường đi của nó, nhưng chú ấy muốn tôi chỉ đánh trúng khu vực ngay phía bên dưới chú ấy đứng, và chỉ khu vực đó thôi. Chú nói bài tập này sẽ giúp tăng độ chính xác của tôi.

Tôi tập trung cao độ vào chỗ chú đứng, cho tới khi mọi thứ khác biến mất. Và rồi tôi dùng sức mạnh của mình.

Có những ngày tôi còn không thể tạo chấn động tới chỗ chú Malcolm đứng, khi mà khoảng cách xa nhất tôi có thể vươn tới chỉ là khoảng ba mươi mét trước mặt tôi. Và có những ngày nó đến quá dễ dàng, và tôi sẽ tạo quá đích, rung rinh đám cây hơn trăm mét phía sau chú Malcolm. Đôi khi tôi đánh trúng vị trí chú đứng với sự chính xác tuyệt đối, và mặt đất dưới chân chú rung lên nhẹ nhàng. Khi việc này xảy ra chú sẽ gọi với sang tôi, bảo tôi cứ giữ nhịp độ như vậy. Nhưng đôi khi cường độ của tôi tạo ra không thể kiểm soát được, và mặt đất sẽ trồi lên phía dưới chú, hất văng chú lên hơn ba mét trên không.

Chú luôn kiên nhẫn, nhẹ nhàng và tử tế về những cú bắn trượt của tôi. Và nó càng khiến tôi vui hơn khi tôi tạo được một pha thao diễn hoàn hảo trong trò chơi này của chúng tôi, làm mặt đất phía dưới chú rung lên ngay lập tức nhưng không hất văng chú lên cao.

Nó cần sự điều khiển phi thường, và sự tập trung ý chí cao độ khiến tôi thường kết thúc với một chút cảm giác đau nửa đầu, nhưng cũng đáng thôi để có thể thấy khuôn mặt tự hào của chú.

Cha mẹ tôi từ tôi. Tôi chả nghĩ cha mình đã từng yêu tôi. Tôi chưa bào giờ có cái kiểu yêu thương vô điều kiện từ một cặp cha mẹ tôi thấy trên ti-vi hay đọc về nó trong văn chương của con người.

Trong ba năm tôi ở trong trí não Một, tôi đã thấy quan hệ gần gũi của cô ấy với Hilde, và tôi đã ghen tị. Họ tranh cãi mọi lúc, nhưng ở một phần sâu hơn nào đó họ tin tưởng nhau và yêu thương lẫn nhau. Hilde huấn luyện và trau dồi tài năng của Một, khích lệ cô ấy khi cố ấy thành công. Kể từ khi tôi chứng kiến việc đó, tôi đã thèm muốn một thứ gì đó như thế. Một người hướng dẫn. Và giờ tôi đã có.

Một đã hứa tôi sẽ không còn một mình nữa. Cô ấy đã đúng.

Hành trình của chúng tôi xuyên qua quốc gia này bắt đầu trở thành một tuyến đường zích zắc, được tạo nên với ý đồ tránh thoát khỏi bị phát hiện bởi đám Mogadorian. Nó vòng vèo tới nỗi tôi chưa bao giờ đoán được chúng tôi đang hướng tới đâu, ngoại trừ việc biết Malcolm đã có một đích đến nhất định.

Tôi thì lại thích sự vô phương hướng này. Tôi thấy an toàn hơn khi không bị chú ý, như hồi ở trại cứu trợ. Nhưng tôi biết sớm muộn gì chúng tôi cũng sẽ cần có kế hoạch, để bằng cách nào đó có thể liên lạc được với các Garde còn lại đang tản mát ngoài kia. Tôi có thể sợ hãi trước việc thấy đổ máu, và tôi sợ họ có thể từ chối tôi vì là một người Mogadorian, nhưng tôi không thể không thấy hào hứng trước viễn cảnh gặp các đồng minh mới.

Sau một đêm dài đi bộ, chúng tôi nghỉ chân tại một rừng cây nhỏ ngoại ô khu nông thôn tại Ohio. Malcolm đã dành rất nhiều thời gian và sức lực để huấn luyện tôi khiến tôi cũng tìm cách để trả ơn chú, thường là khi chúng tôi nghỉ lại vào ban ngày để ngủ.

Tôi luyện cho chú ấy. Tôi hỏi chú những câu hỏi về quá khứ của chú, cố gắng kích hoạt lại trí nhớ của chú. Tôi biết trí nhớ rời rạc của chú thật đáng bực, nhưng chú sẽ không bao giờ có thể nhớ lại nếu chú không cố gắng. Vậy nên tôi lấn tới, gặng hỏi chú chi tiết về mọi

thứ.

"Chuyện gì xảy ra trước khi chỉ còn bóng tối?" Tôi hỏi vào tối nay.

Chú đang dọn quang một bụi rậm trên nền đất, tạo một mặt phẳng nhẵn nhụi để ngủ trên đó. "Chú ghét việc này".

"Cháu biết", tôi nói. Cả hai chúng tôi đều mệt nhoài và luyện tập trí óc là thứ cuối cùng bất cứ ai trong chúng tôi muốn làm bây giờ.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục. "Chuyện gì xảy ra trước khi chỉ còn bóng tối?"

"Chú mệt rồi", chú nói, duỗi người trên nền đất. "Và chú không thực sự nhớ".

"Thôi nào. Chỉ một thứ thôi", tôi nói. "Chỉ nói cho cháu biết một thứ chú nhớ trước khi đám Mog bắt chú cũng được".

Chú im lặng.

"Chú Malcolm. Chú đã nói là có một thứ quan trọng chú nhớ từ trước đó mà, thứ mà chú chẳng cần phải cố mà nhớ lại ý". Tôi đoán là ít nhất tôi có thể bắt chú nói ra việc đó. "Nói cho cháu xem nào".

Chú quay về phía tôi, bất chợt trở nên nghiêm nghị. "Con trai chú. Chú nhớ được con trai chú".

Whoa. Tôi chẳng hề biết là chú có một đứa con trai.

"Chi tiết về làm cách nào chú liên lạc với người Loric, làm sao mà lại bị đám Mog bắt ... những thứ đó bắt đầu quay trở lại với chú, dù chúng vẫn còn khá mơ hồ. Nhưng chú nhớ mọi thứ về cuộc đời chú khi còn ở Paradise". Chú mỉm cười. "Chú nhớ mọi thứ về Sam".

"Chú không muốn gặp lại cậu ấy à?" Tôi hỏi.

"Dĩ nhiên là chú muốn rồi. Đó là lí do tại sao chú đang đưa hai chúng ta về lại thị trấn chú sống". Chú nhìn tôi, rõ ràng là lo lắng về cách tôi sẽ phản ứng như thế nào.

Tôi choáng váng. "Đó là nơi cậu ấy sống?"

"Ừ thì, chú không chắc là nó vẫn ở đó, nhưng đó là manh mối duy nhất của chú. Chỉ còn một đến hai buổi đi bộ nữa là tới thôi".

Tôi hoang mang. Tôi đã nghĩ chúng tôi đang chạy trốn khỏi lũ Mogadorian, nhưng toàn bộ thời gian này Malcolm đã dẫn chúng tôi về lại nhà chú ấy. "Nhưng hành trình của chúng ta, nó đã vô cùng ngẫu nhiên".

"Chú vẫn đang cố giữ đám Mogadorian khỏi bám theo chúng ta. Việc chúng ta tránh khỏi bị phát hiện còn quan trọng hơn, khi chúng ta ngày càng gần hơn tới Sam". Chí ngồi dậy, nhìn tôi buồn rầu. "Cháu không cần phải vào thị trấn với chú. Nó có thể sẽ nguy hiểm đấy. Theo chú biết thì có thể đám Mogadorian đang chờ sẵn chú ở đó".

Chú Malcolm nhìn tôi, chờ tôi xem tôi phản ứng như thế nào. Dưới ánh nhìn của chú, tôi cảm thấy nó: cái cảm giác xoắn lại trong lòng vì sợ hãi. Cái kiểu ngại ngần điển hình không muốn tham dự vào cuộc chơi của tôi.

Nhưng giờ đã có gì đó về tôi đã trở nên khác biệt. Tôi đã có Biệt năng của Một - biệt năng của tôi. Tôi không còn cảm thấy bất lực như trước đây nữa.

Dù gì đi nữa, tôi cảm thấy một ham muốn kì lạ để xem thử tôi có thể làm gì với khả năng mới này của mình. Nhiều tháng trước, Một cố gắng đưa tôi quay lại con đường của người Loric và tôi từ chối. Nó đã khiến cô ấy tạo ra một cú lừa tâm lý phức tạp để khiến tôi rời trại cứu trợ.

Nhưng giờ tôi không cần nhiều sự thuyết phục từ Malcolm.

"Đi thôi nào", tôi nói.

Paradise, Ohio, một thị trấn nhỏ cổ điển. Một sự hòa trộn hài hòa giữa vùng đồng quê và ngoại ô, một sự khác xa so với cái sự giàu có giả tạo của khu dinh thự Ashwood. Đi bộ cùng chú Malcolm theo con đường xuyên qua thị trấn, đi sát vào phía khuất của những hàng cây

để tránh bị nhìn thấy, tôi hít một hơi sâu.

Yeah. Tôi thích không khí ở đây.

Ngay khi con phố chính của Paradise xuất hiện phía cuối con đường, chú Malcolm bắt đầu đưa chúng tôi đi hướng khác, vào sâu hơn trong cánh rừng. Chúng tôi đi bộ khoảng một dặm qua rừng. Chúng tôi đi qua những ngôi nhà trong rừng - một số trang trại trù phú, vài căn lán lụp xụp. Chúng tôi tránh xa khỏi tất cả chúng, hòa mình vào cánh rừng để tránh bị nhìn thấy bởi bất cứ ai.

"Cậu ấy trông thế nào?" Tôi hỏi. Khi chúng tôi đi trên đường, tôi đã nói với chú Malcolm gần như tất cả mọi thứ cần biết về tôi - về việc là đứa con trai của một lãnh đạo Mogadorian đáng kính cho tới khi là một kẻ phản bội như tôi bây giờ. Nhưng có khá nhiều thứ về chú Malcolm vẫn còn là một ẩn số đối với tôi. Đôi khi tôi tự hỏi có phải là tại vì chú không thích nghĩ về bản thân.

Vẫn đi đều và hướng mắt nhìn về phía trước, chú Malcolm mỉm cười buồn bã. "Chú không biết", chú nói.

"Ý chú là chú không nhớ?"

"Không, không phải thế. Kí ức của chú về Sam không hề phai mờ. Chỉ là -" Chú dừng lại. "Chú không thể nói thằng bé trông thế nào bây giờ được, không thể khi chú chưa hề gặp nó toàn bộ thời gian qua. Chú đã bỏ lỡ mọi thứ. Nó chỉ là một đứa trẻ khi chú bị bắt đi. Nó là một đứa thông minh, và nó cũng tử tế. Một đứa trẻ tuyệt vời". Chú cười. "Nó là Sam".

"Sẽ thế nào khi chúng ta tìm thấy cậu ấy?" Tôi hỏi.

Biểu cảm của chú Malcolm tối sầm lại.

"Chú chỉ cần thấy nó thôi. Để biết là nó vẫn ổn. Cháu và chú, chúng ta bị đánh dấu tử bởi lũ Mogadorian. Chú biết chú không thể là một người cha cho nó dưới những điều kiện như thế, nhưng chú cần phải gặp nó ít nhất một lần. Sau đó ..." chú nói, giọng chú như lạc đi.

Tôi hoàn thành ý nghĩ của chú. "Sau đó chúng ta lại chạy trốn".

Chú Malcolm gật đầu. "Sẽ không an toàn cho chúng ta nếu ta ở lại".

Tôi cảm thấy một sự nhẹ nhõm nhức nhối về ý nghĩ đó.

"Chúng ta gần tới rồi", chú nói, sải bước nhanh hơn.

Tôi thấy một ngôi nhà ở phía trước, qua những hàng cây.

"Nó đó", chú nói.

Trong lúc chúng tôi đi, những hình thù trên mặt đất phía dưới chúng tôi bắt đầu biến đổi. Tôi nhìn xuống: nó bị đốt cháy. Sợ hãi. Tôi lập tức cảnh giác, chuẩn bị cho một cuộc tấn công có thể xảy ra.

Càng lại gần, nó càng trở nên tệ hơn. Thêm nhiều khoảng đất bị đốt cháy, nhiều thân cây ngã đổ hơn. Đã có một trận chiến ở đây.

"Chú Malcolm", tôi nói. "Đám Mogadorian đã ở đây".

Nhưng dĩ nhiên là chú ấy đã nhận thấy điều đó rồi. Chú tăng tốc, chạy về phía căn nhà. Tôi chạy theo sát chú, lo lăng về thứ chúng tôi sẽ thấy.

Nhưng khi chú chạy lên bậc thềm cạnh nhà và đạp cửa, và một người phụ nữ trông thảng thốt bước ra, mắt trợn lên nhìn chú Malcolm, tôi ngừng chạy. Chú Malcolm chẳng cho tôi chỉ thị nào cả; tôi chả biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

Thế nên tôi ở lại đó.

Chú Malcolm giữ vai người phụ nữa, nói chuyện với bà ấy, hỏi các câu hỏi. Biểu cảm sốc và ngạc nhiên của người phụ nữa dần biến mất, thay thế bằng một thứ gì đó khác.

Giận dữ.

Bà ấy tát chú ấy. Lại tát thêm cái nữa. Nhanh chóng bà ấy biến nó thành một chuỗi những cái tát, và chú Malcolm thì cứ đứng đó, hứng chịu mỗi cú trong toàn bộ những cú đánh đó. Tôi không nghe thấy bà ấy nói gì từ chỗ tôi đang đứng. nhưng tôi biết bà ấy đang nói gì. "Ông đã ở đâu? Ông đã ở đâu? Ông đã ở đâu?"

Bà ấy quỳ gục xuống trên ngưỡng cửa và bắt đầu khóc. Một lúc sau, chú Malcolm cũng làm thế.

Tôi chờ đợi. Chú Malcolm đã ở bên trong cùng người phụ nữa cả tiếng rồi. Chúng tôi nhìn nhau một cái trước khi chú ấy vào trong đó cùng bà ấy. Tôi gật đầu, ra hiệu cho chú rằng tôi sẽ ổn ngoài này thôi.

Đá một khoảng đất bị đốt cháy, tôi lo lắng, bồn chồn. Theo những dấu vết này, theo những khoảng đất bị đốt cháy, đã có một trận đụng độ ở đây cách đây không lâu. Đám Mogadorian có thể đang ở gần.

Giờ tôi đã có Biệt năng của Một, tôi tự nhắc nhở chính mình. Ngay cả khi nếu tôi phải đối mặt với lực lượng của đám Mog, tôi không còn bất lực như trước nữa. Tôi có thể chống trả.

Thời gian càng trôi, tôi càng lo lắng về chú Malcolm. Khi đã đi toàn bộ quãng đường rồi chỉ để phát hiện một việc gì đó đã xảy ra cho con trai mình hẳn sẽ đau khổ lắm.

Chú Malcolm cuối cùng cũng bước ra khỏi căn nhà. Chú đi với một sự quyết tâm mới, bước qua tôi và hướng về lại phía khu rừng.

Tất cả những gì chú ấy nói chỉ là "Đi".

Tôi theo chú băng qua sân sau tới một cái giếng đá lớn.

"Nó đã mở", chú nói, lắc đầu.

"Thì sao?" Tôi hỏi. "Chú Malcolm, chú phải nói cho cháu biết chuyện gì đang diễn ra".

Không trả lời, chú Malcolm trèo vào trong giếng và biến mất.

Một lần nữa, tôi theo chú ấy.

Tôi mò theo xuống bằng một cái thang dài và nhỏ và cuối cùng cũng chạm đất ở đáy giếng.

"Chú Malcolm?" Tôi hỏi. Không có trả lời. Tôi lại lò dò đi theo mép tường của một lối đi hẹp, dần dần tiến vào một căn phòng.

Một cái đèn halogen bật sáng, biến không gian xung quanh trở nên mờ ảo. Chú Malcolm cầm nó, đưa nó qua lại trong phòng.

Tôi nhìn theo ánh đèn. Những bức tường trống trải, một số dụng cụ máy tính trong góc phòng. Một tủ đựng đồ tiếp tế: những chai nước, hộp đồ ăn -

Giật mình bởi thứ mình thấy, tôi thở mạnh. Dựa vào bức tường, gần ngay cạnh tôi để có thể chạm tới được, là một bộ xương to lớn.

Cái đầu của bộ xương ngả ra trước theo một góc trang nghiêm, gần như là điệu bộ chấp nhận số phận theo một cách cao quí. Nhưng nó vẫn chỉ là một hộp sọ, với hai hốc mắt sâu hoắm đáng sợ hướng thẳng về phía tôi. Tôi hét lên, lui lại áp lưng vào bức tường đối diện.

"Lũ Mogadorian không tim thấy nơi này", chú Malcolm nói. "Nếu chúng tìm thấy nó, chúng sẽ không để nó lại như thế này. Chúng hẳn sẽ phá hủy bộ xương này hoặc là mang nó về. Nhưng cái giếng lại mở. Ai đó đã ở đây". Chú Malcolm quay lại việc nhìn ngó xung quanh căn phòng. "Cái máy tính bảng đã biến mất. Hẳn nó đã xuống đây, và sau đó ..."

"Chú Malcolm", tôi thì thầm, hy vọng chú sẽ bình tĩnh lại và giải thích mọi thứ. "Cháu đang ở trong bóng tối", tôi nói. "Hoàn toàn theo nghĩa đen đó".

Chú ấy mặc kệ trò đùa của tôi.

"Vợ chú thấy Sam với vài đứa trẻ khác; bà ấy nói đã có một trận chiến. Từ những gì bà ấy miêu tả, những đứa trẻ kia hẳn là những thành viên của các Garde. Sam đi cùng với chúng, chiến đấu bên cạnh chúng".

Tôi thấy một chút lạnh bởi thích thú trước ý nghĩ các Garde vừa ở đây không lâu trước. Các Garde. Bạn của tôi. Nhưng người bạn mới của tôi.

"Trong lúc chú biến mất, chú đoán là thằng bé tiếp tục sự nghiệp của chú, và lại vướng vào cuộc chiến với lũ Mog và ... giờ nó đã biến mất".

Chú Malcolm nhìn tôi chằm chằm, một ánh nhìn đăm chiêu.

"Con trai Sam của chú đã đi mất rồi".

Vợ chú Malcolm không cho chú vào lại nhà một lần nữa. Bà ấy quá tức giận.

Kết quả là, chúng tôi nghỉ lại trong căn hầm dưới đất của chú, nghỉ ngay dưới sàn nhà bằng đá. Tôi đã ngủ ở những nơi khá là khó chịu kể từ khi chạy trốn cùng chú Malcolm, nhưng tôi chưa bao giờ gặp phải thử thách thế này khi phải ngủ ngay trước mặt một bộ xương cao hơn hai mét.

Chú Malcolm giải thích bà ấy quá đau khổ trước việc con trai mình mất tích. Bà quá tức giận trước việc chú Malcolm biến mất, và phần tệ nhất là chú ấy lại xuất hiện lại chỉ vài tuần sau khi Sam biến mất - quá muộn để cứu cậu ấy.

Bà ấy đổ lỗi cho chú Malcolm vì tất cả những gì đã xảy đến với Sam/ Và chú Malcolm nói bà ấy đã đúng khi đổ lỗi cho chú.

"Đó là lỗi của chú. Chú quá phấn khích khi liên lạc được với người Loric, chú còn chả nghĩ tới hậu quả của nó. Một khi chú thấy đám Mogadorian có thể làm gì, chú nhận thấy vai trò của mình khi là một Người chào đón có thể gây nguy hiểm cho gia đình mình, nhưng nó đã quá muộn. Trước khi chú có thể làm gì để bảo vệ họ, chú đã bị bắt đi".

Chú Malcolm có giả thuyết là, ám ảnh bởi sự biến mất của mình, Sam bắt đầu khám phá một vài bí ẩn về cuộc xâm lược của người Mogadorian. Và cậu ấy bằng cách nào đó đã liên minh với những thành viên của các Garde.

Vá nó xảy ra ở một thời điểm nào đó vài tuần trước, trong trận chiến gần nhà mình, cậu ấy đã bị đám Mog bắt, và sau đó đã bị giết hoặc giam giữ.

Khi chú Malcolm nói thế, tâm trí tôi nhớ lại bản ghi nhớ tôi bắt gặp khi sục xạo trong máy chủ dưới lòng đất trong khu Giám sát Truyền thông. Bản ghi nhớ đã cả năm tuổi sau khi nó tuyên bố mọi tù

nhân tương lai sẽ bị đưa tới căn cứ Dulce tại New Mexico. Nếu Sam bị bắt từ vài tuần trước, có khả năng lớn là cậu ấy đang bị giam giữ ở đây.

Tôi nhìn lại chú Malcolm, vươn người trên sàn, trong khi chú ấy nằm quay lưng lại với tôi.

"Chú Malcolm", tôi nói.

Chú quay người lại và nhìn tôi. Tôi có thể thấy từ ánh nhìn của chú rằng chú đã lạc lối trong sự nghi ngờ chính mình, buồn rầu và mặc cảm tội lỗi. Rõ ràng là việc tìm kiếm con trai chú là động lực thúc đẩy chú từ khi chúng tôi trốn thoát khỏi Ashwood.

"Cháu nghĩ là mình biết con trai chú đang ở đâu".

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tôi đứng chờ trong khi chú Malcolm mở cửa nhà để xe. Bên trong, phủ đầy bụi là một chiếc Chevy Rambler cũ. "Chú không thể tin được là nó vẫn ở đây", chú nói, nhào tới cửa xe.

Chúng tôi đang ở một kho chứa tại ngoại ô Paradise. Chú Malcolm giải thích là chú đã trả trước cho cái nhà để xe này rất nhiều năm, giữ chiếc xe luôn đầy nhiên liệu và sẵn sàng phòng khi chú cần rời đi gấp. Thực tế thì, chú ấy đang hướng tới cái nhà để xe này khi chú bị bắt cóc bởi người Mogadorian nhiều năm trước.

Tôi khá ấn tượng với trí nhớ của chú ấy. "Trí nhớ của chú đang được cải thiện đấy".

"Ừ", chú nói, mỉm cười ngượng ngùng. "Nó có vẻ là thế. Hẳn là nhờ những câu hỏi khó chịu của cháu". Tôi cười khi chú ngồi vào ghế hành khách và mở ngăn chứa găng tay trong xe, lấy một thứ gì đó ra. Chú giơ ra ngoài xe cho tôi xem.

Một cặp kính lão dự phòng.

"Vớ bở rồi", chú ấy nói, đắc thắng. Chú lau mắt kính bằng vạt áo và đeo nó lên.

Chú ngồi lại vào ghế. nhìn tôi qua kính chắn gió.

"Chú không thể diễn tả được cho cháu biết nó tuyệt vời thế nào khi có thể nhìn rõ mọi thứ. Đã quá lâu rồi", chú nói.

Chú thở dài hài lòng. "Thật tuyệt vời".

"Cháu chả biết là chú cần đeo kính cơ đấy".

"Đúng thế", chú nói. "Đây thực ra là lần đầu tiên chú thực sự thấy rõ mặt cháu chứ không còn là một đống mờ ảo nữa". Chú nháy mắt với tôi. "Chú giờ hoàn toàn có thể thấy cái thứ Mogadorian của cháu. Ừ, rõ ràng là có gì đó độc ác trên mặt của cháu".

Tôi cười, giơ ngón tay giữa về phía chú ấy. Trêu tôi là một người Mogadorian đã trở thành một trò đùa trong chuyến đi của chúng tôi. Nói đùa về nó thực sự chứng minh sự chấp nhận con người tôi của chú Malcolm là như thế nào.

"Vẫn đầy bình chứ?" Tôi hỏi

Chú ấy rướn người tới trước, khởi động động cơ, nhìn chằm chằm vào đồng hồ đo nhiên liệu trong khi nó tăng dần.

"Gần đầy".

Chú trượt sang ghế lái trong khi tôi ngồi vào ghế hành khác. Chúng tôi chỉ mang theo ít đồ. Hướng tới New Mexico.

"Cháu sẵn sàng cho việc này chứ?" chú hỏi.

"Không hề tẹo nào", tôi trả lời.

"Ừ", chú nói. "Chú cũng vậy".

Và chúng tôi rời đi.

Nếu chúng tôi không tìm cách di chuyển ẩn nấp, cố gắng tránh bị phát hiện bằng cách đi đường nhánh, chúng tôi đã có thể đến được căn cứ trong ba ngày. Nhưng giờ, chuyến đi đã kéo dài gần cả tuần rồi.

Tôi thì chẳng bận tâm về thời gian phát sinh đó.

Ngồi bên cạnh chú Malcolm ở ghế hành khách, tôi mới nhận ra có lẽ chúng tôi đang lái xe tới chỗ chết của chính mình. Nó như thể tôi phải nói lời tạm biệt với Một, tôi có lẽ cũng nên nói tạm biệt với chú Malcolm. Ngay khi tôi nghĩ mình đã tìm được một hình tượng người cha, tôi giờ lại thấy mình đang bắt đầu trong một nhiệm vụ cảm tử với chú ấy. Tôi không thể là con trai của chú Malcolm. Chú ấy đã có một người con trai rồi, và - chẳng biết nên vui hay buồn - tôi cũng có một người cha. Nhưng tôi có thể giúp cứu Sam.

Tôi nhớ lại những gì Một nói với tôi, rằng cô ấy muốn tôi làm một anh hùng, muốn tôi thử làm những điều "lớn lao".

Ờ thì, hóa ra làm anh hùng không phải là vinh quang hay phần thưởng, nó là sự hi sinh. Tôi vẫn không chắc mình sẵn sàng cho việc đó. Tôi hẳn sẽ vui thích nếu chuyến đi này kéo dài mãi mãi. Nhưng sớm thôi chúng tôi sẽ qua biên giới tiến vào New Mexico và sau đó chỉ là vài giờ trước khi đến căn cứ.

Một phần lớn trong tôi không muốn tìm Sam. Nếu tôi không thể có một cuộc sống bình thường, tôi muốn ở với chú Malcolm, sống bên rìa xã hội và lẩn tránh lũ Mog.

Nhưng tôi biết điều đó là không thể.

Tôi biết việc chúng tôi đang làm là việc cần phải làm.

Chúng tôi đang ở bên ngoài hàng rào căn cứ Dulce. Chúng tôi đỗ xe ở xa mạc vào mờ tối và băng qua mặt cát vẫn còn nóng tới hàng rào điện vành đai, tức là khoảng một phần tư dặm cách khu kiên hợp. Chú Malcolm nói chú biết cánh tìm căn cứ từ những ngày còn theo đuổi học thuyết âm mưu về người ngoài hành tinh, rất lâu trước khi chú biết về người Mogadorian và Loric, khi sự nhận biết về người ngoài trái đất của chú vẫn chỉ giới hạn ở những tờ báo học thuyết âm mưu và hàng giờ xem Gặp gỡ Chủng loài Thứ ba (Close Encounters of the Third Kind). Căn cứ Dulce là tiêu điểm của những suy đoán điên rồ về việc chính phủ che đậy về người ngoài hành tinh.Thật trớ trêu, chú nói, những dự đoán đó hẳn có trước bất cứ việc chạm trán với người ngoài hành tinh của con người nào hàng năm trời. Cho tới gần đây, nó vẫn có thể chỉ là một căn cứ quân sự. "Đoán là chú cùng những người bạn điên khùng của mình đi trước thời đại có đấy", chú đùa.

Chúng tôi cúi thấp người xuống đất, đoán là sẽ có các máy quay giám sát xung quanh hàng rào. Chúng tôi tiến tới phía sau khu liên hợp, cách xa hẳn lối vào căn cứ. Chú Malcolm nghĩ việc bảo vệ sẽ có thể phân tán ở cuối căn cứ thế này.

Dù với tất cả những hiểu biết của chú Malcolm từ những tờ báo cũ, còn chưa kể tới một chút nghiên cứu của chúng tôi tại một quán cà phê ven đường, chỉ có rất ít thông tin bạn có thể biết thông qua các phương tiện công cộng. Chúng tôi gần như chả biết gì về nơi đây.

Chú Malcolm lấy ra một cái ống nhòm lởm chúng tôi mua ở điểm dừng xe tải và thăm dò căn cứ.

Sau một thoáng chú đạp vào tôi, chỉ về phía một tháp canh vài trăm mét phía sau hàng rào. Nheo mắt trong ánh sáng mờ mờ của ban đêm, tôi có thể thấy một máy phát cách tháp canh một khoảng. Chúng tôi chỉ có thể hi vọng máy phát đó cung cấp điện cho hàng rào. Nếu tôi có thể đánh trúng nó bằng Biệt năng của tôi, chúng tôi sẽ có cơ hội tiến vào trong.

"Tháp canh hẳn phải cách tới ba trăm mét ... không, phải tới bốn trăm mét".

"Đúng thế", tôi nói. Tôi bắt đầu tự đấm vào lòng bàn tay, một phương pháp tôi hay làm trước khi dùng Biệt năng tôi học được. Chả có liên quan gì từ việc làm thế có thể giúp tôi tăng độ chính xác - sức mạnh đến từ sâu bên trong tôi, từ trung tâm của tôi, không phải từ đôi tay - nhưng nó giờ đã trở thành một thói quen.

"Đó phải bằng ba sân bóng bầu dục thông thường đó, Adam. Chúng ta chưa bao giờ luyện tập tới xa thế cả".

"Cháu làm được", tôi nói, đầy tự tin.

Tôi không thực sự cảm thấy tự tin, nhưng tôi đoán là ra vẻ tự tin có thể giúp tăng khả năng cho tôi.

Tôi vận hết sức lực, đôi mắt thật tập trung vào khu vực bao quanh cả tháp canh và máy phát.

Mánh ở đây, tôi đã phát hiện ra, đó là sự giận dữ. Và nó phải là của tôi. Vài tuần đầu tôi có thể dùng sự giận dữ của Một trước sự mất mát của Hilde để dùng Biệt năng của mình, nhưng nó nhanh chóng suy yếu. Tôi cần tìm sự giận dữ của chính mình.

Vậy nên giờ tôi nghĩ về Kelly, quá xấu hổ để bắt chuyện với tôi. Tôi nghĩ về mẹ tôi, bỏ mặc tôi chết trong phòng thí nghiệm của đám Mog. Tôi nghĩ về Ivanick, tay nó sau lưng tôi, đẩy tôi xuống con suối. Nhưng phần lớn, tôi nghĩ về cha mình: tự tay ra đòng chí mạng với Hannu. Ra lệnh xử tử tôi. Và cả triệu thứ khác, những điều bất công

nhỏ nhặt, xảy ra trong cả cuộc đời tôi.

Tôi ghét họ. Tôi ghét mọi thứ họ tượng trưng cho.

Và rồi tôi cảm thấy nó, sức mạnh của tôi, sự giận dữ của tôi, chạy dưới lòng đất, tìm kiếm cái tháp canh. Như một bàn tay đá khổng lồ, những ngón tay nắm chặt lại, mơn trớn mặt đất, cảm nhận nó.

Nó đây rồi.

Tôi xé toạc nó ra..

Mặt đất phía dưới tôi và Malcolm vẫn y nguyên, nhưng tôi có thể thấy cái tháp canh rung động, trồi lên với một lực khủng khiếp. Cái máy phát, bị tách ra khỏi mặt đất, tia lửa điện bắn tung tóe. Và rồi tháp canh đổ sụp.

Chú Malcolm quay sang tôi ,có vẻ sốc, ngạc nhiên. Tự hào.

Chú mỉm cười. "Trúng phóc", chú ấy nói.

Pittacus Lore
Dịch giả: Number Zero - www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chúng tôi leo qua hàng rào, giờ đã không còn điện nữa. Chúng tôi biết việc máy phát bị nổ và tòa tháp canh bị sập hẳn sẽ thu hút sự chú ý của đám lính cảnh giới vòng ngoài, và thực ra thì chúng tôi đang trông chờ việc đó để có thể chạy qua mà không bị cản trở. Nếu họ quá phân tâm bởi vụ nổ để giữ vững vành đai bảo vệ trên đường đi của chúng tôi, chúng tôi sẽ có cơ hội tiến vào.

Sự lạc quan của chúng tôi đã đúng. Chúng tôi lại gần được khu liên hợp mà không bị ai nhìn thấy. Phần lớn đám lính canh đã chạy tới chỗ tòa tháp canh; nếu họ nghĩ đã có một vụ xâm nhập ở vành đai, họ có thể sẽ nghĩ việc đó xảy ra ở đó.

Rồi tôi bỗng khựng lại. Phía bên kia của khu liên hợp kéo dài, phía đường chân trời, quang cảnh thật hỗn loạn. Sự ồn ào. Những tiếng nổ. Khói đen. Vũ khí bắn loạn xạ.

Tôi quay sang chú Malcolm. "Thử nghiệm vũ khí chăng?" Tôi hỏi.

Chú Malcolm lắc đầu.

Có việc gì đó đang xảy ra dưới căn cứ. Việc gì đó lớn.

Tôi có một linh cảm lạ lùng. Có gì đó bên trong tôi mách bảo các Garde đang ở đây.

"Chú nghĩ nó là gì nào?" Tôi hỏi chú Malcolm, tự hỏi liệu chú có đang cảm thấy như tôi không.

"Chú không biết. Nhưng chú không nghĩ thế. Căn cứ này rất rộng lớn. Nếu một trận chiến nào đó đang xảy ra ở phía bên kia của nó, điều đó có nghĩa họ đang phân tán lực lượng mỏng hơn ở đầu này cho chúng ta. Chúng ta có thể làm họ bất ngờ. Ngay cả khi chúng ta đã ở bên trong".

Chú tiếp tục bước đi tới phía sau khu liên hợp. Tôi lại đi theo

chú.

Chúng tôi nấp sau một chiếc Humvee đang đỗ ở cạnh lối vào. Chúng tôi vẫn có thể nghe âm thanh hỗn loạn từ xa, vang vọng khoảng nửa dặm từ phía bên kia căn cứ. Chúng tôi đợi chờ trong lúc một anh lính trẻ ra khỏi cửa, chạy về phía chiếc Humvee. Tôi tự hỏi liệu anh ta có phải được phái tới phía bên kia căn cứ, như chú Malcolm đã đoán.

Nhanh như chớp, chú Malcolm phục kích anh ta.

Tôi chứ bao giờ thấy chú Malcolm chiến đấu bao giờ. Rõ ràng là chú ấy không hề được huấn luyện chút nào, nhưng chú có hai lợi thế. Đầu tiên, người lính đang bị phân tâm, và đang vội vã. Nhưng quan trọng hơn, chú Malcolm biết mình đang lại gần hơn với con trai mình, và sự quyết tâm cứu Sam của chú ấy tiếp thêm sức mạnh cho chú. Chú Malcolm vung tay loạn xạ, một loạt tấn công vô tổ chức nhưng vẫn làm anh lính bất ngờ.

Chú Malcolm tìm được cách đánh ngất anh ta. Chúng tôi kéo người lính bất tỉnh ra phía sau xe Humvee. Chú Malcolm giật lấy chiếc thẻ truy cập từ ngực anh ta, và lấy súng anh ta để đề phòng.

"Đề phòng thôi", chú nói, cầm khẩu súng gượng gạo. Tôi có thể thấy sự do dự trên mặt chú: chú không muốn giết ai cả. Tôi biết chú đang trông chờ vào việc sử dụng Biệt năng của tôi đủ thành thục để chú không phải dùng đến nó.

Chúng tôi bò tới gần cánh cửa. Chú Malcolm quẹt thẻ qua khe đọc. Sau một giây, một ánh đèn xanh sáng lên và khóa bật mở. Chúng tôi hít một hơi sâu rồi mở cửa.

Nó tệ hơn tôi đã nghĩ. Một hành lang dài rộng mở trước mặt chúng tôi, dẫn tới một góc tường lõm với một cái bàn. Có ít nhất năm người lính ở đây và sáu hoặc bảy nhân viên quân sự khác. Và họ đều quay lại nhìn chúng tôi cùng một lúc.

Một người lính hét lên. "Chúng đến từ cả hai phía!" Họ nghĩ chúng tôi cũng thuộc lực lượng xâm lược đang tấn công ở phía bên kia khu liên hợp.

Tôi không có thời gian suy nghĩ về việc đó, và đẩy tới một sóng chấn động, xé toạc nền nhà bằng xi măng của hành lang. Và một lần nữa. Và lại một lần nữa.

Những binh lính và công nhân làm việc ở đây bị mất thăng bằng ngã dúi dụi hoặc bị ném vào tường trong khi chúng tôi chạy qua đống đổ nát mới hình thành.

Tôi biết mình đang gây ra đau đớn và chấn thương; tôi chỉ có thể lấy lí do rằng ít nhất tôi đang cứu họ khỏi bị ăn bắn. Quan trọng hơn, tôi đang giữ an toàn cho chú Malcolm.

Chúng tôi vòng qua cái bàn làm việc kia, và lại đụng ngay ba người lính nữa. Tôi lại phóng ra một luồng sóng chấn động nữa, đánh bay họ ra sau và đập mạnh vào tường. Tôi không biết là mình lại có thể dùng một lực mạnh như thế.

Chú Malcolm lao tới cái bàn bị lật ngược, lục tung qua đống đồ bị rơi vãi xung quanh, trong khi một tay vẫn cố giữ khẩu súng giương lên. Tôi đi quanh chú Malcolm. Chú đang tìm một tấm bản đồ của chỗ này, hoặc là một thứ gì đó có thể cho chúng tôi một manh mối về việc Sam đang bị nhốt ở đâu, trong khi vẫn để mắt tới những người lính kia, sẵn sàng đánh bật bất cứ ai đứng dậy được.

"Thấy rồi", chú nói, kéo lên một cuộn giấy. "Hướng đi trong khu liên hợp".

"Nhanh lên chú", tôi nói, vẫn quan sát những người lính kia, giơ nắm đấm thủ thế.

Một người lính loạng choạng đứng dậy, lảo đảo ôm lấy bức tường, thở không ra hơi. Chúng tôi nhìn nhau trong lúc tay anh ta lần xuống chỗ đeo súng.

Tôi lắc đầu. Không.

Anh ta nhìn tôi, hoang mang, bất lực.

Anh ta đã thấy tôi có thể làm gì. Trước sự ngỡ ngàng và kinh ngạc của chính tôi, anh ta giơ một tay lên và rồi quăng khẩu vũ khí của mình sang bên cạnh chỗ những khẩu khác.

"Có một cụm phòng giam ở Khu E, hướng này", chú Malcolm nói, chỉ về một hướng. "Nhưng lại có một cụm phòng giam khác ở phía bên kia khu liên hợp".

Chú Maloclm lật giở các trang. Chú đang phân vân, không chắc nên đi hướng nào. Tôi có thể thấy chú đang bắt đầu hoảng loạn, mất đi sự bình tĩnh. Càng gần tới được với Sam, nguy hiểm càng nhiều, và càng có khả năng một bước đi sai lầm có thể phá hoại mọi thứ.

"Lại còn có các phòng thẩm vấn ở Khu C nữa. Thằng bé có thể ở đó". Chú Malcolm ôm trán. "Nó có thể ở bất cứ đâu".

Nhìn chú Malcolm ở ranh giới suy sụp như vậy, tôi biết mình phải làm gì.

Tôi nhảy tới chỗ người lính, túm lấy cổ áo anh ta. Anh ta rên rỉ khi bị tôi chạm vào.

"Chúng tôi đang tìm một tù nhân. Sam Goode. Cậu ấy ở đâu?"

Người lính cắn chặt môi, nhắm mắt lại. Đầu hàng là một chuyện, nhưng làm lộ thông tin cho lực lượng xâm phạm là một bước xa hơn mà anh ta sẵn sàng làm.

"Nói cho tôi biết", tôi nói, với một sự bình tĩnh đáng sợ. Anh ta vẫn im lặng.

Tôi tạo một cơn địa chấn, ngay phía dưới chân chúng tôi.

Anh ta thở mạnh.

"Nói cho tôi biết", tôi nói. Tôi tăng cường độ chấn động khi nên xi măng phía dưới chúng tôi bắt đầu tan chảy, rung lên và chao đảo và nứt toác dưới chân chúng tôi. Tôi giữ cường độ cơn địa chấn, nhưng nó là một trải nghiệm đáng sợ, cho cả tôi lẫn anh ta. "Nói cho tôi ngay hoặc tôi sẽ làm sàn nhà này chồi lên, nuốt chửng chúng ta, và kéo chúng ta xuống thẳng địa ngục".

Anh ta rên rỉ một lần nữa, nước mắt bắt đầu lăn trên má anh ta.

Tôi lại tăng cường độ.

"Khu C!" anh ta hét lên, chịu thua. "Cậu ta ở khu C! Cậu ta được tách riêng ra khỏi những người khác. Cậu ta là tù nhân duy nhất bị giam ở đó".

Tôi thả tay ra, và người lính gục xuống trên đầu gối mình, bật khóc.

Tôi biết mình đã làm một việc kinh khủng, hoàn toàn làm nhục một kẻ thù đã đầu hàng. Nhưng giờ không phải lúc hối hận.

Tôi quay sang chú Malcolm. "Khu C", tôi hét lên.

Nhẹ người, chú vứt cuộn giấy sang một bên và chạy qua một cánh cửa ở bên phải chúng tôi. Sau khi nhìn lại một lượt những người lính kia, tôi theo chú ấy.

Chúng tôi tiến vào một hành lang dài.

"Đợi đã!" Tôi kêu lên.

Tôi quay lại phía cánh cửa chúng tôi vừa đi qua. Điều cuối cùng chúng tôi muốn là thêm bất cứ người lính nào đi theo và tấn công chúng tôi lần nữa. Vật nên tôi nhằm vào chỗ cánh cửa với Biệt Năng của mình, và đánh sập chỗ đó. Khung cửa đổ sập xuống với những tiếng đá rơi ầm ầm.

Thế có thể giữ chân họ lại.

Chúng tôi chạy theo các lối đi mà tôi nghĩ dài tới cả dặm. Đường hầm ngày càng nhỏ lại, và cũng ngày càng tối hơn khi chúng tôi càng tiến vào sâu.

Chúng tôi cuối cùng cũng tới một cánh cửa bị khóa. Hoặc là người lính bị chúng tôi lấy mất thẻ không có đủ quyền cho khu vực này, hoặc một kiểu ghi đè bảo vệ nào đó đã được bật khi chỗ này bị tấn công.

"Chú lùi lại", tôi nói, nảy ra một ý tưởng.

Tôi hướng tới mặt đất sâu phía dưới khu liên hợp. Tôi chưa bao giờ phải dùng Biệt năng này với độ chính xác cao đến thế, và sức lực

để tập trung cần thiết sẽ tạo thành một cơn đau đầu dữ dội. Tôi ép mặt đất trồi lên, hướng vào khung cửa. Mặt sàn bằng đá bất tung và cánh cửa thép bị bật tung bản lề.

Đây không hẳn là một lối đi lí tưởng - chúng tôi phải trèo qua đống đổ nát và bò qua lối đi bị chặn một nửa - nhưng nó đã có hiệu quả.

Chúng tôi đứng thẳng lên ở phía bên kia cánh cửa.

Chúng tôi đang ở kho vũ khí của căn cứ, một khoảng trống như của kho chứa với đầy những thùng hàng. Xét theo dấu hiệu cảnh báo bên ngoài những thùng này, chúng chứa đầy chất nổ loại mạnh. Tôi chẳng bao giờ sử dụng sức mạnh của tôi ở cự ly gần với đống thuốc nổ đến thế nếu tôi biết phía bên kia cánh cửa có gì. Chúng tôi đã gặp may.

Chú Malcolm tóm lấy tay tôi, dẫn tôi đi qua kho vũ khí. Chúng tôi lại gặp một cánh cửa kép khác. Chú Malcolm thử lại chiếc thẻ: lần này nó đã hoạt động. "Cú quẹt may mắn", chú nói. "Người lính đó hẳn có quyền đi qua một tuyến đường khác so với chúng ta".

Chúng tôi bước qua cánh cửa và tiến vào một kiến trúc khổng lồ, nhiều phòng giam, lạnh lẽo và ẩm ướt đáng sợ.

Giờ chúng tôi biết còn có một lối vào khác, chúng tôi chắc chắn là thêm nhiều binh lính nữa sẽ sớm đến thôi. Chúng tôi cần phải nhanh lên.

Chúng tôi chạy theo các hành lang, qua những hàng tiếp hàng các phòng giam trống trơn, và bắt đầu gọi tên Sam to nhất có thể.

Tôi nghe thấy gì đó, một tiếng động, từ một lối đi gắn với tường phía bên trên.

Tôi chạy lên trước chú Malcolm, lên các bậc thang và dọc theo lối đi, đi qua những phòng giam trống trơn.

Tôi đến được phòng giam của Sam. Tay cậu ấy đang nắm chặt lấy những thanh sắt phòng giam mình, mắt chớp chớp trước ánh đèn của khu liên hợp. Trông cậu ta như đã trải qua một thời gian khủng

khiếp.

Tôi không biết nói gì.

"Ngươi là ai?" cậu ấy nói, nhìn tôi ngờ vực, lùi dần lại vào trong phòng giam. "Ngươi muốn gì?"

Cậu ấy cảm nhận được nó. Cậu ấy biết tôi là một người Mogadorian.

"Chúng tôi ở đây để giúp cậu", tôi mở lời. Nhưng cũng chẳng cần phải giải thích: chú Malcolm đã xuất hiện phía sau tôi và cho tay xuyên qua những thanh sắt phòng giam về phía con trai mình.

Sam nhìn chú ấy chằm chằm, không nói nên lời. "Cha hả?" cậu ấy nói, hoài nghi.

"Cha đây, Sam. Cha đã trở lại rồi".

Cuộc đoàn tụ này không phải là về tôi: nó thuộc về Sam và chú Malcolm.

Tôi chầm chậm lùi ra khỏi phòng giam. Lại một mình.

Và đó là lúc tôi nghe thấy nó. Thứ gì đó mà chú Malcolm và Sam quá tập trung để mà nghe thấy: tiếng của những người lính đang tiến tới.

Nhìn ra ngoài lối đi, tôi thấy những tên lính túa vào từ hàng loạt lối đi ẩn, từ mọi ngóc ngách của khu liên hợp.

Tệ hơn nữa, đó không phải là binh lính con người. Chúng là Mog.

"Mọi người này", tôi nói, rung vai chú Malcolm. "Chúng ta có bạn đấy".

Tôi hành động mà không suy nghĩ, kéo chú Malcolm khỏi những song sắt và hét lên với Sam, "Đứng ở giữa phòng và che đầu lại".

Sam trông khó hiểu, không chắc là mình đang làm gì, nhưng cậu ấy đủ thông minh để biết là chúng tôi không có thời gian giải thích: cậu ấy nhanh chóng khom người ở giữa phòng.

Tôi với tay qua những song sắt, cảm nhận bức tường bên kia của phòng giam. Tôi thấy bức tường, sàn nhà, và rồi tôi cảm nhận được toàn bộ kiến trúc bức tường.

Và rồi tôi ra đòn.

Bức tường sau lưng Sam vỡ vụn, chấn động đã phá tan kết cấu của nó. Nhưng toàn bộ kiến trúc này kết nối với nhau, và sự va chạm truyền chấn động xuyên qua sàn bê tông dưới chân Sam. Nền phòng giam tách ra khỏi lối đi, với lực mạnh tới nỗi xém nữa thì bẻ cong nó.

Sam lảo đảo ngã tới trước còn chú Malcolm và tôi bị đẩy mạnh vào thanh vịn lối đi.

Lũ Mogadorian ngày càng tiến lại gần hơn.

Tôi quay lại phái phòng giam, nơi bụi mù bắt đầu lắng xuống. Giờ đã có một lối thoát cho Sam đi qua bức tường sang phía bên kia.

"Đi!", tôi nói. "Chạy đi!"

Sam đứng dậy, nhìn tôi, và rồi làm như tôi nói.

Tôi nhìn quanh. Sàn nhà phía dưới phòng giam đã nứt gãy, bẻ cong các song sắt vừa đủ để tôi nghĩ chúng tôi có thể chui qua chúng. Tôi đẩy chú Malcolm tới trước, và chú nhọc nhằn chui qua những song sắt.

Đám Mogadorian giờ đã hoàn toàn tràn ngập chỗ này - có ít nhất là ba mươi tên, và vẫn còn nhiều nữa đang tới, và chúng đã đang tiến lên chỗ cầu thang dẫn tới lối đi chúng tôi đang đứng. Chúng tôi có ba mươi giây, tối đa.

Chú Malcolm cuối cùng cũng ép người vào được phòng giam, rồi chú quay sang tôi.

"Nhanh lên!", chú nài nỉ.

Tôi nhìn lại về phía đám Mogadorian. Ở phía sau, trong trang phục chỉ huy, tôi thấy Ivanick. Người duy nhất trên thế giới này tôi

cũng sợ hãi nhiều như cha tôi.

Tướng quân đã nói nó đã được thăng chức, rằng nó đang làm việc ở phía Tây nam. Và nó đây thôi.

Máu trong người tôi như đông cứng lại.

Tôi bước lại phái song sắt, chuẩn bị ép người qua. Rồi tôi dừng lại.

"Cháu đang làm gì thế?", chú Malcolm van nài. "Adam?"

Tôi nhận ra tôi sẽ không chui qua song sắt. Nếu chú Malcolm và Sam muốn có được một cơ hội trốn thoát được lũ Mogadorian, một người trong chúng tôi phải ở lại giữ chân chúng. Chúng sẽ không ngừng truy đuổi chú Malcolm và Sam trừ khi có ai đó bắt chúng làm vậy.

Vả lại, tôi không muốn chạy trốn khỏi người dân tộc tôi nữa. Tôi muốn giết chúng.

"Đi đi", tôi nói.

"Gì cơ? Adam, không".

"Đi với con chú đi. Ngay lập tức."

Tôi có thể thấy từ đôi mắt của chú Malcolm, từ nỗi kinh hoàng trên mặt chú khi chú nhận ra tôi đang nói gì, rằng chú quan tâm tới tôi nhiều dường nào.

Nhưng tôi cũng biết chú có trách nhiệm lớn hơn cho con trai chú hơn là cho tôi. Sau một khoảnh khắc do dự cuối cùng, chú quay người và biến mất qua cái lỗ trên bức tường.

Tôi quay lại nhìn những tên Mog đang tiến tới. Chúng đã chậm lại. nhưng chúng đã giơ kiếm lên. Chúng đến từ cả hai phía của lối đi, vây chặt lấy tôi.

Tôi dò xét chỗ này. Cầu thang đầy lính, phía dưới cũng đầy Mog, và cả hai phía đi xuống của lối đi đều bị chặn.

Tôi có một lựa chọn: bị bắt, hoặc chết trong chiến đấu.

Tôi nhắm Biệt năng của mình tới góc phòng phía sau một nhóm Mogadorian và ra đòn. Cả căn phòng rung lắc, và lối đi bật rời ra khỏi bức tường, hất văng vài tên Mogadorian xuống đám ở bên dưới.

Tôi bám chặt lối đi chặt nhất có thể. Quay người tới phía bên kia căn phòng, tôi ra một đòn nữa.

Lần này tôi suýt nữa thì ngã lộn nhào qua lan can khi những thanh giằng giữ vững cho lối đi hoàn toàn bị phá hủy và làm nó lật nghiêng về phía giữa căn phòng. Giờ thì không thể nào quay vào phòng giam được nữa. Tôi dán chặt mình vào lan can, nhưng vẫn còn an toàn.

Sàn nhà phía dưới tràn ngập đám Mogadorian. Tôi nhìn lại về hai đầu lối đi. Một vài tên Mog chỉ còn đang có thể cố gắng ở trên bề mặt bấp bênh, ọp ẹp, nhưng những tên có chỗ bám chắc chắn thì vẫn đang tiến tới, men theo lan can tiến về phía tôi như diễn viên nhào lộn. Ngày càng gần hơn.

Tình thế tôi lúc này thật vô vọng khiến tôi xém nữa thì bật cười.

"Adamus", tôi nghe ai đó gọi. Tôi nhìn xuống, về phía đám đông Mogadorian, vũ khí chĩa vào tôi. Giữa chúng là Ivanick, nhìn chằm chằm vào tôi.

Khuôn mặt nó lạnh lùng, tỏ vẻ thương hại đầy chế nhạo. Nhưng không hành động nào của nó là tỏ vẻ bất ngờ khi thấy tôi ở đây, dưới hoàn cảnh này cả.

"Lâu lắm không gặp", nó nói.

Tôi biết tôi mới chỉ trì hoãn được độ một phút truy đuổi từ đám Mog khốn nạn cho Sam và chú Malcolm, nhưng tôi hi vọng thế là đủ. Tôi sẵn sàng đối mặt với bất cứ thứ gì xảy ra tiếp theo.

"Mày có sức mạnh rồi đó, Adam. Thật ấn tượng. Tao chắc là Tiến sĩ Zakos hoặc một nhà khóa học nào đó khác của chúng ta sẽ muốn nghiên cứu mày đấy, để học hỏi từ khả năng của mày. Đầu hàng đi và có lẽ chúng ta sẽ có thể tìm được tiếng nói chung. Mày có thể làm

đối tượng thí nghiệm hoặc gì đó. Tao biết là mày thích thế mà". Thật lạ khi thấy Ivanick được thăng chức lên vị trí lãnh đạo. Nó chả hề có tí thông minh nào cho vị trí đó. Nhưng mà thông minh chưa bao giờ được đánh giá cao giữa những tên Mog cả.

"Ý tao là", nó nói, bật cười một chút, "dĩ nhiên là bọn tao sẽ vẫn phải giết mày sau khi mọi thứ kết thúc".

Tôi bám vào những thanh sắt. Những tên Mogadorian đang mò lại ngày càng gần hơn, chỉ chờ lệnh để đánh gục tôi.

"Mày đàm phán tệ lắm", tôi nói.

Ivan cười. "Ờ thì, mày định làm gì nữa nào? Từ những gì tao thấy, mày chẳng có lựa chọn nào cả. Đây là lúc đầu-hàng-hoặc-bị-giết".

Không bao giờ tôi lại để mình bị bắt lại lần nữa.

Chết trong chiến đấu.

Tôi nhìn về phía bức tường đối diện với cái lối đi sắp rơi này. Kho vũ khí ở đằng sau nó. Tôi nảy ra một ý tưởng.

"Việc đó thì không hoàn toàn đúng đâu, Ivan".

Tôi thầm tính khoảng cách trong đầu mình: một trăm mét, hai trăm mét, ba trăm mét. Tôi dừng lại.

Nó đây rồi.

Tôi thấy Ivan, vẫn nhìn tôi chằm chằm. Mặt nó giờ đã chuyển từ chế nhạo sang nghi ngờ sợ hãi. Chẳng có cách nào mà nó biết chính xác tôi định làm gì, những nó hiểu tôi vừa đủ để hiểu biểu cảm của tôi: tôi sẽ làm tất cả cùng chết.

"Đúng rồi đấy", tôi nói. "Kho vũ khí đó".

"Không thể nào", nó nói. "Mày không dám đâu. Mày là Adamus. Con trai Tướng quân vĩ đại Andrakkus Sutekh. Mày còn không thể tự tay giết một người trong bọn tao, chứ đừng nói là toàn bộ bọn tao".

Tôi cười với nó. Nhìn tao này.

Tôi phóng ra một luồng chấn động, nhắm vào mặt đất ngay phía dưới kho vũ khí.

Chỉ một tẹo trước sau khi nó rời khỏi cơ thể tôi, cú đòn tạo ra một vụ nổ khủng khiếp.

Một tiếng nổ đinh tai, sắt và xi măng bay tứ tung.

Quanh tôi, tôi thấy những thân xác đám Mogadorian cắm đầy các mảnh vụn.

Cả chỗ này bắt đầu sụp đổ xung quanh tôi. Lối đi đổ sập và tôi rơi xuống, đập mạnh xuống đất tới nỗi tôi suýt nữa thì bất tỉnh.

Tai tôi lung bùng, mắt mù dở bởi bụi, tôi rướn đầu nhìn những tảng xi măng đánh gục hết tên Mog này tới tên Mog khác. Cả cái hang đang đổ sụp xuống quanh tôi.

Trên mặt đất cạnh lối đi đổ sập tôi thấy Ivanick, đầu nó gần như bị tách rời khỏi cổ nó bởi một thanh kim loại. Chết ngắc.

Đám Mogadorian hét lên xung quanh tôi.

Bất ngờ với chính mình, tôi thấy mình thích âm thanh đó.

Một cái gì đó rơi mạnh xuống vai tôi, đập đầu tôi xuống sàn nhà, ép chặt tôi tại chỗ. Tôi không thể cử động, và quá choáng váng để biết đó chỉ là một vết thương nhỏ hay là một đòn chí mạng.

Tại sao lại phải bận tâm chứ? Tôi nghĩ. Vẫn còn nhiều nữa sẽ rơi xuống mà.

Thật sự là vậy: các tảng xi măng vẫn tiếp tục rơi xung quanh tôi.

Cả nơi này đang đổ sập xuống chúng tôi, tôi biết tôi chỉ còn một thời gian ngắn trước khi bất tỉnh. Nhưng tôi không sợ hãi.

Tôi sống sót cú rơi xuống con suối. Tôi sống sót sau vụ nổ ở Ashwood Estates. Tôi còn chả tỉnh táo lúc đó, và chú Malcolm đã nói có gì đó giữ cho chúng tôi khỏi bị nghiền nát, và nó là thứ đã giữ

chúng tôi an toàn khi xung quanh đổ sập xuống chúng tôi.

Lần thứ ba cũng sẽ may mắn thôi.

Có lẽ là bởi kiệt sức, có lẽ nó là tại mê sảng, nhưng sâu thẳm tôi tràn ngập một cảm giác chắc chắn rằng tôi sẽ sống sót. Rằng mục đích cuối cùng của tôi nằm đâu đó ở ngoài những bức tường đang đổ sập này, lúc nào đó ngoài khoảnh khắc điên rồ này. Rằng điều tuyệt nhất vẫn còn chưa xảy ra.

Tôi sẽ sống sót.